

I forlængelse af dette synspunkt, vil FOA og PMF stærkt appellere til, at dimensioneringsforpligtigheden ligeså indføres på den pædagogiske grunduddannelse.

Forbundene finder det hensigtsmæssigt, at oplysninger om uddannelserne fra regionsråd, kommunalbestyrelser og institutioner indgives til ministeren, således at det noget sparsomme statistisk belyste uddannelsesområde, får bedre data at arbejde med i fremtiden.

Optag til social- og sundhedsuddannelserne

Som det fremgår af den gældende lov for de grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, er optag til grundforløbet og social- og sundhedsuddannelserne betinget af en ansøgning til skolen - i fremtiden institutionerne - og at de fastsatte adgangskrav selvfølgelig indfries. Eller sagt med andre ord så handler det lidt populært sagt om "skoleoptaget". At denne gældende ordning videreføres i lovforslaget støtter forbundene til fulde. FOA og PMF mener fortsat, at samarbejdet mellem skolen og praktikstedet er et væsentligt bidrag til, at eleven oplever sin uddannelse som værende fagligt og personligt udviklende, og i særdeleshed kan opleve et sammenhængende uddannelsesforløb.

Klageinstans

For så vidt angår regionsrådenes tiltænkte opgaver, vil vi henvise til LO's høringssvar, der i deres generelle betragtninger påpeger regionsrådenes koordinerende rolle, og at rådene skal understøtte udviklingstiltag og samarbejde mellem regionens institutioner.

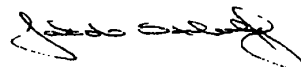
FOA og PMF tager der imod afstand fra at klageinstansen for elever på de grundlæggende social- og sundhedsuddannelser og på den pædagogiske grunduddannelse overgår til den regionale statsforvaltnings virksomhed. Vi forestiller os et tvedelt klagesystem, hvor klager der henleder til de institutionelle forhold, herunder skoleundervisning, forelægges skolebestyrelsen og i tilfælde af anke, afgøres af undervisningsministeren. De lokale uddannelsesudvalg skal informeres om sådanne klagesager. Klager der refererer til praktikuddannelse og/eller selve praktikstedet, forelægges praktikstedet og skolebestyrelsen i forening, hvorefter en eventuel anke afgøres i udvalget for de grundlæggende social- og sundhedsuddannelser.

Afsluttende bemærkninger

Generelt set indebærer lovforslaget en øget ministerindflydelse, hvilket fx er hensigtsmæssigt, hvad angår fastsættelse af ensartet optagelseskriterier for uddannelserne på social- og sundhedsområdet. For Forbundet af Offentligt Ansatte og Pædagogisk Medhjælper Forbund vil det på sigt være magtpåliggende, at det nuværende **udvalg for de grundlæggende social- og sundhedsuddannelser**, får indholdsmæssigt samme kompetencer i lighed med de faglige udvalg på erhvervsuddannelsesområdet.

Lisa Dahl Christensen
Forbundssekretær, FOA

Jakob Sølvhøj
Medlem af forretningsudvalget, PMF

Undervisningsministeriet
Frederiksholms Kanal 25
1220 København K

skal mailes på is-ik2.post@uvm.dk

januar 2005

Odense, den 6.

CE/as

Høring over forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen m.fl.

FS har modtaget ovennævnte lovforslag til høring. Lovforslaget omhandler ændringer af lovgivningen vedrørende institutioner for uddannelse til studentereksamen, til højere forberedelseseksamen, til grundlæggende social- og sundhedsuddannelse samt lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre m.fl.

Imidlertid berører lovforslagets bestemmelser også på en række områder erhvervsskolerne, hvorfor FS har følgende bemærkninger:

Det fremgår af lovforslaget, at regionsrådet skal koordinere den samlede indsats i regionen for at sikre sammenhæng i udbuddet af ungdomsuddannelser, herunder den geografiske placering af udbuddet og kapaciteten på uddannelserne med henblik på, at der er et tilstrækkeligt og varieret uddannelsesstilbud til alle unge i regionen. Denne koordinering skal ske i samarbejde med alle selvejende institutioner, der er godkendt til at udbyde én eller flere ungdomsuddannelser i regionen.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lovforslaget, at de nævnte institutioners selvstændige kompetencer ikke berøres af regionsrådets koordinerende funktioner. I udmøntningen af loven finder FS det meget vigtigt, at der er klarhed over indholdet af regionsrådets koordinerende indsats, idet FS gerne vil pointere, at det efter foreningens opfattelse strider imod de grundlæggende principper bag selvejet, hvis kompetencen på udvalgte områder overføres fra institutionens bestyrelse til et regionsråd.

Dette gælder også for så vidt angår nedsættelse af fordelingsudvalg, hvor udvalget kan bestemme, at ledere af institutioner for erhvervsrettet uddannelse inden for det pågældende geografiske område kan være medlemmer af udvalget. Bortset fra, at denne bestemmelse kan blive anvendt forskelligt fra region til region, er spørgsmålet, hvilket formål, der forfølges med bestemmelsen.

Den geografiske spredning af uddannelsesinstitutioner med erhvervsrettet uddannelse svarer ikke nær til spredningen af institutioner med almen gymnasial uddannelse. På de erhvervsrettede uddannelser er det behovet for den pågældende uddannelse i det geografiske område, der er bestemmende for placeringen og omfanget af udbuddet. Dette minimerer behovet for fordeling af elever mellem de erhvervsrettede uddannelser.

Generelt vil regionsrådet få betydeligt større beføjelser i forhold til det almene gymnasium, hf mv. end i forhold til de erhvervsrettede uddannelser. Derfor kan der meget nemt opstå et modsætningsforhold mellem selvejende institutioners ledelser og et regionsråd, ligesom den kompetence, regionsrådet tillægges, stiller de respektive institutionstyper forskelligt på en række områder, når det drejer sig om fx udviklingstilskud og anlægstilskud, der skal tjene til at understøtte det almene gymnasium i udkantsområderne. FS er opmærksom på, at regionsrådet også har mulighed for at yde tilskud til erhvervsskoler, men finder med udgangspunkt i lovbemærkningerne, at der lægges op til en forskelsbehandling.

Generelt skal FS beklage, at de omhandlede uddannelsesinstitutioner først overgår til statsligt selveje den 1. januar 2007 og til taxameterfinansiering i 2008. Det betyder, at den økonomiske ulighed, der eksisterer mellem henholdsvis det almene gymnasium og erhvervsskolerne, må forventes at fortsætte, og FS ser i denne forbindelse en fare for, at gymnasiereformen, der træder i kraft i 2005, vil medvirke til at cementere nogle økonomiske.

Med venlig hilsen

Per Skovgaard Andersen
formand

Foreningen af Statsautoriserede Revisorer

Kronprinsessegade 8, 1306 København K. Telefon 33 93 91 91
Telefax nr. 33 11 09 13 e-mail: fsr@fsr.dk Internet: www.fsr.dk

Undervisningsminister Ulla Tørnæs
Undervisningsministeriet
Frederiksholms Kanal 21
1220 København K

E-mail: is-ik2.post@uvm.dk

7. januar 2005

nea/tj/dor (X:\Faglig\HORSVAR\2005\H004-05-12.doc)

Forslag til lov om ændring af lov om Centre for Videregående Uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelser m.v., lov om mellemlange videregående uddannelser, lov om centre for undervisningsmidler m.v. og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område, forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen, lov om specialundervisning for voksne, lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven) og forskellige andre love, forslag til lov om ændring af lov om produktionsskoler, lov om støtte til folkeoplysende voksenundervisning, frivilligt folkeoplysende foreningsarbejde og daghøjskoler samt om Folkeuniversitetet (folkeoplysningsloven) og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område, samt forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love

Undervisningsministeriet har i forbindelse med Regeringens aftale med Dansk Folkeparti om en kommunalreform pr. den 1. december 2004 fremsendt ovennævnte udkast til lovforslag til høring.

Foreningens udvalg for revision af offentlig virksomhed har gennemgået udkastene og skal på den baggrund meddele, at foreningen har følgende kommentarer hertil.

De i lovforslaget nævnte institutioner overgår til selveje pr. 1. januar 2007. FSR har forstået, at Undervisningsministeren senere vil udarbejde regler for regnskab og revision. FSR anmoder venligst om, at få eventuelle efterfølgende bekendtgørelser om regnskabs- og revisionsbestemmelser til høring, hvis sådanne måtte blive aktuelle. Det er foreningens opfattelse, at der bør tilstræbes en ensartethed både på regnskabsområdet og revisionsområdet, således at årsregnskabsloven - som udgangspunkt - og revisorloven finder anvendelse.

Forslag til lov om ændring af lov om centre for videregående uddannelser m.v.

Efter foreningens opfattelse forudsætter lovforslaget fastsat, at overgangen fra amtslige institutioner til selvejende institutioner kan gennemføres uden ekstra bevillinger.

Det er FSRs opfattelse, at en opbygning af egen administration og dermed egne registreringsystemer vil medføre ikke uvæsentlige engangsudgifter, som formentlig primært skal

afholdes i efteråret

2006. Dermed skal udgifterne afholdes på et tidspunkt, hvor man er underlagt de amtslige bevillinger.

Såfremt der ikke sikres særlige engangsbevillinger til dækning af de omkostninger, der vil være forbundet med at etablere egen administration, vil overgangen til særeje være forbundet med en betydelig risiko.

Såfremt den amtslige institution vælger at indgå i centre for videregående uddannelser, vil en sådan fusion ligeledes medføre engangsomkostninger. Der henvises således til, at Undervisningsministeriet giver fusionstilskud til f.eks. fusion af 2 erhvervsskoler.

Lov om ændring af lov om institutioner for uddannelser til studentereksamen osv.

Der er i lovforslaget fastsat, at overgangen fra amtslige institutioner til statslige selvejende *De i lovforslaget nævnte institutioner overgår til selveje pr. 1. januar 2007. FSR har forstået, at Undervisningsministeren senere vil udarbejde regler for regnskab og revision. FSR anmoder venligst om, at få eventuelle efterfølgende bekendtgørelser om regnskabs- og revisionsbestemmelser til høring, hvis sådanne måtte blive aktuelle. Det er i den forbindelse foreningens opfattelse, at der tilstræbes en ensartethed både på regnskabsområdet og revisionsområdet, således at årsregnskabsloven - som udgangspunkt - og revisorloven finder anvendelse.*

Efter foreningens opfattelse forudsætter lovforslaget, at overgangen fra amtslige institutioner til statslige selvejende institutioner kan gennemføres uden ekstra bevillinger.

Det er FSRs opfattelse, at en opbygning af egen administration og dermed egne registreringssystemer vil medføre ikke uvæsentlige engangsudgifter, som formentlig primært skal afholdes i efteråret 2006. Dermed skal udgifterne afholdes på et tidspunkt, hvor man er underlagt de amtslige bevillinger.

Såfremt der ikke sikres særlige engangsbevillinger til dækning af de omkostninger, der vil være forbundet med at etablere egen administration, vil overgangen til særeje være forbundet med en betydelig risiko.

Såfremt den amtslige institution vælger at fusionere med andre amtslige institutioner, erhvervsskoler eller lignende, vil en sådan fusion ligeledes medføre engangsomkostninger. Der henvises således til, at Undervisningsministeriet giver fusionstilskud til f.eks. fusion af 2 erhvervsskoler.

Det fremgår af lovforslaget, at der kan ske sammenlægning af en eller flere af de berørte institutioner og herunder sammenlægning med andre selvejende institutioner. Til gengæld er det ikke muligt at sammenlægge f.eks. en selvejende gymnasieskole med en privat gymnasieskole. Efter FSRs opfattelse vil det også sjældent være tilfældet, at sådanne 2 institutionstyper vil søge en sammenlægning. Det er dog FSRs opfattelse, at der bør indsættes en dispensationsmulighed i loven. Det bør sikkert alene være med undervisningsministerens tilladelse, og det skal forudsættes, at de særlige vedtægtsmæssige formålsbestemmelser samtidig ophæves. Baggrunden for FSRs forslag er, at tiden kan løbe fra en privat institution, og en sammenlægning kan være mere hensigtsmæssig for såvel elever som personale end en egentlig nedlæggelse af den private institution.

Det fremgår af § 11 i lov om institutioner for uddannelse til studentereksamen, at det er bestyrelsen,

der skal træffe beslutning om ansættelse og afskedigelse af rektor, lærere og andet personale.

Efter FSRs opfattelse bør kompetencen til ansættelse af lærere og andet personale kunne delegeres til rektor.

Samme bemærkning har FSR til de øvrige institutionstyper i lovforslaget.

Af bemærkninger til lovforslaget fremgår det under punkt 4.2 social- og sundhedsuddannelser, PGU m.v., at det er foreslået, at undervisningsministeren får bemyndigelse til at overdrage de statslige ejendomme til institutionerne jf. også de specielle bemærkninger herom. De samme bemærkninger er ikke anført under punkt 4.1 det almene gymnasium, HF og VUC.

Det er FSRs opfattelse, at der også er behov for at give undervisningsministeren bemyndigelse til at overdrage de statslige ejendomme til det almene gymnasium, HF og VUC.

---oooo00000oooo---

Såfremt der måtte være spørgsmål til ovenstående, står FSR naturligvis til rådighed med yderligere information.

Med venlig hilsen

Peter Meisner Sørensen
formand for Udvalget for revision
af offentlig virksomhed

Niels Ebbe Andersen
fagdirektør

Foreningen af
Studenterkursusrektorer
v/ rektor Per Knudsen
Aalborg Studenterkursus
Danmarksgade 11
9000 Aalborg

Aalborg d. 6 - 1 - 2005

Uddannelsesstyrelsen
Att. Kontorfuldmægtig Lone Isskov Meyer.
Frederiksholms Kanal 26
1220 København K

Høring over Forslag til Lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til Studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til hf, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love ("Institutionsloven").

Foreningen af Studenterkursusrektorer har i høringssvaret koncentreret sig om de særlige forhold for studenterkurserne. I relation til de øvrige høringsemner skal Foreningen henholde sig til Gymnasieskolernes Rektorforenings høringssvar og høringssvaret fra Private Gymnasier og Studenterkurser.

1. Anvendelsen af betegnelsen "gymnasieskole" og betegnelsen "studenterkursus" i den såkaldte "institutionslov" nr. 833 og dermed også i det foreliggende lovforslag

I almindelighed bruges betegnelsen "institutioner for uddannelsen til studentereksamen" i loven om såvel gymnasieskoler som studenterkurser. Imidlertid bruges betegnelsen "gymnasieskole" flere steder f.eks. i overskriften "Gymnasieskolernes ledelse" og i afsnittene om de private institutioner og her dækker betegnelsen øjensynlig både gymnasieskoler og studenterkurser., betegnelsen "studenterkursus" optræder sporadisk f.eks. i §18a stk. 3 og i §25. Det ville være rimeligt om man i loven alene anvendte betegnelsen "institutioner for uddannelsen til studentereksamen" når der er tale om begge typer af institutioner, alternativt kunne det eksplicit fremgå af lovteksten, at der med "Gymnasieskoler" også menes studenterkurser eller at ordene "og studenterkursus" hver gang tilføjes efter ordet "gymnasieskole", såfremt de aktuelle bestemmelser gælder begge typer af institutioner.

Som bekendt er der ret væsentlige forskelle på de to typer af organisationer: Dels er uddannelsesforløbet 2 år på studenterkursus i modsætning til gymnasiets 3-årige forløb, og dels er optagelsesreglerne forskellige bl.a. derved, at studenterkursisterne i reglen er voksne og i lighed med enkeltfagskursister optages direkte ved henvendelse på uddannelsesinstitutionen, ligesom det enkelte studenterkursus selv fastsætter ansøgningsfristen. Der er en række yderligere forskelle herunder, at de offentlige studenterkurser ikke er omfattet af fordelingsudvalgenes arbejde.

I øjeblikket er der to offentlige studenterkurser: Århus Akademi og Studenterkurset under VoksenUddannelsescenter Frederiksberg og fire private kurser (i hhv. Aalborg, Sønderjylland og to i København). Et tredje offentligt studenterkursus begynder antagelig sin aktivitet i Herning fra august 2005. Det lille antal offentlige kurser såvel som kursisters aldersprofil er nok årsagen til, at studenterkurserne ikke har noget med fordelingsudvalgene at gøre.

2. Bemærkninger til et par mindre misforståelser som bør rettes s. 42, s. og s. 51 i bemærkningerne til loven.

I sidste afsnit s. 42 hedder det bl.a.: "De statsligt selvejende gymnasieskoler og hf-kurser, herunder studenterkurserne, der udbydes på voksenuddannelsescentre, skal gennem de forpligtende samarbejder koordinere deres kapacitet....", og s. 51 under §18c linie 7 hedder det "Dette gælder også hf-kurser og studenterkurser, der udbydes af VUC.". I begge tilfælde skal eftersætningen "der udbydes på

voksenuddannelsescentre/af VUC" slettes, idet der jo både findes selvstændige offentlige studenterkurser (Århus Akademi) og studenterkurser, der er en del af et VUC (VoksenUddannelsescenter Frederiksberg) og det vel ikke er meningen, at kun den ene type skal indgå i det forpligtende samarbejde.

Med venlig hilsen

Per Knudsen.

Forstanderforeningen for VUC

Høringssvar vedrørende forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelse til højere forberedelseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige love

Forstanderforeningen for VUC koncentrerer sig i sit høringssvar om spørgsmålene vedrørende voksenuddannelse i almindelighed og VUC i særdeleshed.

Strukturaftalen af 20. juni 2004 ønsker at understøtte bedre sammenhæng i uddannelsesstilbuddene til voksne, ligesom det understreges, at staten gennem sin udbudspolitik skal "sikre et fortsat bredt og varieret voksenuddannelsesstilbud i hele landet, således at der ikke sker en udtyndning af de voksenuddannelsesmiljøer, der i dag udbydes af VUC'erne".

Forstanderforeningen for VUC kan støtte dette formål og er derfor meget tilfreds med, at almene voksenuddannelsesstilbud i almindelighed og VUC i særdeleshed er centralt placeret i lovforslaget. Foreningen er af den klare overbevisning, at eksistensen af en stærk selvstændig almen uddannelsessøjle ved siden af den erhvervsrettede er af afgørende betydning for sikring af det store almene uddannelsesstilbud, som en meget stor del af den voksne befolkning har behov for at efterspørge. VUC sikrer mange muligheden for supplerung på såvel folkeskoleniveau som gymnasieniveau i forhold til den uddannelse de ikke fik i første omgang. Det er bl.a. vigtigt i en tid, hvor mange job vil forsvinde p.g.a. globaliseringen, og hvor nye job vil kræve bedre almene, personlige kompetencer.

Vi vil i den forbindelse særligt understrege vigtigheden af de nye § 17 b, stk. 2 & 3: "Undervisningsministeren kan udvide voksenuddannelsescentrenes virksomhed ved at tillade fravigelse af § 12, stk. 1" og "Voksenuddannelsescentre kan gennemføre undervisning af voksne for kommuner som indtægtsdækket virksomhed". Bestemmelserne her sikrer, at VUC også fremover vil kunne tilbyde almen uddannelse for voksne i særlige tilrettelæggelsesformer skræddersyet specielle målgrupper.

Økonomiske forhold

Forstanderforeningen for VUC er dog i udgangspunktet bekymret for, at der kan ske en udtyndning af det almene voksenuddannelsesstilbud efter overgangen til selveje. Der går fra et politisk styret udbud gennem amterne til en selvejeform, hvor den økonomiske rentabilitet og konkurrencen bliver afgørende. Det fremgår, at en egentlig analyse af taxametersystemet skal lægges til grund for udarbejdelsen af det taxametersystem, som institutionerne fremover skal finansieres ved. Denne analyse vil ikke foreligge før medio 2005. Forstanderforeningen for VUC ville have fundet det mest rigtigt, at de fremtidige økonomiske vilkår havde været kendt,

før loven skal drøftes og vedtages i Folketinget. Vi er bange for følgerne ved at man vedtager en lov uden at kende præmisserne for institutionernes eksistensvilkår.

Regionalt samarbejde og udvikling

Det fastslås, at regionsrådet i samarbejde med en regions VUC'er skal koordinere indsatsen for at sikre et tilstrækkeligt og varieret voksenuddannelses tilbud til alle. Det præciseres, at regionsrådet m.h.p. at understøtte regionens udviklingsplan kan yde udviklingstilskud til bl.a. VUC.

Forstanderforeningen for VUC finder et samarbejde mellem regionsråd og VUC'er både fornuftigt og nødvendigt. En sikring af et tilstrækkeligt voksenuddannelses tilbud fordrer ikke kun koordinering, men også ressourcer. Der bør derfor sikres, at de nødvendige ressourcer stilles til rådighed som en del af VUC's taxameter.

Forstanderforeningen for VUC finder det fornuftigt, at regionsrådet kan yde udviklingstilskud til bl.a. VUC. De nuværende amter har i forskelligt omfang sikret en lang række nye almene voksenuddannelses tilbud – ikke mindst til kortuddannede på arbejdsmarkedet. Der er behov for, at denne indsats kan fortsættes.

Sammenlægning af institutioner

Der åbnes op for, at voksenuddannelsescentre kan sammenlægges med bl.a. gymnasier, hf-kurser eller erhvervsskoler. Vi vil godt advare generelt mod sammenlægninger, der kan udviske den enkelte institutionstypes særpræg og dermed profil i forhold til brugerne. Det understreges ganske vist, at ved sådanne sammenlægninger skal det sikres, at de deltagende institutioners formål tilgodeses. I bemærkningerne uddybes dette til, at det skal sikres, "...at de oprindelige institutioners identitet og faglige miljø bevares". Det bør understøttes af bestemmelser om, at f.eks. VUC ved sammenlægninger skal indgå i en sammenlægning som "helt" VUC med både FVU, AVU og HF og følgelig have egen afdelingsledelse, ligesom det skal fremgå, at sammenlagte institutioner bevarer hvert deres grundtilskud.

Forberedelse af overgangen til selveje

Det foreslås, at der pr. 1. januar 2006 nedsættes midlertidige bestyrelser til forberedelse af overgangen til selveje. Det understreges, at de eksisterende centerråd samtidig fungerer videre. Dertil kommer, at Amtsrådet i 2006 stadig er skoleejer og dermed i stort set alle spørgsmål har den endelige kompetence. Forstanderforeningen for VUC finder en sådan situation med flere kompetente organer uheldig. Der vil opstå kompetencestridigheder, som vil kunne lamme uddannelsesaktiviteten til skade for brugerne.

M.h.t. sammensætningen af den midlertidige bestyrelse vil vi foreslå en bredere sammensætning. Arbejdsmarkedets parter har altid spillet en vigtig rolle i VUC's centerråd og bør derfor også være repræsenteret i de midlertidige bestyrelser. Vi vil derudover også forslå antallet af medarbejderrepræsentanter udvidet til 2 for at sikre den størst mulige inddragelse af medarbejderne i VUC's fremtid.

M.h.t. formanden for den midlertidige bestyrelse finder vi, at kendskab til og især erfaring med stiftelse og ledelse af selvejende uddannelsesinstitutioner i statsligt regi er en voldsom indsnævring af kandidatfeltet. Der vil også kunne frygtes interesse modsætninger i dette felt. Der står i bemærkningerne, at "...der bør gives den enkelte leder et vidt spillerum for at finde

netop den formand, der findes bedst egnet til at påtage sig udviklingsopgaven for institutionen i et godt samarbejde med den pågældende institution." Det taler for, at den meget snævre lovtekst blødes op.

Som det sidste vil vi udtrykke undren over, at bestyrelsesformanden skal udpeges efter indstilling eller tilslutning fra Rektorkollegiet og CVU-rektorkollegiet . Jævnfør ovenstående forekommer det os tilsvarende at være en besynderlig indskrænkning i forstanderens kompetence til at udpege en bestyrelsesformand, som vurderes som den mest egnede til at forestå overgangen til statsligt selveje for det pågældende VUC.

Forstanderforeningen for VUC den 07.01 2005

**Knud Erik Hansen
Formand**

Undervisningsministeriet
Institutionsstyrelsen
Frederiksholms Kanal 25
1220 København K

Att.: Fuldmægtig Lone Isskov Meyer

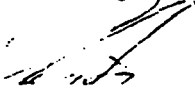
20. december 2004

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love

Vi takker for muligheden for at kommentere forslaget.

FRR har ud fra det tilsendte materiale pt. ingen kommentarer til forslaget.

Med venlig hilsen

Henrik Friis
afdelingschef

Undervisningsministeriet
Institutionsstyrelsen
Institutionspolitisk kontor II
Frederiksholms Kanal 25
1220 København K

Høringssvar vedr. forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen m.fl.

Undervisningsministeriet har d. 1. december sendt forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen m.fl. i høring.

Foreningen af Frie Samarbejdende MVU-institutioner (FSI) finder anledning til at komme med følgende bemærkninger til forslaget:

§ 12 – midlertidige bestyrelser

I § 12 er der forslag om, at der skal nedsættes midlertidige bestyrelser på de amtskommunale og kommunale institutioner, der udbyder uddannelse til studentereksamen (stx), uddannelsen til højere forberedelseseksamen (hf), grundlæggende social- og sundhedsuddannelser og almene voksenuddannelser, som skal overgå til statslig selvejende institutioner.

I § 12, stk. 6 fastsættes det, at formanden for den midlertidige bestyrelse "udpeges efter indstilling eller tilslutning fra Rektorkollegiet og CVU-rektorkollegiet i forening eller fra CVU-rektorkollegiet eller fra en eller flere landsdækkende eller lokale foreninger for ledere af selvejende uddannelsesinstitutioner for kompetencegivende uddannelser".

Det er foreningens opfattelse, at FSI bør ligestilles med CVU-rektorkollegiet og nævnes eksplicit for så vidt angår udpegning af formanden til den midlertidige bestyrelse.

Med venlig hilsen

Merete Munch Thorsen
Sekretariatet
FSI

Funktionsområdet og
Tjenestemandenes
Fællesråd

Undervisningsministeriet
Institutionsstyrelsen
Frederiksholms Kanal 21
1220 København K
0.1.2003

11791
ERSC/haha

FTF høringsvar vedrørende forslag til lov om ændring af lov om CVU, MVU, Centre for undervisningsmidler og andre love på Undervisningsministeriets område

FTF har modtaget Undervisningsministeriets høring om ovenstående lovforslag og har følgende bemærkninger:

Det er positivt, at lovforslaget overfører sygepleje- og radiografiskolerne til staten som selvejende institutioner med det mål fuldt og helt at integrere skolerne og uddannelserne i CVU-strukturen. Det er ligeledes tilfredsstillende, at det i lovbemærkningerne understreges, at overgangen sker uden ændringer i de gældende uddannelsesregler. FTF finder det vigtigt at understrege, at overgangen ikke må forringe skolernes økonomiske vilkår.

For de sygepleje- og radiografiskoler, hvor der er indgået driftsaftale mellem et amtsråd og et CVU, skal der ifølge lovforslaget ikke etableres en midlertidig bestyrelse. Overgangsopgaverne skal her varetages af CVU'ets bestyrelse. Det er FTF's opfattelse, at hvis der er relevante faglige, geografiske eller lignende grunde til, at en institution ønsker tilslutning til et andet CVU end det, som amtsrådet har indgået driftsaftale med, bør der åbnes mulighed herfor.

FTF er enig i, at undervisningsmiddelcentrene integreres i kerne-CVU'erne, og at centrenes formål og opgaver videreføres her. For at sikre et fortsat højt kvalitativt serviceniveau må denne integration ikke medføre forringede økonomiske vilkår for centrenes arbejde, og der skal ligeledes sikres en geografisk spredning af centrenes virksomhed.

FTF

Det er vigtigt, at de integrerede centres opgaver fortsat er synlige og prioriterede.

Niels Henningsens Gade 12
Postboks 1169
1010 København K

Telefon 33 36 88 00
Telefax 33 36 88 00

E-mail ftf@ftf.dk

www.ftf.dk

FTF kan derfor støtte lovforslagets krav om en særlig regnskabsaflæggelse, men finder også, at der bør stilles krav om, at CVU'et skal udforme en skriftlig redegørelse for årets aktiviteter, der bl.a. kan anvendes til dialog med centrets brugere. Brugerinddragelse bør endvidere ske ved et lovfastsat krav om oprettelse af et brugerforum eller repræsentantskab.

Lovforslaget indebærer, at dimensioneringen af optaget på sygeplejerske-, radiograf- og pædagoguddannelserne foretages af Undervisningsministeriet efter dialog med regionsrådene og kommunalbestyrelserne. Det indebærer endvidere, at forpligtelsen til at stille egnede praktikpladser til rådighed på uddannelserne til sygeplejerske, jordemoder, radiograf, fysioterapeut, ergoterapeut og pædagog samles under én paragraf i MVU-loven.

Det er FTF's opfattelse, at disse lovændringer skal have som formål at opnå såvel en bedre dimensionering af uddannelserne set i forhold til uddannelsespladser og behovet for færdiguddannede, som en sikring af kvalitativt og kvantitativt tilstrækkelige praktikpladser. Lovændringen må derfor ikke medføre ringere muligheder for dimensionering af uddannelserne og oprettelse af praktikpladser.

FTF kan på denne baggrund ikke støtte nedlæggelsen af Praktikpladsudvalget på pædagogområdet. Praktikpladsudvalget er tværtimod et godt eksempel på, at interessenterne på et område skaber et velfungerende system, der på én gang formår at dimensionere og tilvejebringe praktikpladser. Der er i øvrigt efter FTF's opfattelse ikke helæg for i udmøntningen af kommunalreformen at nedlægge praktikpladsudvalgene. FTF vil derfor foreslå, at det specifikke forslag om nedlæggelse af praktikpladsudvalgene på pædagogområdet udgår af lovforslaget.

Ved udmøntningen af bestemmelsen om praktikpladsforpligtelsen jvf. lovforslagets bemyndigelse til ministeren om nærmere regelfastsættelse (§ 2, 1. stk.2), bør det af lovens bemærkninger fremgå, at der optages drøftelser med interessenterne, herunder parterne på det specifikke uddannelsesområde om, hvordan dialogen om såvel dimensionering som sikringen af praktikpladser bedst kan ske fremover indenfor strukturreformens rammer. Det er efter FTF's opfattelse ikke tilstrækkeligt alene at lægge praktikpladsansvaret hos uddannelsesinstitutionerne.

I lovforslaget (§ 2, 1.) oplistes de uddannelser, som er omfattet af praktikpladsforpligtelsen. FTF vil foreslå, at uddannelsen til socialrådgiver tilføjes og omfattes af forpligtelsen.

Funktionsrådene og
Tjenestemandenes
Fællesråd

I lovforslaget (§ 2. 2) anvendes begrebet 'egnede praktikpladser'. FTF finder det vigtigt, at der i lovgivningen eller ved udmøntningen af denne stilles mere præcise kvalitetskrav til praktikpladserne. Et kvalitetskrav bør være, at der er uddannede praktikvejledere til rådighed.

Med venlig hilsen

Bente Sorgenfrey
Formand

FTF

Niels Henningsens Gade 12
Postboks 1169
1010 København K

Telefon 33 36 88 00
Telefax 33 36 88 00

E-mail ftf@ftf.dk

www.ftf.dk

Funktionærernes og
Tjenestemændenes
Fællesråd

Undervisningsministeriet
Institutionsstyrelsen

11792
JOPA/haha

7.1.2005

Sendes alene elektronisk til: isik2@uvm.dk

Høring: Forslag til lov om ændring af produktionsskoler, lov om støtte til folkeoplysende voksenundervisning, frivilligt folkeoplysende foreningsarbejde og daghøjskoler samt om Folkeuniversitetet og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område

FTF har modtaget ovenstående forslag til høring. Forslaget indeholder en række forskellige mere tekniske ændringer i forskellige love under Undervisningsministeriet. Ændringerne følger af amternes nedlæggelse og visse amtskommunale institutioners overgang til statsligt regi.

FTF har ingen bemærkninger til forslaget.

Med venlig hilsen

Bente Sorgenfrey
formand

FTF

Niels Hemmingsens Gade 12
Postboks 1108
1010 København K

Telefon 33 36 88 80
Telefax 33 36 88 80

E-mail ftf@ftf.dk
www.ftf.dk

Funktionærernes og
Tjenestemændenes
Fællesråd

Undervisningsministeriet
Institutionsstyrelsen

11789
JOPA/haha

7.1.2005

Sendes alene elektronisk til: is-ik2.post@uvm.dk

Høring: Forslag til ændring af lov om institutioner for uddannelse til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelse til HF, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om VUC og forskellige andre love

FTF har modtaget ovenstående forslag til høring. FTF har følgende bemærkninger:

Samarbejde mellem ungdomsuddannelsesinstitutionerne

Indledningsvis skal det understreges, at FTF i hele arbejdet omkring strukturarbejdet har lagt vægt på, at der på ungdomsuddannelsesområdet etableres et institutionssamarbejde på tværs af sektorerne, og at der sker et øget samarbejde mellem de 4 gymnasiale uddannelser.

FTF konstaterer, at der i lovforslaget lægges stor vægt på et lokalt forpligtende samarbejde mellem de nye selvejende institutioner – de almene gymnasier og HF. Til gengæld indeholder lovforslaget intet om et forpligtende tværgående samarbejde mellem de almene gymnasier og HF og de øvrige uddannelsesinstitutioner, der udbyder gymnasiale uddannelser (HHX og HTX).

Dette er efter FTF's opfattelse en klar mangel.

Regional prioritering og koordinering

FTF har også i processen støttet en politisk regionsmodel, hvor der sker en samlet regional politisk prioritering af det samlede ungdomsuddannelsesområde, f.eks. sikring af et bredt geografisk udbud og koordinering af udbuddet i regionen.

Med lovforslaget får regionsrådene en koordinerende funktion i forhold til den samlede indsats, f.eks. om geografisk udbud og om kapacitet på uddannelserne.

Det virker dog som om, regionerne i højere grad får en koordinerende funktion i forhold til det almene gymnasium og HF end i forhold til de erhvervsrettede ungdomsuddannelser.

Efter FTF's opfattelse er regionsrådenes koordinering svækket af, at regionsrådene ikke har beføjelser til at gribe ind i institutionernes selvstændige kompetence til at træffe beslutninger.

Selvejekonstruktionen er med andre ord dominerende i forhold til regionsrådenes muligheder for at sætte sig igennem overfor institutionerne.

FTF

Af denne grund vil FTF foreslå, at regionsrådene får reelle kompetencer og sanktionsmuligheder i forhold til skolerne. Rådene skal f.eks. kunne give institutionerne påbud i forbindelse med kapacitetsfastsættelse, udbud og elevfordeling, således at der sikres et tilstrækkeligt og

Niels Hemmingsens Gade 12
1050 København K
Tlf: 33 38 88 88
Telefax: 33 38 88 80

E-mail: ftf@ftf.dk
www.ftf.dk

uddannelsesstilbud til alle i regionen.

Sammenlægninger og spaltninger

I forslaget lægges der stor vægt på muligheden for sammenlægninger og spaltninger af uddannelsesinstitutioner, fordi der ønskes en mere fleksibel struktur på uddannelsesområdet fremover.

Det fremgår af forslaget, at de endelige rammer for selvejelovgivningen ikke fastsættes i dette lovforslag, men først når der er gennemført en generel analyse af styringssystemet. Af denne grund finder FTF det overraskende, at der i lovforslaget åbnes for mulighed for fusioner/sammenlægninger og spaltninger på tværs af de gymnasiale uddannelser.

Efter FTF's opfattelse virker det uhensigtsmæssigt, at der i forbindelse med gymnasiernes overgang til selveje og taxameterfinansiering også lægges op til sammenlægninger og fusioner i denne overgangsperiode.

Det er i den forbindelse meget overraskende, at de midlertidige bestyrelser, som nedsættes for året 2006, og som skal forberede institutionens overgang til selveje, kan indstille til ministeren, at uddannelsesinstitutioner fra 1.1.2007 kan sammenlægges eller spaltet.

Det er efter FTF's opfattelse evident, at spørgsmålet om sammenlægninger etc. bør overlades til den permanente bestyrelse og have hjemmel i et fastlagt regelgrundlag for bestyrelsens virke.

Permanente bestyrelser

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at reglerne om bestyrelsens sammensætning og virke fastlægges endeligt efter den planlagte analyse af styringssystemet. FTF finder det vigtigt, at lærerne og repræsentanter for brugerne/af-tagerne – herunder arbejdsmarkedets parter - får plads i bestyrelserne som fulgyldige medlemmer.

VUC

Også på VUC-området er regionerne tillagt en koordinerende funktion, og det fremgår af forslaget, at VUC'erne skal samarbejde indbyrdes.

FTF finder det i den forbindelse overraskende, at VUC'ernes samarbejde med erhvervsskoler og AMU-centre ikke medtages i lovforslaget, selvom det klart fremgik af strukturreformsaftalen. Det er derfor tvivlsomt, om der er skabt de nødvendige betingelser for en sammenhængende prioritering af voksenuddannelserne til gavn for den enkelte borger, virksomhederne og den samlede udvikling regionalt.

Deltagerbetaling (HF-enkeltfag)

Det fremgår af lovforslagets bemærkninger (s.55), at det er hensigten, at det – efter at de endelige rammer for selvejet er fastlagt, skal være de enkelte institutioners bestyrelse, der fastsætter deltagerbetalingen.

FTF har i flere år talt kraftigt for at der indføres et centralt loft over deltagerbetalingen på uddannelser i Danmark. Af denne grund finder FTF det problematisk, at det er den enkelte institutions bestyrelse, der fastlægger deltagerbetalingens størrelse.

Udgiftsneutralitet

En af præmisserne for strukturreformen er, at strukturreformen og gymnasireformen skal gennemføres udgiftsneutralt. Dette betyder, at der ikke afsættes ekstra midler til, at hvert enkelt gymnasium og HF-kursus fremover skal opbygge en administration til at varetage de opgaver, der indtil nu er blevet varetaget af amterne.

Dette betyder efter FTF's opfattelse en ekstra udgift til skolerne, som ikke kompenseres, og som vil medføre, at midler til undervisning beskæres og omlægges til administration. Dette finder FTF beklageligt.

Ministerbemyndigelse

Endelig skal det understreges, at lovforslaget indeholder en lang række uafklarede punkter, som via mange ministerbemyndigelser udskydes til senere beslutning. (f.eks. en vidtgående bemyndigelse til ministeren m.h.t. de endelige bestyrelseres sammensætning og kompetencer).

FTF finder de mange ministerbemyndigelser i dette lovforslag dybt problematisk.

Med venlig hilsen

Bente Sorgenfrey
formand

FTF

Niels Hemmingsens Gade 12
Postboks 1169
1810 København K

Telefon 33 36 88 00
Telefax 33 36 88 80

E-mail ftf@ftf.dk
www.ftf.dk

Undervisningsministeriet
Frederiksholms Kanal 21
1220 København K.

5. januar 2005
511-1

Høringssvar til forslag til lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner til højere forberedelseseksamen, lov om almen voksenuddannelse og voksenuddannelsescentre og forskellige love (Institutionslov)

Lovforslaget udgør en del af grundlaget for den kommende strukturreform på det almengymnasiale område og herunder overgangen til statslig selveje.

Gymnasieskolernes Lærerforening (GL) har følgende hovedbemærkninger, der i øvrigt skal ses i sammenhæng med GLs høringssvar til forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen (Procedurelov).

- GL anbefaler, at der ikke træffes beslutning om lovforslaget før resultatet af analysen af taxametersystemet og selvejet foreligger.
- GL finder, at lovforslagene indeholder alt for mange uafklarede punkter, som via et væld af ministerbemyndigelser udskydes til senere beslutning.
- GL finder, at der skal være sikkerhed for et geografisk dækkende tilbud landet over, ligesom der skal være sikkerhed for det udbud og oprettelse af valgfag og sjældnere studieretninger, der ligger i gymnasiereformen. Dette er ikke sikret med det foreliggende forslag. Tværtimod vil forslaget betyde nedlæggelse og/eller fusion af en lang række skoler, herunder særligt de mindre skoler.
- De koordinerende instanser, der lægges op til i lovforslaget, er ikke tilstrækkelige. GL foreslår, at regionerne får reelle kompetencer og sanktionsmuligheder på de erhvervsgymnasiale og almengymnasiale uddannelser i forhold til skolernes kapacitet, udbud og elevfordeling finder

- GL finder at lovforslagets præmisser om udgiftsneutralitet reelt vil medføre, at midler til undervisning beskæres og omlægges til administration.
- GL finder, at det klart bør fremgå, at de gymnasiale uddannelser også fremover er en del af den offentlige forvaltning, og GL forudsætter, at der sikres medarbejderrepræsentation i de kommende bestyrelser.
- GL tager - på ovennævnte baggrund - et generelt forbehold over for det fremsatte lovforslag og dets konsekvenser for den fremtidige uddannelseskvalitet.
- GL skal i forhold til overflytning af de nuværende kommunalt og amtskommunalt ansatte til statslige selvejende institutioner understrege, at det forudsættes, at de garantier regeringen har givet reelt opfyldes. GL finder de fremsatte lovforslag hvad angår tjenestemænds overflytning og ansættelsesvilkår er alt for utydelige og upræcise, og skal tage et kraftigt forbehold herfor. Der mangler ligeledes en udtrykkelig angivelse af, at tilskud til de statslige selvejende institutioners virksomhed er betinget af, at der, som for private gymnasieskoleers vedkommende, sker opfyldelse af de af finansministeren aftalte eller fastsatte bestemmelser vedrørende rektorers og læreres løn- og ansættelsesvilkår.

Uddybende om GLs hovedbemærkninger

I lovforslaget lægges på en række punkter op til en grundlæggende og omfattende forandring af det gymnasiale uddannelsesområde. Også langt ud over hvad der har været drøftet i forbindelse med gymnasireformen, og hvad der hidtil har været offentliggjort i forbindelse med strukturreformen.

Elevfordeling, manglende klageadgang, bemyndigelser til ministeren mv.

På nogle områder beskrives det kun meget sparsomt og uklart, hvordan de almengymnasiale uddannelsers fremtidige organisering under staten skal foregå, for eksempel ved fordeling af elever, fastsættelse af skolekaptitet og koordineringen generelt. (Se §1 s. 4 nr. 8: (§7c stk. 4 og §7 d stk.5) samt bemærkningerne til §1 nr. 8 (§7 c) s. 40-41). *Hertil kommer, at der med loven gives vidtgående bemyndigelser til ministeren med hensyn til bestyrelsernes sammensætning og kompetencer, klageadgang til ministeren og mulighed for at afskære for klageadgang. (Se bl.a. §1 side 4 nr. 10 (§10 stk.2) og s. 7 nr. 38 (§22 stk. 1.) § 3 side 12 nr. 17 (§20a) og side 14 nr. 47 (§33 stk.1) samt bemærkningerne hertil side 43,44, 53 og 56). Det er derfor ikke muligt at gennemskue, hvilke konsekvenser den foreslåede omlægning vil få for uddannelserne. GL finder dette uacceptabelt.*

Der er uklarhed om hvilke elever, der er omfattet af fordelingsudvalgets arbejde, når en skole har større søgning end den fastlagte kapacitet. Det må sikres, at det er alle elever, der har søgt skolen, der indgår, ellers vil man fremover kunne få enkelte elever, der får uacceptable rejseafstand til skolerne.

(Se bl.a. §1 side 4 nr. 8 (§ 7 d) samt bemærkningerne hertil s. 42). Særligt problematisk vil det være, hvis en skole kan skille en elevgruppe fra, der har en særlig social- eller etnisk profil.

GL anbefaler, at der ikke træffes beslutning om de tilrettede lovforslag før resultatet af det kommende analysearbejde foreligger. Herved vil det være muligt at fremsætte et lovforslag, der fastsætter dækkende bestemmelser for uddannelsesområdet, og som dermed giver et reelt billede af konsekvenserne for uddannelsesområdet, dets styring og ledelse m.v.

Geografisk spredt udbud, valgfag mv.

Det er i lyset af den aftalte analyse overraskende, at der i lovforslaget åbnes for mulighed for fusioner/sammenlægninger og spaltninger på tværs af de gymnasiale uddannelser.

Reelt lægger lovforslaget op til en indskrænkning af det geografiske udbud, og GL forudser, at en lang række skoler må lukke, blandt andet fordi der ikke lægges op til en reel styring af kapacitet og elevfordeling.

I lovforslaget beskrives den konstruktion, der fremover skal sikre et geografisk dækkende gymnasialt tilbud til unge landet over, bestående af regioner, forpligtende samarbejder samt fordelingsudvalg. Der er tale om en alt for løs konstruktion uden væsentlige bindinger eller sanktionsmuligheder. GL finder det meget problematisk, at der hermed ingen sikkerhed er for et geografisk spredt udbud svarende til i dag, ligesom der heller ikke er sikkerhed for udbud og oprettelse af sjældnere studieretninger og valgfag som besluttet i gymnasiereformen. Det fremgår således ikke, hvordan mindre skoler sikres at kunne oprette den ekstra studieretning, der er aftalt, og det fremgår ikke, hvordan der sikres oprettelse af sjældnere studieretninger og sjældnere valgfag i det omfang, der er aftalt ved gymnasiereformen. (Se bl.a. §2 side 8 nr. 2, 4, 5 og 7 samt bemærkningerne hertil s. 46 samt § s. 4 nr.8: (§7c og §7 d) samt bemærkningerne hertil s. 40-42).

GL finder, at det er afgørende, at der sikres en reelt koordinerende instans, og det er derfor nødvendigt, at regionerne får reelle kompetencer og sanktionsmuligheder i forhold til skolernes kapacitet, udbud og elevfordeling.

Regionernes kompetence bør omfatte de almengymnasiale uddannelser og de erhvervsgymnasiale uddannelser. Skal et forpligtende samarbejde om kapacitet have mening, kan det ikke overlades til de enkelte institutioners bestyrelse selv at fastlægge skolernes kapacitet. En rationel udnyttelse af de offentlige bygninger forudsætter, at en overordnet myndighed står for kapacitetsfastsættelsen og fordeling af elever. Modellen bør være, at skolerne indstiller deres kapacitetsforslag til regionen, der fastsætter denne, men med mulighed for at ministeriet kan pålægge en region at justere den samlede kapacitet inden for et givent geografisk område.

Der mangler i øvrigt en tydeliggørelse af, hvad der helt konkret menes med formuleringerne om, at der skal være sikkerhed for, at "uddannelsesstederne ligger i en passende geografisk afstand fra de unge og voksne uddannelsessøgendes bopæl." (Se de almindelige bemærkninger s. 31 punkt 3. Styring af de selvejende uddannelsesinstitutioner).

Udgiftsneutral

Det fremgår, at en præmis for strukturreformen er, at den skal gennemføres udgiftsneutralt. (Se de almindelige bemærkninger s. 32 punkt 4. Administrative og økonomiske konsekvenser). Samtidig betyder reformen, at hver enkelt skole fremover skal opbygge en administration til at varetage de opgaver, der indtil nu er varetaget i amterne. Det må forventes at blive dyrere. Lovforslaget indeholder ingen reelle beregninger over, hvad der skal til i form af løn- og driftsmidler i øvrigt i den forbindelse, og vil derfor reelt indebære en meget stor risiko for at midler til undervisning beskæres og omlægges til administration.

Inden for den offentlig forvaltning?

Det fremgår, at for de selvejende gymnasier og hf gælder forvaltningslov og offentlighedslov, (§1 s. 5 nr. 13 (§10b)). GL skal i den forbindelse foreslå, at det, som for universiteterne, præciseres, at de almengymnasiale uddannelser er selvejende institutioner *inden for den offentlig forvaltning*. Hermed er der sikkerhed for, at øvrige bestemmelser udover forvaltnings- og offentlighedslov også er gældende. Eksempelvis lov om folketingets ombudsmand, lov om ligestilling for mænd og kvinder m.v.

GL skal også foreslå, at tilsvarende bestemmelser indføres for erhvervsskoler, eftersom deres virksomhed hovedsagligt er finansieret af offentlige tilskud.

Bestyrelsen

I lovforslaget indgår jf. lovbemærkningerne, at reglerne om bestyrelsens sammensætning og virke fastlægges endeligt efter den planlagte analyse. (Se bl.a. bemærkningerne til §1 nr.10 s. 43 og §3 nr. 17 s 53). GL finder det afgørende, at lærerne og forældrene (i lighed med eleverne) får plads i bestyrelserne, som fuldgyltige medlemmer. Forældrerepræsentanter bør også sikres en plads i de midlertidige bestyrelser.

I forhold til medarbejderrepræsentation i den blivende bestyrelse skal GL pege på de knæsatte principper om medarbejderrepræsentation i bestyrelser i lov om erhvervsdrivende fonde og aktieselskabsloven. GL finder at der som minimum skal være 2 medarbejderrepræsentanter i bestyrelsen. Dette bør også gælde for den midlertidige bestyrelse.

GL finder også, at der af retssikkerhedsmæssige årsager skal være klageadgang i forhold til beslutninger truffet af bestyrelser og fordelingsudvalg. (Se evt. bemærkningerne til §1 nr. 38 s.44 og bemærkningerne til §3 nr. 47 side 56).

Af lovforslaget fremgår, at der bliver mulighed for at give et vederlag til formanden for overgangsbestyrelsen ved de almengymnasiale uddannelser. (§12 side s.26 stk. 11). Denne mulighed bør også omfatte øvrige medlemmer af overgangsbestyrelsen. Ligesom GL skal foreslå, at der indføres en lignende mulighed for vederlag til medlemmerne af de kommende bestyrelser for de selvejende gymnasier, i lighed med de regler, der er præciseret for medlemmer af centerrådene på VUC. GL forudsætter, at der sikres bestemmelser for de almengymnasiale uddannelser, der beskytter medarbejderrepræsentanter i bestyrelserne svarende til de bestemmelser, der gælder for institutioner for erhvervsrettet uddannelse.

GL finder, at ansvarsfordelingen mellem bestyrelse og rektor bør præciseres, således at det fremgår, at rektor ansætter og afskediger lærere.

Lederkompetencen

GL finder, at det er afgørende, at rektor fortsat har ansvaret for skolernes pædagogiske opgaver over for Undervisningsministeriet, og finder i forlængelse heraf, at det er uklart hvilke kompetencer, der tildeles afdelingslederen af en gymnasial afdeling. (Se bl.a. §1 side 5 nr. 16 (§ 12 stk. 3)). Hvis ministeriet tillader blandede institutioner, er det afgørende, at en afdelingsleder er den øverst pædagogisk ansvarlige for undervisningen på den pågældende afdeling.

Det foreslås i lovforslaget, at bestyrelsen har kompetence til at ansætte og afskedige rektor, at ansætte og afskedige lærere og andet personale efter indstilling fra rektor. (§1 side 5 nr. 14 (§11 stk. 1)) (og §3 side 12 nr. 17 (§20a stk. 3)). GL finder, at det er et vigtigt element i det kvalitative tilsyn med uddannelserne, at ministeriet – som i dag - inddrages i alle potentielle afskedigelsessager, der begrundes pædagogisk. Ligesom ministeriet fortsat bør inddrages ved rektoransættelser. (§1 side 5 nr. 14 (§11 stk.1)).

Brugerbetaling på VUC

Det er GLs holdning, at alle skal have ret til - uden brugerbetaling - at gennemføre en uddannelse op til et niveau, der svarer til en afsluttet ungdomsuddannelse. EU's servicedirektiv skaber et behov for, at det i lovgivningen tydeliggøres, at AVU og HF-enkeltfag som udgangspunkt er gratisuddannelser. Ungdomsuddannelserne skal gennemføres inden for en finansiel ramme, der sikrer, at der ikke bliver urimelige regionale forskelle i undervisningens vilkår og kvalitet på de enkelte skoler. GL må derfor vende sig stærkt imod, at det jf. lovbemærkninger er hensigten, efter at de endelige rammer for selvejet er fastlagt, at de enkelte institutioners bestyrelser skal fastsætte deltagerbetalingen på enkeltfags-hf. (§3 side 12 nr. 15 og side 13 nr. 31 og 32) samt bemærkningerne hertil side 55 og bemærkninger til §11 nr.8-10 side 65). I det omfang man politisk beslutter, at der skal være deltagerbetaling, så bør det være folketinget/regionen, der fastsætter niveauet for brugerbetalingen.

Der er herudover en særskilt problemstilling vedrørende beskrivelsen af brugerbetaling på hf vedrørende den særlige begrænsning af brugerbetalingens størrelse, der er aftalt for kursister, der tager en samlet fagpakke, (se §3 s. 14 nr. 32) Det nuværende amtsråds mulighed for at friholde for deltagerbetaling overdrages således til kurset.

Tilskudsregulering i 2007

Tilskuddet til de almengymnasiale uddannelser vil i 2007 blive fastsat af staten uafhængigt af aktiviteten. GL forudsætter, at tilskuddet justeres i takt med stigende elevtal. (Se de almindelige bemærkninger s. 32 afsnit 4.1. Det almene gymnasium, hf og VUC).

Specialpædagogisk bistand

Der er en generel problemstilling vedrørende sikring af specialpædagogisk bistand. – Hvordan forestiller man sig, at dette sikres, f.eks. tolkning til blinde unge? - Hvordan vil man fremover sikre, at den enkelte institution i det konkrete tilfælde indrettes handicaptilgængeligt – og hvordan finansieres det?

Pædagogikum

GL forudsætter vedrørende pædagogikum og etablering af uddannelsesstillinger, at ministeriet påtager sig det ansvar, som amterne varetager i dag, dvs. en koordinering og finansiering - så fagrækken samt et tilstrækkeligt antal stillinger er sikret.

Afslutning

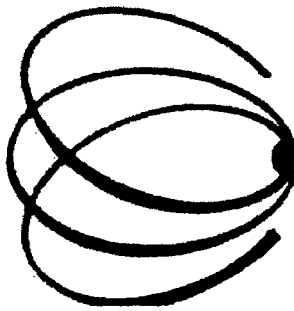
Det samlede uddannelsesområdes vilkår indrammes af finansierings- og styringsformen, af uddannelsesbestemmelserne og indholdet i det centrale tilsyn.

Det kvalitative niveau, der sættes for uddannelserne, kan ikke vurderes uden at finansierings- og styringssystem og bestemmelserne for det centrale tilsyn kendes, og GL må derfor generelt tage forbehold over for det fremsatte lovforslag og dets konsekvenser for den fremtidige uddannelseskvalitet på de gymnasiale uddannelser.

På det foreliggende grundlag er der så mange uoplyste punkter, at GL skal anbefale en grundigere belysning før der træffes beslutning. I øvrigt henvises til høringssvar til "forslag til lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen".

Med venlig hilsen

Gorm Leschly / Kurt Koudahl Petersen

GYMNASIESKOLERNES REKTORFORENING

Den 7. januar 2005

Undervisningsministeriet
Institutionsstyrelsen
Frederiksholm Kanal 25
1220 København K

E-mail: IS-IK2.post@uvm.dk

Vedrørende høring over

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love.

Hermed fremsendes Gymnasieskolernes Rektorforenings høringssvar.

Overordnede kommentarer

Lovforslaget er på en lang række punkter meget generelt formuleret med en række ministerbeføjelser, der gør det vanskeligt at tage stilling til lovforslaget, inden den konkrete udmøntning foreligger. Rektorforeningens høringssvar skal derfor opfattes som en foreløbig vurdering af det fremsendte lovforslag. Et stort antal af ministerbeføjelserne vil komme til at berøre rektors daglige arbejde, hvorfor det er et ønske fra Rektorforeningen at blive inddraget i forbindelse med den konkrete udmøntning af ministerbeføjelserne.

1. § 6 ophæves, og i stedet indsættes...§ 6.a. Sikring af gymnasiekapaciteten (side 1-2)

Gymnasieskolernes Rektorforening skal foreslå, at der i stk.2 indsættes, at undervisningsministeren kan godkende, at udbydere af uddannelsen til studentereksamen også kan tilbyde uddannelsen til højere handelseksamen og uddannelsen til højere teknisk eksamen. Hermed sikres alle udbydere af gymnasiale uddannelser lige vilkår.

Regionsråd og forpligtende samarbejder (side 3-4)

§ 7 a. Koordinering af kapaciteten på uddannelserne.

Det er uklart, hvem der fastlægger de enkelte uddannelsesinstitutioners kapacitet. I § 7 d, stk.3 omtales fordeling af elever i fordelingsudvalget for ansøgere til de institutioner, hvis ansøgertal ligger over den fastsatte kapacitet. Stadig er det uafklaret, hvem der fastlægger den enkelte uddannelsesinstitutioners kapacitet. Kan fx

amters kapacitetsfastsættelse, som ikke tager udgangspunkt i de bygningsmæssige rammer, men i ønsket om, at alle ansøgere kan underlægges fordeling, hvorfor kapaciteten er fastsat kunstigt lavt?

Gymnasieskolernes Rektorforening skal på den baggrund foreslå, at de enkelte uddannelsesinstitutioners rektorer indstiller skolens kapacitet til fordelingsudvalget, inden ansøgertallet foreligger. Kapaciteten skal fastlægges på grundlag af skolens faktiske fysiske rammer og en pædagogisk forsvarlig afvikling af undervisningen. Det forudsættes, at udvidelse af en skoles kapacitet ved lejemål eller tilbygning skal godkendes af undervisningsministeren.

§ 7 c. Det forpligtende samarbejde. (side 4)

Rektorforeningen skal anbefale, at det forpligtende samarbejde også kommer til at omfatte uddannelsesinstitutioner, der tilbyder uddannelsen til højere handelseksamen og uddannelsen til højere teknisk eksamen. Skal samarbejdet mellem de fire gymnasiale uddannelser i en region komme til at fungere, forudsætter det, at alle uddannelsesinstitutioner deltager i det forpligtende samarbejde. Dette samarbejde kommer næppe til at fungere, hvis samarbejdet for de erhvervsgymnasiale uddannelser er frivilligt. Det forpligtende samarbejde skulle også gerne sikre, at skift mellem de fire gymnasiale uddannelser bliver en reel mulighed, og at samarbejdet får de bedst mulige vilkår fra starten. – Er det forpligtende samarbejde begrænset til uddannelsesinstitutioner, der tilbyder studentereksamen og hf-eksamen stilles de gymnasiale uddannelser meget ulige i fremtiden. Hensigten med reformerne af de fire gymnasiale uddannelser var netop at skabe lige vilkår for alle de gymnasiale uddannelser.

§ 11. Bestyrelsens kompetence (side 5)

Det er Rektorforeningens opfattelse, at bestyrelsens kompetence set i lyset af moderne organisation og ledelse er forældet. Det må være bestyrelsens kompetence at ansætte og afskedige lederne af den selvejende uddannelsesinstitution. Men det må samtidig være den ansatte leders kompetence at ansætte og afskedige det øvrige personale – naturligvis under ansvar over for bestyrelsen. Man finder næppe i dag en moderne virksomhed, hvor bestyrelsen blander sig i detaljerne i den daglige ledelse, herunder i ansættelse og afsked af personalet.

Det er samtidig Rektorforeningens opfattelse, at ansættelse og afsked af rektor kan finde sted efter samråd med/godkendelse af undervisningsministeren. (jf. §11, stk.2 for rektorer ved en privat gymnasieskole) Skal det centrale pædagogiske tilbyr fungere, og skal bestemmelserne i Lov om uddannelsen til studentereksamen § 35 kunne håndhæves, er det nødvendigt, at undervisningsministeren kan godkende den person, der "har det pædagogiske ansvar for skolens undervisning, prøver og eksamen over for undervisningsministeren."

42. Overenskomstaansættelse af rektorer (side 7)

Gymnasieskolernes Rektorforening skal anbefale, at det også bliver muligt at ansætte rektorer på tjenestemandslignende vilkår.

Kapitel 2.a Generelle bestemmelser – Midlertidig bestyrelse (side 25-26)

Rektorforeningen skal anbefale, at formanden ikke skal have kendskab til og erfaring med både stiftelse og drift af selvejende institutioner i statslig regi. Det må være tilstrækkeligt med erfaring med drift af selvejende statslige uddannelsesinstitutioner. For at få et tilstrækkeligt antal kandidater til formandsjobbet er det efter Rektorforeningens opfattelse nødvendigt at udvide kredsen af potentielle personer, herunder til også at omfatte fx statsautoriserede revisorer eller advokater med erfaring vedrørende drift af selvejende uddannelsesinstitutioner i statslig regi. Det er i denne forbindelse meget påkrævet, at der gives honorar til såvel formand som øvrige eksterne bestyrelsesmedlemmer. Denne anbefaling omfatter også bestyrelsen efter den midlertidige bestyrelse.

Rektorforeningen skal fraråde, at bestyrelsesmedlemmer i overgangsbestyrelsen og i den efterfølgende bestyrelse samtidig sidder i en anden ungdomsuddannelsesinstitutionens bestyrelse. I sådanne tilfælde vil der hurtigt kunne opstå problemer vedrørende habilitet og interessekonflikt.

§ 14, stk.1 og stk.2 – Afsked af tjenestemænd og pensionsudgifter (side 27)

Rektorforeningen tager kraftigt afstand fra den forringelse af de nuværende rektorer vilkår som statstjenestemænd. Som det fremgår af stk.1 træffes beslutning om afsked af de nuværende rektorer af institutionen – ganske vist efter reglerne i tjenestemandsløven. I dag kan afsked af rektorer kun foretages af undervisningsministeren.

2 Af stk. 2 fremgår det, at tjenestemandspensionen afholdes af den enkelte selvejende institution. Det er en forringelse i forhold den nuværende situation, hvor det er staten, der har denne forpligtelse. Ganske vist er staten ansvarlig for pensionsforpligtelsen, hvis institutionen omhører

Samlet er der tale om en ganske væsentlig forringelse af de eksisterende rektors vilkår som statstjenestemænd. Gymnasieskolernes Rektorforening skal derfor anmode om, at § 14 stk.1 og stk.2 ændres således, at de nuværende rektors rettigheder som statstjenestemænd ikke ændres ved skolernes overgang til statslige selvejende institutioner.

I den forbindelse skal Rektorforeningen anmode Undervisningsministeriet om at tage kontakt med Indenrigsministeriet med henblik på at få konsekvensrettet i forslag til Lov om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen §§ 4, 6 og 7.

Rektorforeningen forbeholder sig ret til senere at rette henvendelse til de berørte ministerier om netop dette problem.

Øvrige bemærkninger til lovforslaget

Brobygningsforløb

Rektorforeningen går ud fra, at staten overtager forpligtelsen vedrørende finansiering af brobygningsforløb.

Pædagogikum/uddannelsesstillinger

Rektorforeningen går ud fra, at staten overtager den økonomiske forpligtelse vedrørende finansieringen af uddannelsesstillingerne herunder lønudgifter, vejlederuddannelsen, kursusledelse m.v.

Skolernes økonomi 2007

Rektorforeningen går ud fra, at skolernes tilskud i 2007 *ikke* som anført i afsnit 4.1, side 32 fastsættes uafhængigt af aktiviteten. Det må forventes, at søgningen til især gymnasiet (STX) øges i 2007 på grund af væksten i ungdomsårgangene. Der bør således tages højde for denne vækst i statsbudgettet.

Det fremgår ikke af lovforslaget og dets bemærkninger, hvordan mindre skoler sikres økonomisk med hensyn til udbud af studieretninger og valgfag. Det fremgår heller ikke, hvordan sjældnere studieretninger og valgfag finansieres. Således er det uklart, hvordan intentionerne bag forliget om de gymnasiale uddannelser sikres udmøntet i forbindelse med kommunalreformen, herunder i overgangsåret 2007.

Der skal ligeledes i budgettet for 2007 tages højde for, at den nye hf-uddannelse fra august 2005 bliver dyrere end den nuværende hf-uddannelse på grund af timeudvidelsen.

Endelig er det uafklaret, hvordan de ved reduktion af det skriftlige arbejde opnåede midler til efteruddannelse udmeldes til de enkelte skoler. Disse udgifter skal ligeledes indarbejdes i budgettet for 2007.

Forvaltningsloven, offentlighedsloven og Ombudsmanden

§10.b (side 5) Forvaltningsloven og offentlighedsloven

Af hensyn til ligestilling af de fire gymnasiale uddannelser skal Rektorforeningen understrege vigtigheden af, at også erhvervsskolerne underlægges forvaltningsloven og offentlighedsloven. Vilkårene for de fire gymnasiale uddannelser bør være de samme.

Udover forvaltningsloven og offentlighedsloven er det Rektorforeningens opfattelse, at institutionerne også bør være omfattet af lov om ombudsmanden.

IB-uddannelsen

Gymnasieskolernes Rektorforening skal påpege, at IB-uddannelsen ikke omtales i lovudkastet og derfor ikke er omfattet af loven og dennes finansiering. Rektorforeningen skal derfor anbefale, at IB-uddannelsen, dennes geografiske spredning og finansiering indarbejdes i lovforslaget.

Peter Kuhlman
Formand for Gymnasieskolernes Rektorforening
Frederiksborg Gymnasium og HF
E-mail: pku@edu.fa.dk

"Ulla Groth"
<u.groth@danbbs.dk>
07-01-2005 10:59

Til: <IS-UK2.Post@uvm.dk>
cc:
Vedr.: Høringssvar vedr. j.nr. 2004-3450-2

Journalisering af indgående post

Journalnr: 3450-2
Sagsgruppe tekst: 46653
Dokumentation:
Sagsbehandler:
E-mail:

Høringssvar vedrørende forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundheduddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love.

Med mail af den 1. december 2004 har Undervisningsministeriet fremsendt forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundheduddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love, idet man har bedt om eventuelle kommentarer til udkastet senest fredag den 7. januar 2005.

Handelsskolernes Bestyrelsesforening - HBF - har følgende bemærkninger til det fremsendte forslag:

Generelt:

HBF finder det generelt meget positivt, at alle ungdomsuddannelserne samles under en forvaltningsenhed. Det kan kun forbedre mulighederne for at skabe mere ensartede vilkår for uddannelserne.

At alle ungdomsuddannelsesinstitutionerne bliver selvejende virksomheder vil givet åbne muligheder for et udvidet samarbejde. Ligesom der vil blive mulighed for at fusionere, hvilket måske kunne komme på tale i de tyndt befolkede områder.

Gennemgående indeholder lovforslaget mange meget overordnede bestemmelser i forbindelse med institutionernes overgang fra amtslige institutioner til selvejende institutioner under staten. Ligeledes mulighederne for at fusionere og spalte de selvejende institutioner. Disse meget overordnede bestemmelser skaber spørgsmål og stor usikkerhed.

I forhold til de mere langsigtede strategiske overvejelser om de enkelte

uddannelsesinstitutioners fremtid virker det mærkværdigt at CVU-rektorkollegiet får instillingsret til vedrørende de midlertidige bestyrelsesformænd. Ligesom det ikke virker særlig hensigtsmæssigt, at midlertidige bestyrelser kan træffe så vidtrækkende beslutninger som fusion og spaltning. Nogle beslutninger der er svært reversible, skulle de blivende bestyrelser have nogle modsatrettede strategier.

Specifikt:

I §1 - §6 stk 1 Der åbnes mulighed for at institutionerne kan godkendes til at udbyde andre former for ungdomsuddannelser. Er det i forbindelse med fusioner, der åbnes for denne mulighed, hvilket vil lyde fornuftigt, men det fremgår ikke under hvilke betingelser man forestiller sig denne mulighed.

I §1 - §7d omtales at regionsrådene nedsætter en række fordelingsudvalg. I §7d stk. står:

" Fordelingsudvalget kan bestemme, at ledere af institutioner for erhvervsrettet uddannelser inden for det pågældende geografiske område kan være medlemmer af udvalget." Samme ordvalg findes i §18 d stk. 2. Det undrer HBF at lederne fra de erhvervsrettede uddannelsesinstitutioner, hvor hhx uddannelsen er placeret, kun kan være medlem af fordelingsudvalget, hvis de øvrige medlemmer beslutter det. Det virker bestemt ikke fremmende på det udvidede samarbejde, man ønsker at fremme. Der savnes enhver form for begrundelse for denne forskelsbehandling.

Med venlig hilsen
Handelsskoleenes Bestyrelsesforening
John Dahl
Formand

Ulla Groth
Sekretariatschef

This e-mail has been scanned for viruses by <http://www.virus112.com>

Undervisningsministeriet
Frederiksholms Kanal 25
1220 København K

7. januar 2005
AL/csm1956

Høring over forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen mfl.

HFI har modtaget ovennævnte lovforslag til høring. Lovforslaget omhandler ændringer af lovgivningen vedrørende institutioner for uddannelse til studentereksamen, til højere forberedelseksamen, til grundlæggende social- og sundhedsuddannelse samt lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre mfl.

Imidlertid berører lovforslagets bestemmelser også på en række områder erhvervsskolerne, hvorfor HFI har følgende bemærkninger:

Det fremgår af lovforslaget, at regionsrådet skal koordinere den samlede indsats i regionen for at sikre sammenhæng i udbuddet af ungdomsuddannelser, herunder den geografiske placering af udbuddet og kapaciteten på uddannelserne med henblik på, at der er et tilstrækkeligt og varieret uddannelsesstilbud til alle unge i regionen. Denne koordinering skal ske i samarbejde med alle selvejende institutioner, der er godkendt til at udbyde én eller flere ungdomsuddannelser i regionen.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lovforslaget, at de nævnte institutioners selvstændige kompetencer ikke berøres af regionsrådets koordinerende funktioner. I udmøntningen af loven finder HFI det meget vigtigt, at der er klarhed over indholdet af regionsrådets koordinerende indsats, idet HFI gerne vil pointere, at det efter foreningens opfattelse strider imod de grundlæggende principper bag selvejet, at kompetencen på udvalgte områder overføres fra institutionens bestyrelse til et regionsråd.

Dette gælder også for så vidt angår nedsættelse af fordelingsudvalg, hvor udvalget kan bestemme, at ledere af institutioner for erhvervsrettet uddannelse inden for det pågældende geografiske område kan være medlemmer af udvalget. Bortset fra at denne bestemmelse kan blive anvendt forskelligt fra region til region, er spørgsmålet, hvilket formål der forfølges med bestemmelsen.

Opmærksomheden skal igen henledes på bestyrelsernes kompetence samt på det forhold, at den geografiske spredning af uddannelsesinstitutioner med erhvervsrettet uddannelse ikke nær svarer til spredningen af institutioner med almen gymnasial uddannelse. Dette minimerer behovet for fordeling af elever mellem de erhvervsrettede uddannelser.

Generelt har regionsrådet betydeligt større beføjelser i forhold til det almene gymnasium, hf mv. end i forhold til de erhvervsrettede uddannelser. Generelt kan der meget nemt opstå et modsætningsforhold mellem selvejende institutioners bestyrelser og et regionsråd, ligesom den kompetence, regionsrådet tillægges, stiller de respektive institutionstyper forskelligt på en række områder, når det drejer sig om fx udviklingstilskud og anlægstilskud, der skal tjene til at understøtte det almene gymnasium i udkantsområderne. HFI er opmærksom på, at regionsrådet også har mulighed for at yde tilskud til erhvervsskoler, men finder med udgangspunkt i lovbemærkningerne, at der lægges op til en forskelsbehandling.

Generelt skal HFI beklage, at de omhandlede uddannelsesinstitutioner først overgår til statsligt selveje den 1. januar 2007 og til taxameterfinansiering i 2008. Det betyder, at den økonomiske ulighed, der eksisterer mellem henholdsvis det almene gymnasium og handelsgymnasiet, må forventes at fortsætte, og HFI ser i denne forbindelse en fare for, at gymnasiereformen, der træder i kraft i 2005, vil medvirke til at cementere nogle urimelige økonomiske vilkår for hhx.

Samtidig vil den forskelsbehandling, erhvervsskolerne udsættes for i forhold til VUC'ernes økonomi (den meget lave deltagerbetaling mv.), også fortsætte til skade for erhvervsskolerne efteruddannelsesaktiviteter.

Med venlig hilsen

Annette Larsen

Høringsvar vedrørende:

Lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og voksenuddannelsescentre og forskellige andre love.

HK, herunder HK/Stat, HK/Kommunal og HK/Privat har følgende kommentarer til det fremsatte lovforslag.

Generelt finder HK det positivt, at alle ungdomsuddannelser nu samles under en forvaltningsenhed. Det forbedrede mulighederne for, at skabe mere ensartede vilkår for uddannelserne.

Alle udbydere af ungdomsuddannelser bliver nu selvejende institutioner, hvilket åbner nye muligheder for samarbejde og koordinering af de lokale aktiviteter på såvel ungdomsuddannelserne som voksenuddannelser. HK ser også positivt på mulighederne for, at institutionerne lokalt kan beslutte sig for at fusionere, hvis lokale forhold taler herfor, f.eks. tyndt befolkede områder.

HK er finder det ligeledes positivt, at Regionsrådene får til opgave at koordinere det samlede udbud af ungdomsuddannelserne på indgangsniveauet. Herved sikres en mere sammenhængende og langsigtet aktivitetsstyring på de forskellige institutioner i regionerne.

I § 1 forslag 8 (§ 7 d) Nedsættes en række fordelingsudvalg under det enkelte Regionsråd, der har til formål at fordele ansøgere, når antallet af ansøger overstiger den fastsatte kapacitet på en bestemt institution. Det kan her undre, at ledere fra de erhvervsgymnasiale uddannelser kun kan være medlemmer af fordelingsudvalget, såfremt de øvrige medlemmer beslutter dette. **Der savnes en begrundelse for denne forskelsbehandling i lovforslaget.**

Hjemlen til, at Regionsrådene kan yde midlertidige tilskud til forskellige udviklingsaktiviteter på institutionerne, f.eks. anlægsaktiviteter er et udmærket forslag, hvis man vel at bemærke sikre at Regionsrådene tifføres midler til dette formål.

Lovforslaget indeholder meget overordnede bestemmelser, der hjemler institutionernes overgang fra amtslige institutioner til selvejende institutioner under staten, samt mulighederne for at fusionere /spalte selvejende institutioner. Det efterlader en lang række spørgsmål og usikkerheder.

F.eks. de gensidige muligheder for, at en institutionstype kan godkendes til at udbyde andre former for ungdomsuddannelse. (f.eks. § 1, forslag 1, § 6). **Under hvilke betingelser kan denne bemyndigelse gives?** Hvis denne bemyndigelse alene er tænkt i forbindelse med fusioner, bør dette præciseres i loven.

Regeringen har i forbindelse med strukturreformen besluttet at gennemføre et større analysearbejde af selvejeformen og taxametersystemene. Det medfører at stort set alle forhold vedrørende institutionernes fremtidige vilkår, såvel økonomiske som styringsmæssige, er uafklarede. Det forekommer derfor noget bagvendt at give bemyndigelse til at de midlertidige bestyrelser, kan træffe beslutninger om, at fusionere/ spalte institutionens aktiviteter, før en endelig bestyrelse for institutionen er udpeget og de fremtidige vilkår er fastsat.

Idet der henvises til lov. Nr. 1156 af 19. december 2003, skal vi påpege, at der i forbindelse med vedtægtsbeslutninger på CVU'erne bør sikres medarbejderrepræsentation i bestyrelserne samt TR-beskyttelse af samme.

Yderligere forekommer det noget uforståeligt at CVU – rektorkollegiet skal have indstillingsret vedrørende de midlertidige bestyrelsesformænd. Godt nok har de erfaringer med overgangen til selveje, men i forhold til mere langsigtede strategiske overvejelser om de enkelte institutioners uddannelsespolitiske fremtid forekommer dette valg noget bisart.

I forhold til det administrative personale, såvel på den enkelte institution, som i den amtskommunale forvaltning, medfører de mange uafklarede forhold (som først planlægges afklaret 1. januar 2007) at både spørgsmål om fremtidig arbejdsplads og arbejdsopgavernes fremtidige indhold står helt åbne. **Dette er helt uacceptabelt.**

Regeringens jobgarantier for de ansatte klinger noget hult, når mange fra 1. januar 2007 vil være ansat i selvejende institutioner, hvor Regeringen ingen indflydelse har på ansættelsespolitikken og man samtidig lægger op til fusioner, der uden tvivl vil medfører rationaliseringer især på de administrative områder.

Kommentarer til enkelte paragraffer.

§ 2 forslag 8: Det samlede medlemstal for Rådet stemmer ikke, når der kun udpeges 1 medlem fra Regionsrådene.

§ 11 forslag 3: Her omtales amtskommune og amtsråd i den nye tekst. Det må være en fejl.

Med venlig hilsen

Mette Christiansen
HK

København den 3. januar 2005.

Undervisningsministeriet
Institutionsstyrelsen
Frederiksholms Kanal 25
1220 København K

Sagsnummer
94824-495086

Sagsbehandler MGL
Direkte 36 13 15 01
Fax 36 13 18 96
MGL@hur.dk

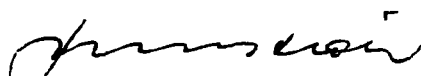
17. december 2004

Høringssvar vedr. Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love

Undervisningsministeriet har fremsendt udkast til " Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love".

Hovedstadens Udviklingsråd har ingen bemærkninger til lovforslaget.

Venlig hilsen

Johannes Sloth
administrerende direktør

Høng Gymnasium, HF-kursus og Efterskole

Hovedgaden 2
4270 Høng
Tlf. 5885 2636, fax 5885 4336
e-mail Hoeng_Gymnasium@hoeng-gymhf.dk
Giro 603-6791

Høng d. 16. december 2004

Høringssvar til "Lov om ændring af institutioner for uddannelser til studentereksamen m.m."

Af lovforslaget fremgår, at § 30 s. stk. 2 i den gældende lov for hf udgår. I dette stk 2. står: "Kursister, der efter eget ønske optages på Høng Gymnasiums 2-årige hf-forløb, betragtes som henvist ...". Dette betyder, at amtskommunen betaler hf-elevens skolepenge. Nu foreslås det altså, at hf-eleven selv må betale sine skolepenge.

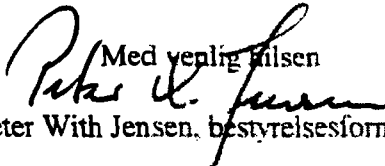
Høng Gymnasium og HF-kursus er en lille skole med ca. 200 årselever, hvoraf ca. 60 % er hf-elever. Skolens elever er typisk *ikke* børn af velstående forældre, men elever der søger skolen pga. den overskuelige størrelse og de trygge rammer. Vi mener, vi gør en forskel for disse elever. Mange af dem vil ikke kunne afse penge til undervisningsafgift, og dette kan meget vel betyde, at vi må lukke skolen, hvis egenbetalingen bliver en realitet.

Af yderligere indvendinger vil vi gerne fremføre:

- Det har *altid* været gratis at gå på hf i Høng
- Der er voldsomme kapacitetsproblemer omkring Slagelse. Disse vil i givet fald blive forværret.
- Gymnasiefrekvensen i Vestsjællands Amt, som er en af de laveste i landet, vil dale yderligere.
- Den Grønne Linie, som efter reformen bliver en 3-årig hf, og som vi udbyder i samarbejde med Høng Landbrugsskole, vil forsvinde som mulighed.
- Elever, der har brug for trygge rammer, mister et godt tilbud.
- Kostafdelingen på Høng Gymnasium og HF-kursus er et af de få steder, hvor man på en gang kan være kostelev og hf'er.

Undervisningsminister Ulla Tørnæs sagde i sin tale på Nyborg Strand d. 25.11.04 bl.a. "det er ikke intentionen, at der skal lukkes små skoler ..." og videre "hvis der er skoler, der må lukke, skal det ikke være pga. strukturreformen."

Vi anbefaler derfor, at den ovenfor nævnte ændring ikke bliver gennemført.

Med venlig hilsen

Peter With Jensen, bestyrelsesformand.

Gennem grundtonen i skolens arbejde søger vi at minde om, at den oprindelig er udgået fra en folkehøjskole.
(Den selvejende institutions vedtægter)

HØNG KOMMUNE

Borgmesterkontoret

Hovedgaden 37, 4270 Høng
Telefon 58 88 02 00, Telefax 58 88 02 02
FI 85 30 95 44 E-Mail: Kom@hoeng.dk
Hjemmeside: www.hoeng.dk

Dato: 6. januar 20045

J.nr:

Sagsbehandler: SB/IK

Undervisningsministeriet
Frederiksholms Kanal 21-25
1200 København K

Vedrørende lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen m.v.

I bemærkningerne til lovforslaget præciseres det i punkt 1, at forslaget er en del af den samlede lovgivningsmæssige gennemførelse af en ny kommunalreform. Forslaget er således en udmøntning af aftalen af juni 2004 mellem regeringen og Dansk Folkeparti.

Derfor kan det undre, at der i forslaget er medtaget en ændring, der **ikke har noget som helst med strukturreformen at gøre**, men som vil betyde meget store økonomiske forringelser for det lille, snart hundredårige private Høng Gymnasium, HF-kursus og efterskole. Vi må gå ud fra, at forslaget på dette punkt er en fejl.

Det foreslås nemlig, at bestemmelsen om, at kursister, der efter eget ønske optages på det private Høng Gymnasiums 2-årige HF-forløb, får betalt undervisningsafgiften (skolepengene) af amtskommunen, ophæves.

På side 55 til punkt 41-42 begrundes ophævelsen således:

Ordnningen er historisk betinget og blev indført i 1969 for at sidestille HF-kurset på Høng Gymnasium med de kurser, der var tilknyttet et privat seminarium, og som fik fuld offentlig støtte. Der findes imidlertid i dag flere private HF-kurser, der ikke modtager fuld offentlig støtte, hvorfor begrundelsen for Høng-ordningen må anses for bortfaldet.

At en ordning er historisk betinget er vel ikke nødvendigvis udtryk for, at den er forældet og uden aktuel begrundelse.

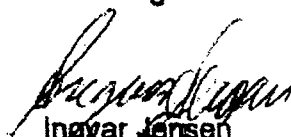
Høng Kommunalbestyrelse protesterer mod den foreslåede forringelse af skolens økonomiske vilkår, der kan indebære en alvorlig trussel mod skolens fortsatte eksistens som privat skole.

Skolens bestyrelse har i sit høringssvar af 16. december 2004 gengivet følgende citat fra en tale af undervisningsminister Ulla Tørnæs på Nyborg strand den 25. november 2004: -

'det er ikke intentionen, at der skal lukkes små skoler'og videre ' hvis der er skoler, der må lukke, skal det ikke være på grund af strukturreformen'.

Høng Kommunalbestyrelse kan fuldt ud støtte skolens synspunkter, som beskrevet i dets brev af 16. december 2004. der er vedhæftet nærværende skrivelse.

Med venlig hilsen

Ingvar Jensen
borgmester

Sven Bækgaard
kommunaldirektør

Høng Gymnasium, HF-kursus og Efterskole

Hovedgaden 2
4270 Høng
Tlf. 5885 2636, fax 5885 4336
e-mail Hoeng_Gymnasium@hoeng-gymhf.dk
Giro 603-6791

Høng d. 16. december 2004

Høringsvar til "Lov om ændring af institutioner for uddannelser til studentereksamen m.m."

Af lovforslaget fremgår, at § 30 s. stk. 2 i den gældende lov for hf udgår. I dette stk 2. står: "Kursister, der efter eget ønske optages på Høng Gymnasiums 2-årige hf-forløb, betragtes som henvist ...". Dette betyder, at amtskommunen betaler hf-elevens skolepenge. Nu foreslås det altså, at hf-eleven selv må betale sine skolepenge.

Høng Gymnasium og HF-kursus er en lille skole med ca. 200 årselever, hvoraf ca. 60 % er hf-elever. Skolens elever er typisk *ikke* børn af velstående forældre, men elever der søger skolen pga. den overskuelige størrelse og de trygge rammer. Vi mener, vi gør en forskel for disse elever. Mange af dem vil ikke kunne afse penge til undervisningsafgift, og dette kan meget vel betyde, at vi må lukke skolen, hvis egenbetalingen bliver en realitet.

Af yderligere indvendinger vil vi gerne fremføre:

- Det har *altid* været gratis at gå på hf i Høng
- Der er voldsomme kapacitetsproblemer omkring Slagelse. Disse vil i givet fald blive forværret.
- Gymnasiefrekvensen i Vestsjællands Amt, som er en af de laveste i landet, vil dale yderligere.
- Den Grønne Linie, som efter reformen bliver en 3-årig hf, og som vi udbyder i samarbejde med Høng Landbrugsskole, vil forsvinde som mulighed.
- Elever, der har brug for trygge rammer, mister et godt tilbud.
- Kostafdelingen på Høng Gymnasium og HF-kursus er et af de få steder, hvor man på en gang kan være kostelev og hf'er.

Undervisningsminister Ulla Tørnæs sagde i sin tale på Nyborg Strand d. 25.11.04 bl.a. "det er ikke intentionen, at der skal lukkes små skoler ..." og videre "hvis der er skoler, der må lukke, skal det ikke være pga. strukturreformen."

Vi anbefaler derfor, at den ovenfor nævnte ændring ikke bliver gennemført.

Med venlig hilsen

Peter With Jensen, bestyrelsesformand.

Gennem grundtonen i skolens arbejde søger vi at minde om, at den oprindelig er udgået fra en folkehøjskole.
(Den selvejende institutions vedtægter)

Undervisningsministeriet

Pr mail til:

IS-IK2.post@uvm.dk

Høringsvar vedrørende Undervisningsministeriets Lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, hf, SOSU m.v.

I forbindelse med opgave- og strukturreformen har KL til høring fra Undervisningsministeriet modtaget forslag til "Lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love" (herefter: Lovforslaget).

Generelle bemærkninger

Kommunerne har en grundlæggende interesse knyttet til uddannelsesområdet. Bla. skaber de rekrutteringsgrundlag både for offentlige og private arbejdsgivere. Uddannelsesinstitutioner og kommuner har et nært samspil med afsæt i den lokale kulturpolitik og det lokale kulturliv, lokal ungdomspolitik og lokale ungdomsmiljøer. Desuden er der interessesammenfald mellem uddannelsesinstitutioner og kommuner på planområdet og i lokale anlægsarbejder. Sammenlignet med regionerne er kommunerne langt tættere på uddannelsesinstitutionerne med en deraf følgende langt større praktisk og realpolitisk betydning.

Derfor finder KL det vigtigt at sikre en stor geografisk spredning af uddannelsesinstitutionerne. Helt konkret er rejseafstanden for elever mellem praktiksted, uddannelsesinstitution og bopæl af stor betydning i fx SOSU- og erhvervsuddannelser. Elever i disse uddannelser kan ikke forventes at rejse langt efter en praktikplads eller en studieplads. Men det er også vigtigt at sikre attraktive uddannelsesmiljøer uden for universitetsbyerne – af hensyn til tilgængelighed, efter- og videreuddannelse og videnscentre. Af samme grund har KL meget aktivt støttet CVU'erne, og er generelt positiv overfor de initiativer, der er taget ift. erhvervsakademierne. Tilstedeværelsen af uddannelsesinstitutioner er en forudsætning for at skabe vækst også uden for de store byer.

Den 22. december 2004

Jnr 07.16.00 K04
Sagid 000148728

Ref KL@KL.DK

Dir 3370 3370

Waldemarsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/6

Samspeilet mellem kommunerne og regionen

Jf. lovforslaget gælder det for alle de omfattede ungdomsuddannelser, at regionerne skal koordinere den geografiske placering af udbud og koordinere kapaciteten på de omfattende institutioner (Aftale om en strukturreform juni 2004, s. 46 og s. 55). På gymnasie- og hf-området får regionen desuden kompetence til at godkende forpligtende samarbejder mellem institutioner og påbyde forpligtende samarbejde mellem institutioner.

Generelt er det KL's opfattelse, at Undervisningsministeriet overfortolker den geografiske betegnelse "region", og dermed sætter et meget vidtgående lighedstegn mellem "region" og "regionsråd".

Regionernes koordinering af uddannelsespolitikken bør i højere grad baseres på et samarbejde mellem kommunalbestyrelser og regionsråd. Kommunalbestyrelser og regionsråd er ligeværdige arbejdsgivere, fx på SOSU-området. På de uddannelsesområder, hvor det offentlige ikke er direkte involveret som arbejdsgiver, er regionens kommuner klart tættere på uddannelsesinstitutionerne end et regionsråd. En betydeligt mere holdbar organisering af koordineringsopgaven kunne ske ved, at regionsrådet og kommunalbestyrelserne i fællesskab stillede arbejdskraft til rådighed for koordinationsopgaven. En regional koordinering tættere på kommunerne vil give opgaveløsningen en langt stærkere legitimitet ift. borgere, institutioner og virksomheder. Det vil desuden være mere konsekvent ift. opgave- og strukturreformens intention om at forenkle den offentlige forvaltning.

KL finder det uforståeligt, at regionerne skal kunne uddele tilskud til udviklingsaktiviteter på institutionerne. Ordningen strider direkte mod intentionen om at forenkle den offentlige forvaltning, da den indskyder et overflødig led mellem staten og institutionerne på dette område. Tilskudsordningen kunne mindre bureaukratisk varetages direkte af Undervisningsministeriet, eller lægges som en del af institutionslederens almindelige ledelsesbeføjelse.

Regionsrådet får desuden til opgave at nedsette et fordelingsudvalg, som skal fordele ansøgere mellem uddannelsesinstitutioner. Regionsrådet får sekretariatsopgaven ift. fordelingsudvalget. Efter KL's opfattelse strider dette også mod intentionen om at forenkle den offentlige forvaltning. Fordelingsopgaven kan mindre bureaukratisk forankres på institutionerne, hvor fx en stor uddannelsesinstitution i regionen kan påtage sig sekretariatsopgaven. Kommunerne kan deltage i opgaven med udgangspunkt i deres erfaringer med fordelingsarbejde på fx flygtningeområdet og med studerende i socialrådgiveruddannelsen.

Specifikke bemærkninger:

Kommunerne og gymnasierne m.v.

Som nævnt i de indledende generelle bemærkninger til dette høringssvar har kommunerne mange interesser som geografisk og forvaltningsmæssig "vært" for uddannelsesinstitutionerne. Det gælder for gymnasierne, men også for de øvrige institutioner, fx hf og erhvervsakoler m.v. Særligt på gymnasieområdet er denne interesse stor.

KL's udregninger viser, at et gymnasium med 3 gymnasieklasser pr. årgang (klasser à 25 elever), i landsgennemsnit behøver et befolkningsunderlag på 19.875 mennesker. Et 4-sporsgymnasium behøver i gennemsnit et befolkningsunderlag på 26.500 mennesker. Langt flertallet af kommunerne vil efter opgave- og strukturreformen ligge over disse størrelser.

På den baggrund bør kommunerne sikres en væsentlig indflydelse i uddannelsesinstitutionernes bestyrelser fx hjemstedskommunens borgmester, da der ofte vil være kun en eller få kommuner, der vil udgøre oplandet til et gymnasium. Det gælder særligt på gymnasier men også på de øvrige institutioner, der er omfattet af lovforslaget.

Kommunerne og social- og sundhedsuddannelserne (SOSU)

KL har en række bemærkninger til lovforslagets bestemmelser om SOSU-uddannelserne, som grunder i kommunernes arbejdsgiverinteresser på SOSU-området. Kommunerne aftager ca. 70% af de færdiguddannede fra SOSU-skolerne, og spiller en tilsvarende dominerende rolle som leverandør af praktikpladser til SOSU-elever. Ældreområdet i kommunerne er med over 70.000 medarbejdere et af de største kommunale beskæftigelsesområder. Antallet af medarbejdere kan desuden forventes at stige som følge af opgave- og strukturreformens overflytning af en række sundhedsopgaver til kommunerne. Endelig er ældreområdet kendetegnet ved stor politisk opmærksomhed, både fra kommunalpolitikere og landspolitikere i regering og opposition. For kommunerne er ældreplejen et meget højt prioriteret område, og kvaliteten af den kommunale service hænger tæt sammen med rammerne for medarbejdernes uddannelser.

Særligt karakteristisk for SOSU-området er den praktikpladsgaranti, som kommunerne og sygehuse mv. yder. Gennem dimensioneringen er alle elever, der optages på SOSU-institutionerne garanteret en praktikplads. Dette velfungerende system er helt unikt set ift. erhvervsuddannelsesområdet, hvor der er stor mangel på praktikpladser.

Det er indlysende, at kommunerne forventer en betydelig indflydelse på SOSU-uddannelserne, hvis det skal være muligt at tilbyde praktikpladsga-

ranti. For KL er det naturligt at stille spørgsmålstejn ved en opretholdelse af praktikpladsgarantien, hvis kommunerne ikke får en dominerende indflydelse, der modsvarer de betydelige forpligtelser, som praktikpladsgarantien indebærer.

Kommunerne skal have stor indflydelse i de selvejende institutioners bestyrelser (bl.a. § 6, stk. 7)

Det fremgår af lovforslaget, at de omfattede institutioner for ungdomsuddannelser skal overgå fra amtligt regi til at blive selvejende institutioner inden for staten. Bestyrelserne får jf. lovforslaget en betydelig indflydelse på institutionernes drift og udvikling. Men lovforslaget nævner ingenting om sammensætningen af de pågældende bestyrelser, hverken i selve lovtæksten eller i bemærkningerne. Det virker besynderligt, når lovforslaget i et senere afsnit forholder sig til sammensætningen af bestyrelser på Voksenuddannelsescentre.

Det er KL's holdning, at kommunerne skal have dominerende indflydelse i SOSU-institutionernes bestyrelser, fordi kommunerne er den største aftager af færdiguddannede, og fordi kommunerne yder praktikpladsgaranti.

Disse forhold kan skrives ind i lovtæksten, bemærkningerne til loven eller indføres i lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse. Konkret kan det formuleres således: Bestyrelsen for en institution for social- og sundhedsuddannelser skal sammensættes således, at repræsentanter for de kommuner og regioner, som institutionen samarbejder med om praktikuddannelsen, udgør et flertal. Formandsposten besættes af en af disse repræsentanter.

Det er et stort problem, at lovforslaget ikke tager stilling til eventuelle institutionsfusioner mellem SOSU-institutioner og de øvrige institutioner for erhvervsrettet uddannelse. Efter KL's opfattelse er dette et problem, da det er meget sandsynligt, at fremtiden vil bringe fusioner af denne type som en konsekvens af omlægningen til selveje. Mange af de eksisterende SOSU-institutioner har en størrelse, som sætter dem under økonomisk pres ift. at fusionere med andre institutioner. Erhvervsskolernes bestyrelser er på deres side i dag domineret af private arbejdsgivere og faglige repræsentanter fra det private arbejdsmarked, som ikke har det fornødne kendskab til, eller ansvar for, SOSU-sektoren. Derfor kan helt uregulerede fusioner mellem SOSU- og andre institutioner blive til skade for kvaliteten af SOSU-uddannelserne. Et andet spørgsmål er, hvordan dimensioneringen på SOSU-området skal sammenkøres med det frie praktikpladsmarked på erhvervsuddannelsesområdet.

KL skal kraftigt opfordre til, at ministeriet sikrer representationen af de regionale og kommunale arbejdsgivere i evt. kommende fusionerede institu-

tionsbestyrelser. Det kan ske i tekst eller i bemærkninger til den nærværende lovgivning eller i lov om institutioner for erhvervrettet uddannelse. KL er klar til at drøfte, hvordan formuleringen kan være. KL så hellere samdrift mellem et antal SOSU-institutioner samt at udbud af en række uddannelsesaktiviteter på erhvervsakolerne overflyttes til SOSU-institutionerne.

Samspelet mellem institutioner og praktiksteder skal være dialogbaseret (§ 6, stk. 10)

KL tolker lovforslaget som en mindre dialogorienteret bevægelse i reguleringen af samarbejdet mellem SOSU-institutioner og praktiksteder. Konkret hedder det i lovforslaget at "de offentlige arbejdsgivere, der har stillet praktikpladser til rådighed, har, medmindre særlige omstændigheder gør sig gældende, *pligt* til at ansætte de af institutionen henviste elever".

Det er KL's holdning, at tilføjelsen af "*pligt*" i selve lovtæksten de facto er en skærpelse af kommunernes og regionernes praktikpladsgaranti, uanset at noget tilsvarende tidligere har stået i SOSU-lovens bemærkninger. Det er meget uheldigt og tillige uforståeligt, når man tager Undervisningsministeriets egen næsten afsluttede evaluering af SOSU-reformen i betragtning. Her peges der netop på, at skoleoptaget fungerer bedst de steder, hvor der er et samarbejde mellem skolen og de kommunale praktiksteder. Et helt andet åbent spørgsmål er, hvordan ministeriet har tænkt sig at sanktionere den tilføjede pligt.

Pligt-klausulen harmonerer endvidere dårligt med reguleringen af praktikpladsmarkedet på erhvervsuddannelsesområdet. Efter KL's opfattelse er dette i strid med intentionen i aftalen om en strukturreform om at harmonisere SOSU-området med det øvrige erhvervsuddannelsesområde.

Efter KL's opfattelse vil det understøtte arbejdet med SOSU-uddannelsernes kvalitet og være mere i trit med aftalen om en strukturreform at trække samarbejdet mellem institutioner og praktiksteder i en mere dialogorienteret retning. Det vil desuden harmonere godt med de seneste lov- og bekendtgørelsesændringer for SOSU (foråret og sommeren 2004), som bl.a. indebærer vurdering af elevers "realkompetencer". En vurdering som bedst vil kunne finde sted netop i et samarbejde mellem institution og praktiksted.

Konkret foreslår KL, at "*pligt*"-klausulen i lovtæksten, som nævnt ovenfor, fjernes fra lovtæksten. I stedet tilføjes bestemmelser om formaliseret samarbejde mellem praktiksteder og SOSU-institutioner ifm. elevoptag, realkompetencevurdering m.v. Konkret kunne det formuleres således: Praktiksteder og SOSU-institutioner skal samarbejde om optaget af elever. Samarbejdet har til formål at afstemme de gensidige forventninger, sikre koordinering og

sammenhæng mellem praktik- og skoleuddannelse, samt danne grundlag for vurderingen af realkompetencer.

Kommuner og regioner skal børes om pålæg om oprettelse af SOSU-praktikpladser (§ 6, stk. 17)

Undervisningsministerens ret til at pålægge arbejdspladserne at oprette praktikpladser videreføres. Det hedder, at ministeren kan pålægge regionsrådet og kommunalbestyrelserne i en region at oprette et mindste antal praktikpladser. Denne ret forudsætter, at ministeren skal følge en høringsprocedure, der foruden arbejdsgiverne også omfatter de faglige organisationer. I lovtæksten er dette udtrykt ved SOSU-udvalget eller, hvis dette ikke er oprettet, LO.

Det er KL's opfattelse, at vurderingen af hvor mange færdiguddannede SOSU-medarbejdere, og dermed elever, der er brug for, kun kan foretages legitimt af arbejdsgiverne. De kommunale og regionale arbejdsgivere er myndigheder for de opgaver, som skal løses ved hjælp af medarbejdere med SOSU-uddannelser. Som sådan har arbejdsgiverne et meget konkret myndighedsansvar at løfte.

De faglige organisationer er ikke på samme måde part i sagen, og bør derfor ikke være høringspart i den betydning, at deres udtalelser kan føre til oprettelse af uddannelsespladser med praktikpladsgaranti, men der kan være situationer, hvor det kan være naturligt at høre LO. Det er derimod mere hensigtsmæssigt at rette høringsproceduren mod den region og de kommuner i regionen, som vil blive berørt af et evt. pålæg. På den måde vil det være de berørte arbejdsgivere (og dermed praktiksteder), der skal vurdere om et pålagt antal elevpladser svarer til behovet og er muligt at løfte. KL stiller i øvrigt gerne op til uddybende drøftelse af de ovenfor nævnte synspunkter.

- ./ De økonomiske konsekvenser af lovforslaget forhandles særskilt. Vedrørende KL's bemærkninger til de økonomiske konsekvenser henvises derfor til de igangværende DUT-forhandlinger af lovforslaget. Der henvises i øvrigt til vedlagte brev til finansministeren vedr. DUT-forhandlingerne om strukturreformen.

Med venlig hilsen

Ejgil W. Rasmussen

Peter Gorm Hansen

Kopi: Amtsrådsforeningen, Københavns og Frederiksberg Kommune.

Finansminister Thor Petersen
Finansministeriet
Christiansborg Slotsplads 1
1218 København K

DUT-forhandlingerne om strukturreformen

KL har d.d. afgivet de fleste høringssvar vedr. lovforslagene, der udmønter strukturreformen. De økonomiske konsekvenser drøftes fortsat bilateralt med fagministerierne lovforslag for lovforslag. Under forhandlingerne har der imidlertid vist sig en række generelle problemstillinger, som KL skal henlede opmærksomheden på.

Overordnet er det efter KL's opfattelse helt centralt, at kommunerne med strukturreformen får tilstrækkelige økonomiske ressourcer til at løfte de opgaver, de skal overtage. Der er tale om den beløbsmæssigt væsentligste DUT-sag i nyere tid. Reformen indebærer på flere områder helt nye opgaver, engangsomkostninger, overførsel af passiver og nye anlægsbehov. Det er vigtigt, at kommunerne sikres finansiering til de nye udgifter også i de tilfælde, hvor merudgifterne ikke modsvares af mindreudgifter andetsteds.

Som led i strukturreformen vil en lang række ikke-forsikrede amtslige tjenestemænd skulle overgå til bl.a. kommunal ansættelse. KL har i forbindelse med DUT-forhandlingerne forstået, at det er Finansministeriets udgangspunkt, at den fulde pensionsbyrde vedr. disse tjenestemænd skal bæres af de kommuner, hvortil tjenestemændene overgår. Det er Finansministeriets synspunkt, at der er tale om en særlig situation når en offentlig myndighed (amterne) nedlægges, hvilket forudsætter en løsning vedr. tjenestemandspensioner, der afviger fra de løsninger, man hidtil har valgt i forbindelse med opgaveflytninger, og som indgår i DUT-vejledningen.

KL er ikke enig i dette synspunkt.

Efter KL's opfattelse må den løsning som vælges vedr. tjenestemandspensioner ikke påføre kommunerne væsentlige ufinansierede byrder. Løsningen bør endvidere tage højde for byrdefordelingsproblematikken mellem kommuner og bør udformes på en måde, så fordelingen af de amtslige tjenestemænd på kommuner kan forløbe så smidigt som muligt.

Den 22. december 2004

Ref OCO
oco@kl.dk
Dir 3370 3382

Waldemarsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

TH 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/1

Flytningen af opgaver i forbindelse med strukturreformen indebærer, at der generelt skal tages stilling til, hvad der skal ske med de tilhørende aktiver og passiver. Af udkastet til lovforslaget om visse proceduremæssige spørgsmål fremgår det bl.a., at den eller de myndigheder, som en opgave overføres til, overtager de af den afgivende myndigheds aktiver og passiver samt rettigheder og pligter, der udelukkende knytter sig til den opgave, der overføres.

Det er i den forbindelse KL's opfattelse, at det også i denne sammenhæng bør sikres, at kommunerne ikke overtager en væsentlig ufinansieret gældsbyrde, ligesom der bør tages hensyn til den mellemkommunale byrdefordeling.

KL har konstateret, at der i flere af de modtagne DUT-notater vedr. strukturreformlovforslagene indgår væsentlige kommunale besparelser som følge af postulerede synergi- og stordriftsfordele. Det vurderes typisk, at de engangsomkostninger, der erkendes at være en konsekvens af lovforslagene skønnes at blive modsvaret af synergi- og stordriftsfordele, der dog i vid udstrækning hverken er beskrevet eller nærmere dokumenteret. Det skal hertil bemærkes, at fremgangsmåden efter KL's opfattelse ikke er i overensstemmelse med DUT-princippet. Såfremt DUT-princippet kan fortolkes således, at dokumenterbare udgifter kan modsvares af mere eller mindre elastiske beregninger af eller postulater om besparelspotentiale, er der en risiko for, at hensigten med DUT-princippet fortabes.

Det er generelt vigtigt, at der sikres sammenhæng mellem den økonomi, der bliver resultatet af forhandlingerne om strukturreformen og det personale, som overføres, således at kommunerne kan finansiere det personale, der overgår til kommunal ansættelse. KL har forstået, at forhandlingerne om fordelingen af overhead/amternes hovedkonto 6 først vil finde sted i løbet af 2005. I den forbindelse skal KL gøre opmærksom på, at det for KL er væsentligt, at det ved fordelingen af amternes hovedkonto 6 på modtagende myndigheder sikres, at kommunerne kan finansiere det hovedkonto 6 personale, som de skal overtage.

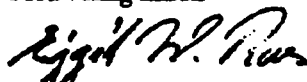
KL modtog ultimo oktober 2004 størsteparten af lovforslagene vedr. strukturreformen med tilhørende DUT-notater. DUT-forhandlingerne blev påbegyndt umiddelbart herefter.

Det er en meget omfattende reform. Det er derfor vigtigt, at de økonomiske konsekvenser er veldokumenterede og gennemanalyserede. I første omgang for kommunerne under ét, men derefter som led i en kommende udlignings- og finansieringsreform også for enkeltkommuner. De hidtidige drøftelser af DUT har været præget af, at dele af datagrundlaget er tilvejebragt forholdsvis sent i forløbet og i mange tilfælde endnu ikke er analyseret til bunds af parterne.

Strukturreformen er den beløbsmæssigt væsentligste DUT-sag i nyere tid. Et betryggende og fuldstændigt datagrundlag er derfor af særlig betydning og for KL en afgørende forudsætning for, at der kan skabes opbakning til at gennemføre den samlede reform. Viser det sig, at DUT-kompensation, personale og opgaver ikke passer sammen, når de mange love, der tilsammen udgør grundlaget for reformen, skal føres ud i livet, vil opgave- og strukturreformen ikke kunne leve op til de politiske mål, den skal opfylde.

Det er på den baggrund KL's opfattelse, at det ikke vil være muligt allerede medio januar 2005 at nå til enighed om reformens økonomiske konsekvenser, hverken på de konkrete opgaveområder eller vedrørende de mere overordnede principielle spørgsmål.

Med venlig hilsen

Ejgil W. Rasmussen

Peter Gorm Hansen

Kopi:
Indenrigs- og sundhedsministeren
Økonomi- og erhvervsministeren
Samtlige fagministre med ansvar for strukturreformlovforslag
Amtsrådsforeningen
Københavns Kommune
Frederiksberg Kommune

Indenrigs- og Sundhedsministeriet
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Stationsparken 27
2600 Glostrup
Tlf. 4322 2222d
Fax 4322 2971
www.kbh.amt.dk

Dato: 06.01.2005
Sagsnr.: 9864537
Arkiv: 1-50-0

KØBENHAVNS AMTSRÅDS HØRINGSSVAR TIL REGERINGENS LOVPAKKE TIL GENNEMFØRELSE AF STRUKTURREFORMEN

Regeringen udsendte den 1. december 2004 46 lovforslag i høring. Københavns Amtsråd har drøftet lovforslagene og har på et ekstraordinært Amtsrådsmøde den 6. januar 2005 vedtaget at afgive nedenstående synspunkter som høringssvar. De er udtryk for de for amtet væsentligste problemstillinger og er opdelt i en række overordnede principper og en række kommentarer til de enkelte lovforslag.

Overordnede principper

1. Amtsrådet ønsker, at de regionale opgaver i hovedstadsområdet bliver løst med dynamik og med fokus på udvikling og nytænkning. Det kræver en stærk Region Hovedstaden, der har de nødvendige finansielle ressourcer, nødvendige kompetencer og folkevalgte regionspolitikere, der har det demokratiske ansvar for at udvikle hovedstaden med koordinering af alle aktører - sygehuse, forskning, universiteter, kommuner og erhvervsliv.
2. Regionsrådet har ansvaret for at udvikle hovedstaden som en metropol, der kan klare sig i konkurrencen med øvrige regioner i Europa og som samtidig kan fungere som lokomotiv for det øvrige Danmark. Ansvar for at være regional udviklingsdynamo kræver sammenhængskraft i planlægning, infrastruktur, erhvervsfremme, forskning samt i teknologioverførsel til virksomheder og nye iværksættere og i kommercialisering af opfindelser.
3. Rådet for Region Hovedstaden bør have størst mulig fleksibilitet i lovgrundlaget til at varetage sit politiske ansvar, især i lyset af, at Region Hovedstaden omfatter næsten 1/3 af landets befolkning og vil få ca. 40.000 ansatte. Ansvar for udviklingen af regionen skal entydigt placeres i Regionsrådet med de nødvendige kompetencer og uden en række ministerbeføjelser, og uden at en række andre aktører kan igangsætte isolerede initiativer, der kompromitterer sammenhængskraften og det regionalpolitiske ansvar.
4. Det er bekymrende, at staten i lovpakken har beregnet, at Region Hovedstaden starter med et finansielt underskud på knap en halv milliard kroner. Det vil kunne gå ud over opgavevaretagelsen og skabe folkelig modstand mod Region Hovedstaden fra første færd.

5. Det enkelte regionsråd bør kunne tilrettelægge sit virke på en sådan måde, at alle regionsrådsmedlemmer reelt får mulighed for at deltage i og påtage sig ansvar i det politiske arbejde - også medlemmerne i de små partier - og at den regionale egenart og mangfoldighed i arbejdet fortsat kan være et demokratisk kendetegn.
6. Hele lovkomplekset er både præget af en kraftigt øget detailregulering og af vidtgående ministerbemyndigelser til at fastsætte de nærmere regler. Endvidere får Rigsrevisionen en kontrollantmulighed over for regionerne ud over den formelle revision. Det samme gælder ikke for kommunerne. Samlet set er der tale om en bemærkelsesværdig tæt styring af de direkte folkevalgte regionsråd. De bør få friere rammer i den endelige lovgivning.

Regionernes oprettelse og styreform

Lov om regioner og om nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedstadens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehusfællesskab

7. Regionerne bør have frihed til selv at tilrettelægge hensigtsmæssige politiske arbejdsformer med f.eks. tværgående udvalg, der tilgodeser de særlige behov i hver enkelt region. Derfor bør det også være muligt at nedsætte tværgående udvalg udover forretningsudvalget og ikke blot de rådgivende "§17 stk. 4 udvalg".
8. Det bør sikres, at alle regionspolitikere kan spille en aktiv rolle i politikudformningen i regionsrådet. Region Hovedstaden vil få store og komplekse opgaver, og honoreringen bør derfor have en rimelig størrelse i forhold til andre folkevalgte politikere. Det foreliggende forslag tilgodeser ikke dette. Derudover bør antallet af folkevalgte i Region Hovedstaden afspejle regionens størrelse.

Lov om regionernes finansiering

9. Region Hovedstaden bør have et økonomisk udgangspunkt svarende til det nuværende udgiftsbehov og de samme muligheder for at tilgodese nye behandlingsbehov m.v. som i det øvrige land. I lovpakken har staten beregnet, at Region Hovedstaden som udgangspunkt vil få et underskud på knap en halv milliard kroner. Heri indgår 450 mio. kr. på sundhedsområdet, som også omfatter en forringelse i forhold til forsikning. Endvidere indgår et underskud på 30 mio. kr. i forhold til regional udvikling og 17 mio. kr. i bortfald af statsligt tilskud til hovedstadsregionens turismeorganisation, Wonderful Copenhagen.
10. På sygehusområdet har Københavns Amt det næstlaveste udgiftsniveau og Frederiksborg Amt det tredjelaveste i Danmark (henholdsvis indeks 95 og 97 i forhold til amtsgennemsnittet baseret på regnskab 2003 og eksisterende udgiftsbehovskriterier). Såfremt staten alligevel gennem reformen vil reducere udgiftsniveauet i Region Hovedstaden i forhold til det øvrige land, så bør staten tage det politiske ansvar og foretage de fornødne økonomiske tilpasninger i 2005 og 2006 i H:S, som den selv er en central medejer af.
11. På speciallægepraksisområdet har hovedstadsområdet over en lang årrække etableret en høj dækning (indeks 145 i udgiftsniveau i forhold til landsgennemsnittet), som kun delvis substituerer sygehusydelse og dermed er udtryk for et højt serviceniveau over for befolkningen. Såfremt staten gennem reformen vil reducere udgiftsniveauet i Region Hovedstaden i forhold til det øvrige land, så bør staten give regionen de fornødne redskaber til at reducere dækningen gennem nedlæggelse af et antal speciallægepraksis, så man ikke ensidigt må foretage tilpasningen på sygehusene.

12. Den foreslåede finansieringsmodel på sundhedsområdet bør i højere grad tage hensyn til de særlige problemer, der knytter sig til det psykiatriske område i storbyen. Region Hovedstaden har 45 pct. af Danmarks svært psykisk syge og kun 30 pct. af den samlede befolkning.
13. Regionernes økonomi opdeles i separate "kasser". Det vil begrænse muligheden for prioritering og fleksibilitet samt øge de administrative opgaver i den forbindelse. Derudover giver finansieringsformerne ikke det fornødne entydige ansvar i regionsrådet, f.eks. på grund af blokeringsmuligheder fra kommunernes side.

Sundhedsområdet

Sundhedsloven

14. Finansieringsmodellen for sundhedsvæsenet bør være mere enkel og ubureaukratisk.
15. Det bør sikres, at svært psykisk syge fortsat har mulighed for et fuldt integreret tilbud med behandlingspsykiatri og socialpsykiatriske boligtilbud. Nye myndighedsbarrierer vil forringe tilbuddet til de svært psykisk syge og risikerer at medføre, at sygehuse på ny skal opbygge egne botilbud til langvarigt indlagte svært psykisk syge.
16. Opgavefordelingen mellem region og kommuner på genoptræningsområdet og sondringen mellem genoptræning og behandling bør tydeliggøres. Den vekslende brug af begreberne "efter endt behandling på sygehus" og "efter udskrivning fra sygehus" skaber uklarhed. Forslagets manglende sammenhæng mellem økonomisk ansvar og kompetence risikerer at medføre uhensigtsmæssig sundhedsfaglig adfærd og øgede konflikter mellem de forskellige dele af sundhedsvæsenet – til skade for borgeren.
17. Regionerne bør tillægges en koordinerende, analyserende og rådgivende rolle på forebyggelsesområdet.
18. Det bør være muligt for regioner og kommuner selv at etablere en hensigtsmæssig samarbejdsstruktur i relation til samarbejdsforåene mellem region og kommuner. F.eks. kan de nuværende samordningsudvalg ved amtets sygehuse kun videreføres efter tilladelse fra ministeren.
19. Hovedstaden og Medicon Valley har en styrkeposition inden for medico/sundhedsområdet – bl.a. baseret på sundhedsforskning i verdensklasse. Staten bør sikre, at forskningen på sygehusområdet i hovedstadsområdet fortsat styrkes og udvikles, i form af ikke mindst spidskompetencerne, så hovedstaden kan forblive i sundhedsforskningens internationale topklasse. Specielt bør det være muligt for regionerne at udvikle trekantssamarbejdet mellem erhverv, forskning og sygehuse yderligere, herunder teknologioverførsel fra forskning til virksomheder og kommercialisering af opfindelser.

Socialområdet

Lov om social service

20. Regionerne bør i lovgivningen gives selvstændig mulighed for at reagere på behov og udviklingstendenser på det specialiserede socialområde. I det foreliggende forslag skal regionerne blot reagere på kommunale tilkendegivelser af behov. Dermed får regionen ingen selvstændig opgaveidentitet og kan ikke være garant for, at socialområdet fortsat udvikles, eller at der fortsat eksisterer en bred og sammenhængende vifte af specialiserede sociale tilbud.

21. For at sikre, at regionerne fortsat kan betjene små målgrupper med særlige behov, bør der i lovgivningen fastlægges retningslinier for udlægning af regionale institutioner til kommunerne, der tager hensyn til fortsat faglig og økonomisk bæredygtighed i de specialiserede regionale tilbud. Endvidere bør regionerne forestå fordelingen af brugere til de tilbud og institutioner, som regionen driver, så der ikke sker målgruppeakred.
22. For at sikre regionernes grundlag for at drive specialiserede tilbud, bør de have konkurrencevilkår, der er parallelle med andre leverandørers. Tværgående og myndigheds- og myndighedslignende opgaver bør finansieres objektivt via bloktilskud for ikke at gøre regionernes pladspriser dyrere og dermed usammenlignelige med andre leverandører, der ikke har den type opgaver.
23. Regionerne bør også have ansvaret for sociale tilbud til børn og unge med alvorlige sindslidelser og alkoholbetingede eller organiske hjerneskader for at sikre sammenhæng mellem den behandlingspsykiatriske og sociale indsats for målgruppen.
24. Den nationale videns- og specialrådgivningsfunktion (VISO) bør udover rådgivning og udredningsopgaver også omfatte specialundervisningsspørgsmål.
25. Regionen bør være forpligtet til at oprette samarbejdsorganer med handicaporganisationer m.fl.

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område

26. Brugerindflydelsen på indholdet i de regionale tilbud bør kunne ske direkte gennem regionerne – og ikke kun via kommunerne. Ellers vil konsekvensen være en forringet retsstilling for den enkelte bruger.

Almenboliglovgivningen

27. For at videreføre de senere års kvalitetsløft af handicapboliger bør regionerne gives mulighed for at etablere og bygge nye tilbud efter almenboliglovgivningen til målgrupper med specielle behov. Ellers vil vilkårene for de mest handicappede medborgere blive forringet.

Uddannelsesområdet

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser

28. Regionerne bør tillægges reel beslutningskompetence til at løfte opgaven med at koordinere indsatsen for det samlede uddannelsesområde f.eks. i forhold til fastsættelse af institutionernes kapacitet, udbud af studieretninger og elevfordeling på gymnasieområdet. Ellers er der en risiko for, at eksempelvis gymnasier på Vestegnen med en lille søgning på grund af befolkningssammensætningen eller ældre gymnasier med ringere fysiske rammer vil have svært ved at overleve. Regionsrådet må have politisk mulighed for at kunne sikre en geografisk og social spredning af kapaciteten.

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen, lov om specialundervisning for voksne, lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven) og forskellige andre love

29. Regionerne bør varetage den mest specialiserede specialundervisning af børn med svære multiple funktionsvanskeligheder og børn, som er døvblinde. Derfor er det uforståeligt, at Geelsgårdskolen skal overgå til Region Hovedstaden, mens Kirkebækskolen skal overgå til det kommunale niveau. De to skoler har samme målgruppe og bør derfor bevares på regionalt niveau. Komplexiteten i børnenes undervisningsbehov og børnenes øvrige behov

nødvendiggør en nær tilknytning til såvel sundhedssektoren som socialsektoren i de kommende regioner.

30. Den mest specialiserede specialundervisning af børn med gennemgribende udviklingsforstyrrelser bør ligeledes varetages af regionerne. Komplexiteten i børnenes undervisningsbehov forstærkes af, at der ofte er tale om en kombination af autisme og generelle indlæringsvanskeligheder. Der er således behov for nær tilknytning til psykiatrisektoren i de kommende regioner. Bakkeskolen, Brændagerskolen og Kasperskolen bør derfor fortsat bevares på regionalt niveau.
31. Region Hovedstaden bør på baggrund af den geografiske spredning af brugerne og den brede opgaveportefølje for målgrupperne drive alle fem tale- og høreinstitutter i regionen (inkl. institutterne i Københavns og Frederiksberg Kommuner og Bornholm). Ellers er der risiko for, at den regionale koordinering og samordning af tilbuddene besværliggøres unødigt.

Miljø- og naturområdet

Lov om forurening af jord

32. Opgaverne vedrørende kortlægning af grundvandsressourcen, den grundvandsbeskyttende indsatsplanlægning og indsatsen i forhold til jordforureningen hænger tæt sammen og bør derfor alle placeres i regionerne – og ikke deles mellem tre forskellige myndigheder.

Lov om miljømål, vandforsyning mm.

33. For at undgå konflikter mellem lokale og regionale interesser ved fordeling af grundvandsressourcer til drikkevand, bør der fastsættes rammer for samarbejdet omkring vandindvinding, da grundvandsforekomster ofte strækker sig over flere/mange kommuner.

Lov om miljøbeskyttelse

34. Tilsynet med større, miljøtunge og højt specialiserede virksomheder bør samles enten under staten eller i regionerne for at sikre alle virksomheder sagsbehandling på et fagligt højt niveau.
35. Armslængde-princippet om, at man på virksomhedsmiljøområdet ikke er tilsynsmyndighed for sig selv, bør fastholdes. Kommunerne bør for at undgå interessekonflikter ikke både være ejere af f.eks. affalds- og rensningsanlæg og samtidig være ansvarlig miljømyndighed for de samme anlæg.

Regional udvikling

36. Det er positivt, at reformen giver regionerne det overordnede ansvar for den regionale udvikling. De gode hensigter bliver desværre ikke fulgt op af de konkrete lovforslag. Der bør udarbejdes en samlet lov om regional udvikling, der giver regionerne et stærkt mandat til at koordinere regional udvikling med mulighed for selvstændigt at kunne igangsætte en bred vifte af aktiviteter.
37. Region Hovedstaden bør have et godt finansielt grundlag for at sikre en stærk regional udvikling i landets metropol. Staten har beregnet et underskud på 30 mio. kr. til regional udvikling. Hertil kommer, at staten ikke har ønsket at overføre sit nuværende tilskud til Wonderful Copenhagen på 17 mio. kr. til regionen. Konsekvensen vil være besparelser på både den kollektive trafik og erhvervsfremme – f.eks. er det tvivlsomt, om Wonderful Copenhagen og investeringsfremmeorganisationen Copenhagen Capacity kan videreføres.

Lov om planlægning

38. Regionerne bør tillægges kompetencen til at udstikke rammerne for den overordnede udvikling.
39. Der bør anvendes en mere fleksibel planlægningsramme, så hovedstaden kan udvikle sin metropolstatus. Den særlige bemyndigelse til miljøministeren til pr. 1. januar 2007 at fastsætte overordnede principper for byudvikling og rekreative hensyn m.v. i hovedstadsområdet til erstatning af den demokratisk vedtagne Regionplan 2005 bør ændres, så denne kompetence tillægges Regionsrådet for Hovedstaden.
40. Der bør fastsættes mere præcise rammer for samarbejdet mellem de mange aktører i planlægningsarbejdet i hovedstaden. Hovedstadens udvikling skal efter lovforslaget varetages af staten, Region Hovedstaden, Region Sjælland og varierende kommunegrupper alt efter lovområder. Der bør være en entydig geografisk afgrænsning af hovedstadsområdet i de forskellige lovforslag.
41. Det bør klart fremgå, at trafikal infrastruktur, herunder såvel veje som kollektiv trafik (busser og tog), indgår som et af de centrale emner i den regionale udviklingsplan, således at ønsker og rammer for kommende investeringer kan indgå i planen.

Lov om erhvervsfremme

42. Der bør være en entydig ansvarsfordeling mellem regioner, stat og kommuner. Stat og kommuner får mulighed for at igangsætte aktiviteter uden om vækstfora og de regionale erhvervsudviklingsstrategier. Det medfører en risiko for både overlappende og modsatte aktiviteter inden for de enkelte regioner. Koordineringen af den regionale erhvervsudvikling bør placeres på regionalt niveau med folkevalgte politikere som ansvarlige.
43. Regionernes rolle som udviklingsdynamoer forudsætter finansiell styrke, og at der gives mulighed for selvstændigt at kunne igangsætte en bredere vifte af aktiviteter, der kan fremme regionernes udvikling, herunder kulturfyrtårne, idræt og turisme.
44. Regionerne bør have vide rammer for at organisere erhvervsfremmeaktiviteter fremfor kun at være begrænset til juridiske selskaber, hvor der ikke må udøves ejerbeføjelser f.eks. ved at deltage i bestyrelsesarbejde. Det vil have betydning for en effektiv videreførelse og udvikling af arbejdet i Copenhagen Capacity og Wonderful Copenhagen.
45. Regionerne bør gives mulighed for umiddelbart at deltage i selskaber til kommercialisering af forskning og udvikling på sundhedsområdet samt andre af regionens opgaveområder. Forskning, innovation og teknologioverførsel er afgørende for, at Region Hovedstadens stærke højt teknologiske forskningsmiljøer kan fungere som drivkraft for erhvervsudvikling, vækst og velfærd til fordel for hele Danmark.
46. Det er positivt, at ansvaret for den danske deltagelse i Øresundssamarbejdet er placeret hos Region Hovedstaden med inddragelse af de relevante aktører. Derfor er det u hensigtsmæssigt og modstridende, at Økonomi- og Erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om regioners samarbejde med tilgrænsende landes myndigheder og organisationer samt til at nedsætte organer til varetagelse af samarbejdet.

Lov om trafikskaber

47. Der er behov for en organisering af den kollektive trafik i hovedstadsområdet, som sikrer et sammenhængende tilbud til borgerne. Det foreliggende forslag til et fælles sjællandsk trafikskab løser ikke denne opgave. Der bør oprettes to trafikskaber for Sjælland – et for Region Hovedstaden og et for Region Sjælland.
48. Hele ledelsesstrukturen i Trafikskab Sjælland med bestyrelse og repræsentantskab lider under et stort demokratisk underskud. Hverken trafikomfang, udgiftsniveau eller indbyggertal afspejles i indflydelsen for de enkelte regioner og kommuner i ledelsesorganerne.
49. Der er stor usikkerhed om, hvad regionernes udgifter bliver. Definitionen på regionale busruter, som regionerne skal betale for, er meget uklar på Sjælland. Samtidig er den samlede finansiering af Trafikskab Sjælland meget uoverskuelig og bureaukratisk opbygget med meget konfliktstof gemt i de mange aftaler, der skal indgås.
50. Der bør tages stilling til, hvem der skal have ansvaret for Metroens 3. etape (Østamagerbanen) og den kommende Lyngby-Glostrup bane.

Lov om veje

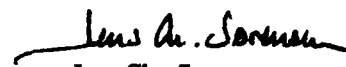
51. Staten bør overtage de fleste amtsveje i Københavns Amt. Eksempelvis bør veje som Ring 3, Roskildevej og Frederikssundsvej, der er blandt landets mest befærdede pendlingsruter, overgå til staten for at sikre en sammenhængende planlægning og drift.
52. Der bør i øvrigt anvendes ensartede kriterier for fordelingen af amtsveje mellem stat og kommuner, uanset hvor i landet vejene er placeret. Eksempelvis er den foreslåede forskel i fordelingen af amtsveje i Frederiksborg Amt og Københavns Amt ganske uforståelig. Den kan ikke være rationel, og den vil sætte kommunerne i Københavns Amt på en meget svær finansieringsopgave. Fordelingen af udgifterne til veje bør følge trafikbelastningen og de reelle udgiftsbehov.

Dette høringssvar er tillige i genpart fremsendt til Beskæftigelsesministeriet, Finansministeriet, Miljøministeriet, Socialministeriet, Trafikministeriet, Undervisningsministeriet og Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Amtsrådets høringssvar er vedtaget i enighed mellem de tilstedeværende 28 amtsrådsmedlemmer. 3 medlemmer var fraværende ved mødet.

Med venlig hilsen

Vibeke Storm Rasmussen
Amtsborgmester

Jens Chr. Sørensen
Amtsdirektør

NOTAT

Til: Undervisningsministeriet

Dato: 14. december 2004/bfl J.nr.: 0.00.013.ps- 1/04

Københavns Kommunes bemærkninger til lovforslagene i forbindelse med kommunalreformen på Undervisningsministeriets område

Københavns Kommune har den 1. december 2004 modtaget udkast til lovforslag i.f.m. kommunalreformen på Undervisningsministeriets område.

Københavns Kommune har på Undervisningsministeriets område modtaget:

1. Lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love.
2. Lov om ændring af lov om Centre for Videregående Uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelser m.v., lov om mellem videregående uddannelser, lov om centre for undervisningsmidler m.v. og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.
3. Lov om ændring af lov om folkeskolen, lov om specialundervisning for voksne, lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven) og forskellige andre love.
4. Lov om ændring af lov om produktionsskoler. Lov om støtte til folkeoplysende voksenundervisning, frivilligt folkeoplysende foreningsarbejde og daghøjskoler samt Folkeuniversitet (folkeoplysningsloven) og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

Københavns Kommune har ved gennemgang af de ovenfor nævnte lovforslag en række kommentarer. Nedenfor gennemgås de enkelte love samt Københavns Kommunes bemærkninger hertil.

Ad 1. Lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love

Med lovforslaget overgår alle amtskommunale gymnasier, hf-kurser, social- og sundhedsskoler og VUC til statsligt selveje den 1. januar 2007 og skal herefter drives af bestyrelser, der er ansvarlige over for undervisningsministeren. Når staten overtager skolerne, vil de få udmeldt budgetrammer, som svarer til amternes hidtidige udmelding. Fra den 1. januar 2008 overgår de til taxameterstyring.

Staten overtager ansvaret for at tilvejebringe den fornødne kapacitet således, at alle, der opfylder optagelsesbetingelserne, kan blive optaget på den ungdomsuddannelse de ønsker.

Staten overtager administrationen af befordringsgodtgørelsen på ungdomsuddannelserne.

Særligt for social- og sundhedsuddannelsesområdet gælder, at regionsråd og kommunalbestyrelser i regionen har forpligtelse til at stille praktikpladser til rådighed i overensstemmelse med behovet for færdiguddannede i regionen.

For at sikre overgangen til selveje nedsættes der pr. 1. januar 2006 en midlertidig bestyrelse for hver institution.

Københavns Kommune har en række bemærkninger til lovforslaget, som drejer sig om driften af Sankt Annæ Gymnasium, regionernes rolle, de forpligtende samarbejder, de midlertidige bestyrelser, taxameteret, deltagerbetaling på VUC samt samarbejdet om social- og sundhedsuddannelserne.

Københavns Kommunes bemærkninger

Sankt Annæ Gymnasium

Københavns Kommune er meget tilfreds med, at lovforslaget tillader Københavns Kommune fortsat at drive Sankt Annæ Gymnasium som en kommunal institution (§ 1: § 6, stk. 6). Denne bestemmelse giver mulighed for at bevare det særlige musikmiljø på skolen og sikre det fortsatte samarbejde mellem grundskole, gymnasium og Musikalsk Grund Kursus.

Københavns Kommune forudsætter i forbindelse med de økonomiske forhold, at statstilskuddet til Sankt Annæ Gymnasium er det samme som for de statslige selvejende institutioner mht. alle drifts- og anlægsmidler. Endvidere forudsættes det, at Sankt Annæ Gymnasium får samme adgang til regionale og statslige udviklingsmidler som de statslige selvejende institutioner.

Københavns Kommune forventer, at Sankt Annæ Gymnasium fremover fortsat indgår i forpligtende samarbejder om optagelse og fordeling herunder, at der i

kriterierne for fordeling til Sankt Annæ Gymnasium tages særligt hensyn til skolens musikprofil.

Regionernes rolle (§ 3: § 18a-d)

Københavns Kommune finder det problematisk, at regionernes udviklingsmidler på i alt 100 mio. kr. til ungdomsuddannelserne finansieres af gymnasie-, hf-, VUC- og social- og sundhedsuddannelsesområdernes samlede driftsmidler i amterne, hvorved institutionernes ressourcer begrænses.

Udviklingsmidlerne bør enten tildeles fra statslige puljer ud fra nogle kriterier, som tager afsæt i Undervisningsministeriets udviklingsstrategier - eller tildeles skolerne via taxameteret således, at skolerne selv kan opstille strategier for egen udvikling. Dermed understøttes institutionernes position som selvstændige, handlekraftige enheder, hvilket er nødvendigt for selvejende institutioner i en taxameterstyret struktur.

Københavns Kommune finder det betænkeligt, at de problemer, der har været forbundet med den dobbelte styring i henholdsvis amter og staten, tilsyneladende videreføres med hensyn til udviklingsmidler efter kommunalreformens ikrafttræden. Regionernes opgaver med koordinering af udbud og fordeling af elever på gymnasieområdet indeholder ingen udviklingselementer af faglig/pædagogisk karakter, og fordelingen af disse udviklingsmidler vil skulle foregå fra en forvaltning og/eller et politisk niveau, som ellers ikke har gymnasie-, hf-, VUC- eller SOSU-udvikling som ressortområde.

Forpligtende samarbejder

Loven lægger op til, at det i udgangspunktet er de selvejende statslige gymnasier og hf-kurser selv, der skal finde sammen i de forpligtende samarbejder (§ 1: § 7c), og dermed definerer det geografiske område, der skal danne grundlag for samarbejdet (bemærkningerne til § 7c).

Samtidig får regionsrådene beføjelser til at godkende de forpligtende samarbejder ud fra en regionalpolitisk prioritering på baggrund af udviklingsplanen for regionen. Københavns Kommune finder det positivt, at Regionsrådet får tillagt denne kompetence til at godkende de forpligtende samarbejder.

Københavns Kommune finder det derimod problematisk, at man på den ene side vil give gymnasier, hf-kurser og VUC status som selvejende institutioner med bestyrelser med beføjelser vedrørende kapacitetsfastsættelse, udbud af studieretninger, valgfag mv. og økonomi - og at de på den anden side skal indgå i en fælles koordinering af kapacitet, udbud og fordeling af elever/kursister. Det må forudses, at selvejende institutioner med økonomisk ansvarlige bestyrelser ikke nødvendigvis vil acceptere at skulle indrette deres udbud efter hinanden og ikke nødvendigvis vil acceptere at afgive elever, som kan have økonomisk betydning i forhold til det statslige taxameter.

Midlertidige bestyrelser

Københavns Kommune er skeptisk overfor institutionsledernes reelle muligheder for at etablere slagkraftige midlertidige bestyrelser, som kan løfte opgaven med hensyn til forberedelse af overgangen til selvejende institution.

For det første kan det forudses at blive vanskeligt at skaffe så mange kvalificerede bestyrelsesformænd i Storkøbenhavn.

For det andet er det betænkeligt, at sammensætningen af de midlertidige bestyrelser er forholdsvis snæver. Ifølge lovforslaget åbnes der ikke mulighed for, at f.eks. repræsentanter for erhvervslivet kan sidde i de midlertidige bestyrelser. Mange institutioner har i forvejen gode forbindelser til det lokale erhvervsliv, som ville kunne bidrage positivt i overgangen hen i mod selveje.

Københavns Kommune vil ligeledes opfordre til, at sammensætningen af bestyrelserne efter 1. januar 2007 tænkes bredere, så repræsentanter fra erhvervslivet, kulturlivet eller andre kan indgå i bestyrelserne.

Deltagerbetaling på VUC

Københavns Kommune opfordrer til, at det ved udmøntningen af det nye taxameter bliver muligt, at deltagerbetalingen kan fastsættes af den enkelte institution ud fra institutionens kendskab til lokalområdet.

Københavns Kommune har det principielle synspunkt, at der ikke bør opkræves betaling for deltagelse i undervisningen. Såfremt der fortsat opkræves deltagerbetaling, vil Københavns Kommune gerne opfordre til, at det sikres, at deltagerbetalingen ikke indgår som et element i institutionens økonomiske prioriteringer og, at deltagerbetalingen ikke bliver et konkurrenceparameter for institutionerne.

Tæt samarbejde om Social- og Sundhedsuddannelserne

Social- og Sundhedsuddannelserne overføres til staten pr. 1. januar 2007. Overførslen gennemføres med henblik på at fremme en mere entydig og gennemskuelig sammenhæng i de erhvervsrettede ungdomsuddannelser samt skabe sikkerhed for, at der er tilstrækkelig uddannet arbejdskraft til social- og sundhedsområdet i landet som helhed.

Københavns Kommune anbefaler i den forbindelse, at det i lovforslaget præciseres, at der i videst muligt omfang skal sikres et tæt og formaliseret samarbejde mellem uddannelsesinstitutionen, kommunen – som en af de primære aftager af såvel praktikelever som færdiguddannede – samt regionen i forbindelse med den konkrete implementering af forslaget.

Afsluttende bemærkninger

Københavns Kommune vil gøre opmærksom på, at kommunen gennem mange år har tildelt ekstra ressourcer til gymnasier og hf-kurser med en stor andel af tosprogede elever for at styrke integrationsindsatsen. Det drejer sig om midler til f.eks. dansk som andetsprogsundervisning (screening, konferencetimer og studieværksteder), til det interkulturelle undervisningsmiljø, til særlige indsatser i forhold til forældresamarbejde og til integrationsfremmende samarbejde med folkeskoler. Det er vigtigt, at det fremtidige taxameter til skoler og kurser afspejler dette forhold.

Endelig tager Københavns Kommune et generelt forbehold for den foreløbige opgørelse af de økonomiske konsekvenser i forbindelse med overførslen af overhead for de pågældende uddannelsesområder.

Ad 2. Lov om ændring af lov om Centre for Videregående Uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelser m.v. lov om mellem videregående uddannelser, lov om centre for undervisningsmidler m.v. og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

Med lovforslaget overgår centre for undervisningsmidler pr. 1. januar 2007 til staten og forankres i Centre for Videregående Uddannelse, CVU.

Centre for undervisningsmidlers opgaver foreslås forankret i såkaldte kerne-CVU'er, som i forbindelse med udlægning af afdelinger fra Danmarks Pædagogiske Universitet blandt andet har ansvar for grund-, efter- og videreuddannelse til og med diplomniveau samt forskningstilknytning og videncenterfunktion inden for det pædagogiske område.

Med lovforslaget ønsker forligspartierne at samle en række naturligt sammenhængende opgaver for der igennem at skabe større enkelhed, kvalitet og samarbejde i opgaveløsningen. Det fremgår desuden af bemærkningerne til lovforslaget, at samplaceringen vil forkorte afstanden mellem teori og praksis og skabe muligheder for en øget brugerbaseret fornyelse og udvikling af praksis og teorier på det pædagogiske felt.

Københavns Kommune har en række bemærkninger og forslag til lovforslaget i form af hensyntagen til, at Center for Undervisningsmidler i Københavns Kommune også omfatter andre opgaver, præcisering af den fremtidige opgave, sikring af brugerindflydelsen, overdragelsesforholdene samt de midlertidige bestyrelser.

Københavns Kommunes bemærkninger

Københavns Kommune har siden vedtagelsen af gældende lovgivning om centre for undervisningsmidler valgt at tillægge det lokale center en række kommunale sammenhængende opgaver for at skabe helhed, kvalitet og nærhed i centrets funktioner blandt andet med baggrund i bestemmelserne om skolebiblioteker samt centrets betjening af kommunale fritidsinstitutioner.

Med de ændringer, der er foreslået, forestår der en vanskelig opgave med at adskille amtslige og kommunale opgaver. I forbindelse med udmøntningen af kommunalreformen ønsker Københavns Kommune derfor, at lovgivningen tager hensyn til disse særlige københavnske forhold.

Det er Københavns Kommunes opfattelse, at placeringen af CVU'er og centre for undervisningsmidler i ét institutionelt regi kan styrke dynamikken og kvaliteten i den samlede opgaveportefølje, hvis en række forudsætninger er til stede:

- Centre for undervisningsmidlers nuværende opgaver, bortset fra kommunale og kommunalfuldmagtsbaserede opgaver, forbliver samlet således, at centrene forankres i CVU som enheder
- CVU's samlede ydelse udvikles i det tætte samspil, der i dag eksisterer mellem centre for undervisningsmidler og deres brugere – det vil sige, at der skal sikres en fortsat høj grad af brugerindflydelse

- Centre for undervisningsmidler får mulighed for at finansiere opgaver både med statslige tilskud og indtægtsdækket virksomhed
- Præcisering af målgrupper

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at centre for undervisningsmidlers opgaver skal videreføres; men i lovforslaget er der faldet et element ud. Centrene besidder materialesamlinger med forskelligt indhold og anvendelse – en informativ samling til læreres forberedelse og inspiration og en distributiv samling til anvendelse i undervisningen.

I § 1, stk. 2 i lov om centre for undervisningsmidler (§ 6) foreslår Københavns Kommune derfor, at det tilføjes, at centre for undervisningsmidler skal: ”1) omfatte en samling af undervisningsmidler *beregnet til udlån til undervisningsinstitutioner*”.

Af bemærkningerne til § 6 i lovforslaget fremgår det, at staten yder særlige tilskud til CVU'er til dækning af udgifter til funktionen som center for undervisningsmidler. Københavns Kommune bifalder, at det af CVU'ernes regnskaber og afrapportering af aktivitetsfelter skal fremgå, hvilke midler der er anvendt til funktionen.

Det er uklart, om der med lovforslagets formulering kan udpeges kommunale repræsentanter fra Københavns Kommune som medlemmer af den midlertidige bestyrelse. Dette bør ikke være udelukket, da aftagerinteresserne bør repræsenteres.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres det, at det er vigtigt, at arbejdet med at forberede centrenes inddragelse i CVU'erne sker på et velforberedt og ordentligt tilrettelagt grundlag. I den forbindelse påregnes der igangsat et udvalgsarbejde med deltagelse af bl.a. repræsentanter fra Kommunernes Landsforening og Undervisningsministeriet. På baggrund af Københavns Kommunes særlige status, som både amts- og primærkommune, og opgavernes særlige organisering i kommunen, forventes kommunen inddraget i dette udvalgsarbejde.

Af hensyn til særlige regionale forhold vil det være væsentligt for den fremtidige opgaveløsning, at nuværende og midlertidige bestyrelser i så høj grad som muligt får bemyndigelse til at træffe aftaler om bl.a. regionale samarbejdsrelationer, opgavefordeling, geografisk placering og serviceområder.

Københavns Kommune tager et generelt forbehold for den foreløbige opgørelse af de økonomiske konsekvenser i forbindelse med overførslen af Center for Undervisningsmidler til CVU.

Det fremgår af lovforslaget, at undervisningsministeren overtager de faste ejendomme og stiller disse til disposition for CVU'erne på vilkår, som fastsættes af ministeren. Københavns Kommune savner her i henvisningen til de generelle regler om visse proceduremæssige spørgsmål i forbindelse med kommunalreformen, at der gøres særskilt opmærksom på, at opgaven i Københavns Kommune overføres fra en myndighed, der ikke nedlægges.

Ad 3. Lov om ændring af lov om folkeskolen, lov om specialundervisning for voksne, lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven) og forskellige andre love.

Det foreliggende lovforslag udmønter den del af aftalen om strukturreformen, der vedrører specialundervisning, forberedende voksenundervisning og ordblindundervisning m.v.

Folkeskolen

Forslaget til ændring af folkeskoleloven medfører som udgangspunkt ingen ændringer for Københavns Kommune. Forslaget har til hensigt at overføre den vidtgående specialundervisning fra amterne til kommunerne. Københavns Kommune har hidtil som amt og kommune haft det samlede ansvar for specialundervisningen under folkeskoleloven.

I lovforslaget er det samtidig fastsat, at Københavns Kommune, i lighed med de nye regionsråds drift af lands- og landsdelsdækkende undervisningstilbud, fortsat skal drive det landsdelsdækkende tilbud for døve børn og unge: Skolen på Kastelsvej.

Københavns Kommunes bemærkninger

Københavns Kommune har derfor overordnet set ingen bemærkninger til forslaget om ændring af folkeskoleloven.

Konkret i forhold til lovforslagets præcise ordlyd har Københavns Kommune en kommentar af mere teknisk karakter. I lov om folkeskolen i kapitel 7a under § 48a er Børneklivnikken blevet kategoriseret som et landsdelsdækkende undervisningstilbud. Dette er en fejl. Børneklivnikken er en landsdelsdækkende specialrådgivningsfunktion, der pt. hører under Socialministeriets regi, jf. BEK nr. 927 af 08/12/1997. Undervisning er kun en del af tilbuddet.

Specialundervisning

Efter den gældende lov om specialundervisning for voksne skal amtsrådene sørge for, at personer med fysiske eller psykiske handicap efter undervisningspligtens ophør kan få specialundervisning og specialpædagogisk bistand, der tager sigte på at afhjælpe eller begrænse virkningerne af disse handicap (kompenserende specialundervisning).

Med de foreslåede lovændringer samles myndighedsansvaret for voksenspecialundervisningen som udgangspunkt i kommunerne. De tilbud, der gives på de mest specialiserede lands- og landsdelsdækkende undervisningsinstitutioner, overføres dog til regionerne. Regionsrådene overtager ansvaret for disse, mens kommunerne får visitationskompetencen og det fulde finansieringsansvar.

Regionsrådene overtager også som udgangspunkt ansvaret for undervisningsinstitutioner (kommunikationscentre) med specialundervisning og specialpædagogisk bistand for personer med tale-, høre- eller synsvanskeligheder. I de tilfælde,

hvor regionerne overtager institutionerne, skal det mindst én gang i hver valgperiode drøftes, om institutionerne mest hensigtsmæssigt bør drives af beliggenhedskommunen. Det er dog på forhånd afgjort, at Københavns Kommune beholder ansvaret for denne undervisning, der varetages af Center for Specialundervisning for Voksne (CSV)

Ordblindundervisningen, der i dag tilbydes af amtsrådene i henhold til lov om specialundervisning for voksne, overføres derimod til lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven) og overgår sammen med FVU-undervisningen til staten. Ifølge forslaget overgår ansvaret for indgåelse af driftsoverenskomster med andre institutioner til voksenuddannelsescentrene, der også overgår til staten. Det betyder i Københavns Kommune, at Hovedstadens Ordblindeskole (HO), skal have driftsaftale med Københavns VUC (KVUC) i stedet for med kommunen.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at den konkrete forankring af de øvrige opgaver, som amtsrådene i dag tilbyder i henhold til lov om specialundervisning for voksne, skal kortlægges. Det skal blandt andet undersøges, om en række af tilbuddene mere hensigtsmæssigt kan overflyttes til andre områder. Det kan medføre, at for eksempel opgaver med karakter af behandling eller genoptræning, herunder fx tale- høreundervisning for voksne, fremover varetages af kommunerne som led i kommunernes ansvar for genoptræningstilbud eller af regionerne under hospitalsindlæggelse.

Københavns Kommunes bemærkninger

Københavns Kommune finder det meget tilfredsstillende, at det samlede ansvar for specialundervisning for voksne også fremover vil være kommunalt i Københavns Kommune.

Det fremgår af bemærkningerne til de nye styrelsesregler for de regionale undervisningsinstitutioner (bemærkninger til § 2 stk. 29), at der som led i regionernes tilbud vil være mulighed for at tilrettelægge særlige ungdomsuddannelsesforløb for sent udviklede. Københavns Kommune forudsætter, at denne mulighed alene benyttes, hvis opgaven ikke varetages af kommunerne.

I den forbindelse skal det bemærkes, at Københavns Kommune allerede har oprettet et særligt ungdomsuddannelsesforløb på Ungdomsskolen i Utterslev. Det forudsættes, at dette undervisningstilbud fortsat drives af Københavns Kommune efter kommunalreformens udmøntning.

Til sidst har Kommunen en bemærkning til loven af mere teknisk karakter. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at Institutet for Blinde og Svagsynede er en af de landsdækkende undervisningsinstitutioner, som efter forslaget skal drives af regionsrådet. Det fremgår endvidere, at Institutet for Blinde og Svagsynede hører under Københavns Amtskommune. Endelig fremgår det, at der på Institutet for Blinde og Svagsynede også ydes specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand til børn, hvilket forudsættes skal ydes efter folkeskoleloven.

Ovenstående oplysninger er ikke korrekte. Institutet for Blinde og Svagsynede hører under Københavns Kommune og kan som Børneklivnikken ikke betegnes som en undervisningsinstitution. Institutet giver heller ikke tilbud til børn. Institutet for Blinde og Svagsynede hører under samme bekendtgørelse nr. 927 af 08/12/1997 og betegnes som udgangspunkt som en revalideringsinstitution, hvor specialrådgivning og undervisning er delelementer.

Lov om Forberedende Voksenundervisning (FVU)

Med overførslen af ordblindundervisningen til FVU-loven samles læseindsatsområdet i en enkelt lov. Myndighedsansvaret overgår til staten og den daglige administration af FVU-undervisningen og ordblindundervisningen varetages fremover af voksenuddannelsescentrene, der har pligt til at anvende driftsoverenskomstparter for at sikre et tilstrækkeligt varieret og fleksibelt tilbud i en rimelig geografisk afstand.

Nuværende driftsoverenskomster overgår uforandret til staten pr. 1. januar 2007 og vil være gældende frem til 31. december 2008, hvor der indføres et nyt tak-sametersystem for VUC. Optagelsesproceduren varetages af VUC, og det er intentionen med loven, at lederen på VUC får ansvaret for, at den enkelte borger tilbydes et relevant undervisningsforløb med udsigt til progression i læsefærdighederne.

VUC får ansvaret for informationsindsatsen for såvel egen som driftsoverenskomstparternes tilbud. Tilsynet med undervisningen flyttes fra amtsrådet (Københavns Kommune) til staten. De nuværende FVU-råd, der rådgiver om undervisningen, nedlægges, og opgaverne overføres til regionerne.

Social- og Sundhedsskolen mister ved lovforslagets gennemførelse sin status som automatisk FVU-udbyder og skal derfor fremover have driftsoverenskomst med VUC. Forvaltningen ser ingen problemer heri. Begrundelsen er det fremtidige bofællesskab og det tætte samarbejde, der allerede eksisterer.

Herudover sker der ingen begrænsninger i institutionstyper, der kan indgå driftsoverenskomst.

Københavns Kommunes bemærkninger

Københavns Kommune beklager, at ordblindundervisningen sammen med FVU-undervisningen overgår til staten. Omfanget af begge typer undervisning er i Københavns Kommune tilstrækkeligt stort til at sikre kvalitet og bredde i udbuddet.

Kommunen finder det imidlertid tilfredsstillende, at læseundervisningen samles i en enkelt lov. På den måde kan opnås en forenkling og koordination af læse-, skrive- og stavetilbuddene til voksne. Kommunen finder det desuden positivt, at der i forbindelse med ordblindundervisningen skal tilbydes uddannelses- og erhvervsvejledning.

Den fortsatte mulighed for spredningen af undervisningen via driftsoverenskomster finder kommunen værdifuld. Spredningen tilgodeser undervisningens

flexibilitet og den lette geografiske adgang samt muligheden for at tilbyde FVU på andre uddannelsesinstitutioner for voksne.

Ad 4. Lov om ændring af lov om produktionsskoler, lov om støtte til folkeoplysende voksenundervisning, frivilligt folkeoplysende foreningsarbejde og daghøjskoler samt Folkeuniversitet (folkeoplysningsloven) og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

Produktionsskoler

Med nærværende lovforslag bortfalder amtskommunernes ydelse af grundtilskud og kompetencer på produktionsskoleområdet. Det vil sige, at det fremover alene er kommunerne, der yder eller fratager grundtilskud til produktionsskolerne, og det er kommunalbestyrelserne, der godkender produktionsskolernes vedtægter.

Dette forslag har ingen konsekvenser for Københavns Kommune, hvor alene Københavns Kommune har ydet grundtilskud.

Amtsrådets repræsentation i bestyrelsen for produktionsskolen bortfalder og overgår til regionsrådet som følge af rådets koordinerende funktioner, bl.a. i forbindelse med den geografiske placering af udbuddet af ungdomsuddannelser i regionen.

Den amtskommunale repræsentation i Rådet om Kortuddannedes Fortsatte Uddannelse overgår til regionsrådene i forening. Rådet om Kortuddannedes Fortsatte Uddannelse består af en formand og 18 medlemmer, hvoraf et medlem udpeges efter indstilling fra Amtsrådsforeningen i Danmark. Denne plads bortfalder pr. 1. januar 2007, således at der fremover udpeges et medlem fra regionsrådene i forening.

Finansieringen af befordringsordningen for produktionsskoleelever, der udløser statstilskud, overgår til staten. Efter produktionsskolelovens § 18, stk. 2, varetages amtsrådets opgaver vedrørende befordringsordningen i Bornholms, Frederiksberg og Københavns Kommuner af kommunalbestyrelsen. Kommunalreformen indebærer, at de nævnte kommuner ikke længere skal varetage opgaver vedrørende befordringsordningen for produktionsskolernes deltagere.

Lovforslaget medfører en ændring af befordringsordningen for produktionsskoleelever, der udløser statstilskud. Denne opgave overføres fra Københavns Kommune til staten.

Derudover indeholder lovforslaget udelukkende konsekvensrettelser som følge af kommunalreformen og amternes nedlæggelse.

Københavns Kommune ydede pr. 1. januar 2004 grundtilskud til fem produktionsskoler.

Københavns Kommunes bemærkninger

Københavns Kommune har ingen bemærkninger til lovforslaget om produktionsskoler.

Daghøjskoler

Med lovforslaget bortfalder amtskommunernes ydelse af grundtilskud og kompetencer på daghøjskoleområdet. Det vil sige, at det fremover alene er kommunalbestyrelserne, der kan træffe beslutning om at yde tilskud m.v. til daghøjskoler.

Lovforslaget indeholder udelukkende konsekvensrettelser som følge af kommunalreformen og amternes nedlæggelse.

Københavns Kommune ydede pr. 1. januar 2004 grundtilskud til ni daghøjskoler.

Københavns Kommunes bemærkninger

Københavns Kommune har ingen bemærkninger til lovforslaget om og daghøjskoler.

Folkeoplysende voksenundervisning og frivilligt folkeoplysende foreningsarbejde

Kommunerne kan i henhold til Folkeoplysningsloven vederlagsfrit gøre brug af statslige og amtskommunale lokaler. Ifølge lovforslaget vil denne adgang blive fastholdt også efter 1. januar 2007, hvor gymnasier, hf-kurser m.m. overgår til at være statsligt selvejende institutioner.

Kommunerne skal fortsat alene betale de udgifter, der er knyttet til brugen af faciliteten. Det kan være udgifter til el, varme, rengøring og vagt, der er knyttet til de folkeoplysende enheders brug af faciliteten. Det er i overensstemmelse med den praksis, der allerede er i dag, når Københavns Kommune f.eks. gør brug af faciliteterne på Institut for Idræt.

Da Københavns Kommune både er primær- og amtskommune har der imidlertid ikke hidtil været en udskillelse af de driftsudgifter, der direkte er relateret til de folkeoplysende aktiviteter på gymnasierne.

Københavns Kommunes bemærkninger

Københavns Kommune skal gøre opmærksom på, at der ved overførsel af gymnasierne og HF-centre til statsligt selveje skal tages stilling til, hvor meget Københavns Kommune skal betale for brug af faciliteterne.

Til
Indenrigs- og sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen
Socialminister Eva Kjer Hansen
Beskæftigelsesminister Claus Hjorth Frederiksen
Undervisningsminister Ulla Tørnæs
Trafikminister Flemming Hansen

2.1.2.12-2004-2047
SK/FUJ
6. januar 2005

Vedr. bemærkninger til forskellige udkast til lovforslag som følge af kommunalreformen.

Landsforeningen LEV har vurderet på de fremlagte 48 udkast til lovforslag på forskellige ministres områder. Af disse 48 har 26 udkast til lovforslag ikke haft relevans for landsforeningens målgruppe af mennesker med udviklingshæmning og deres pårørende. 22 udkast til lovforslag er således blevet vurderet, og der er knyttet bemærkninger til 11 udkast til lovforslag. Bemærkningerne er blevet til efter en administrativ forberedelse, et intensivt udvalgs arbejde og en demokratisk høring blandt landsforeningens 16 geografiske kredse og 19 tilsluttede foreninger.

Landsforeningens bemærkninger er delt i en generel del, der giver landsforeningens syn på kommunalreformen på tværs af de enkelte ministres områder, og en specifik del, hvor landsforeningen kommenterer de relevante udkast til lovforslag. Dertil kommer et særligt notat om VISO, der er vedlagt dette høringssvar.

Fra begyndelsen har landsforeningen været betænkelig ved en afskaffelse af et regionalt led med myndighedsansvar. Landsforeningen er usikker på, hvordan kommunerne og regionerne i den nye struktur kan opretholde tilbuddene til grupper af udviklingshæmmede med specielle og komplekse funktionsforstyrrelser og de heraf afledte specielle og komplicerede behov. Erfaringsmæssigt har de eksisterende kommuner - små som store - haft vanskeligt ved at dække behovene for landsforeningens brede målgruppe. På grund af den hidtidige opgavefordeling mellem amter og kommuner har kun få kommuner valgt at påtage sig opgaverne omkring udviklingshæmmede med de mest specialiserede behov. Derfor er det også forståeligt, at kommunernes erfaringer med disse opgaver, i dag, ikke er store. Kun praksis kan vise, om kommunerne med tiden kan løfte opgaverne i større udstrækning end de gør i dag. Det afgørende lige nu er at stille balancerede krav til kommunerne, give dem optimale betingelser for udvikling og ikke mindst give dem kvalificerede partnere.

Landsforeningen hilser det derfor velkomment, at regionerne kan fortsætte med at drive tilbuddene, som amtskommunerne i dag driver og har myndighedsansvaret for. Landsforeningen skal minde om, at indenrigs- og sundhedsministeren på regeringens vegne ved fremlæggelse af de 48 udkast til lovforslagene fremhævede, *at kommunalreformen skal ses som en fortsættelse af den glidende decentralisering, som pågår og har pågået i de seneste tre årtier.*

Det er landsforeningens opfattelse, at regeringen samtidig med at indgyde kommunerne mod til at påtage sig flere opgaver også bør opfordre kommunerne til at vise besindighed og i samarbejde med de kommende regioner planlægge en balanceret udvikling af fremtidens tilbud til mennesker med udviklingshæmning. Hurtige hjemtagninger af tilbud til kommunens driftsansvar og der af følgende underminering af det overblik, som amtskommunerne har skabt over behovene, kan kun få som resultat, at der sker en afspecialisering og faglig fragmentering af tilbuddene til udviklingshæmmede. Der vil med de forventede kommunestørrelser blive behov for regional varetagelse af tilbud, når det gælder de mest specialiserede behov. Landsforeningen finder det betænkeligt, at regionerne ikke kan fokusere brugernes behov, men kun kan fokusere på de behov, som kommunerne markerer ved deres *skøn*. Regionerne må gives en udviklingspligt, så nye tilbud kan udvikles på tværs af de enkelte kommuners fremtidige *skøn*. I sidste ende må brugerne i grænselandet mellem flere leverandører sikres valgmuligheder mellem flere tilbud, så brugerne ikke stavnsbindes. Brugere og brugernes repræsentanter skal være en del af den *samlede* fremtidige planlægning. Regeringen og Folketinget skal præcist beskrive, hvordan kommuner, regioner og brugerne skal samarbejde om den fremtidige udvikling af tilbudene.

Landsforeningen ser en række muligheder i de statslige jobcentre for at få en målrettet og systematisk indsats mod at få udviklingshæmmede i erhverv.

Der er også mange muligheder i skabelsen af en national videns- og specialrådgivningsorganisation (VISO), der kan samle viden og erfaringer på det sociale område, og kæde viden og erfaringer sammen med specialiseret udredning og specialrådgivning. Som det har indgået i de hidtidige forhandlinger med Amtsrådsforeningen i Udviklingscenter for Specialrådgivning forventer landsforeningen, at VISO bliver en selvstændig organisation uden om statslige styrelser og med sin egen bestyrelse. En faglig bestyrelse er *ikke* et tilstrækkeligt grundlag for VISOs opbygning og udvikling eller for sikring af den nødvendige brugerindflydelse. Landsforeningen mangler også, i forslaget, præcision omkring det tværsektorielle samarbejde i VISO mellem social-, undervisnings-, beskæftigelses- og sundhedsområdet. Der mangler et handlekraftigt udspil for at gøre udredningerne mere end vejledende, ligesom der også omkring den nationale organisation mangler regeringens handlekraft, når det gælder at udnytte den historiske chance for at tage skridt til etablering af handicapforskning i Danmark.

Når det gælder VISO vil landsforeningen gå så langt at sige, at VISOs muligheder for at samle og aktivere ekspertisen i Danmark omkring de specialiserede behov er en nødvendig forudsætning for, at kommunalreformen og den ændrede opgavefordeling skal få et positivt udfald for mennesker med udviklingshæmning i Danmark. Uden en klar forbedring af VISO på de nævnte områder kan landsforeningen ikke tilslutte sig reformen. (Landsforeningen skal henvise til det vedlagte notat om VISO)

Af statslige initiativer til gavn for mennesker med udviklingshæmninger savner landsforeningen en *klar* statslig forpligtelse, når det gælder en egentlig ungdomsuddannelse til unge med udviklingshæmning. Evalueringsrapporten fra december 2003 (Evalueringsinstituttet i Danmark – EVA) påpeger, at Danmark er langt bagud, når det gælder at sikre denne sidste gruppe retten til ungdomsuddannelse. Det er ikke godt nok at henvise til voksenspecialundervisningen i kommunerne. Ungdomsuddannelse skal give kompetencer, og udviklingshæmmede er kompetente, hvis de får muligheder for at blive det. Landsforeningen

skal opfordre regeringen til at benytte lejligheden til at give unge udviklingshæmmede denne mulighed. Som landsforeningen vurderer det, er der bred politisk opbakning til et sådant skridt, så hvorfor ikke tage det nu? Som en følge af førtidspensionsreformen er det ikke længere sådan, at udviklingshæmmede automatisk skal "overføres" direkte fra skole til en fuld forsørgelse gennem førtidspension i kombination med en opbevaring på et aktivitets- og samværstilbud. Ungdomsuddannelsen er en nødvendighed for at forberede unge udviklingshæmmede til en aktiv voksentilværelse.

Et sidste element, som landsforeningen generelt vil fremhæve, er spørgsmålet om *brugerindflydelsen*. Landsforeningen hilser de lovpligtige Handicapråd i kommunerne velkommen. Det opfordres til, at de gives de nødvendige kompetencer til at få afgørende indflydelse på udviklingen af tilbuddene til mennesker med handicap i kommunerne, samt ikke mindst for kommunernes håndtering af samarbejdet med regionen såvel som private leverandører. Landsforeningen ser ikke brugerindflydelse i regionerne i de fremsendte forslag. For landsforeningens målgruppe af udviklingshæmmede vil der være tale om et betragteligt antal af pladser, hvorfor der vil være behov for at fortsætte det formaliserede samarbejde mellem brugere og driftsansvarlig myndighed, som er etableret under amtskommunerne. Landsforeningen savner også et centralt statsligt udviklingsråd med brugerrepræsentation, som kan samle billedet af den nationale udvikling på tværs af de regionale udviklingsråd.

Regeringen fremlægger kommunalreformen som afsæt for nye muligheder, hvor kommunerne skal være borgernes kommuner, og regionerne skal være kommunernes regioner. Ønsket er en forbedret indsats overfor borgeren. Landsforeningen har tilladt sig at leve med i den vision, og skal hermed fremlægge sin specifikke analyse af de fremlagte udkast til lovforslag.

Indenrigsministeriets område.

Forslag til Lov om forpligtende kommunale samarbejder:

Landsforeningen skal påpege, at samarbejdet efter § 1, stk. 2, 4) litra a også bør omfatte:

Lov om social service § 12, der omhandler rådgivningstilbud til voksne med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne. Denne rådgivning kræver en del erfaring og derfor et tilstrækkeligt underlag af borgere med udviklingshæmning.

Lov om social service § 42, der omhandler dækning af tabt arbejdsfortjeneste. Tildeling af denne ydelse forudsætter ofte en vanskelig udredning og helhedsforståelse af barnets tilstand og familiens situation. Derudover skal der gives en kompliceret rådgivning om ydelsens påvirkning af familiens livssituation mange år fremover.

Dele af Lov om social service § 52, der omhandler mulighederne for anbringelse. Når det gælder børn og unge med udviklingshæmning og deres anbringelse midlertidigt i aflastning eller permanent i døgntilbud, stilles der store krav til sagsbehandlingen ikke mindst, når det gælder en grundig udredning af barnet og en helhedsbetragtning af familiens situation. Derudover skal der findes og vurderes egnede tilbud.

Sundhedsministeriets område.

Udkast til forslag til Sundhedsloven:

Landsforeningen hilser det velkommen, at der i udkast til forslag til sundhedsloven samles en række love på sundhedsområdet i én lov. Dette medvirker til at give et overblik på området. Landsforeningen finder dog, at det bør overvejes at videreføre formålsparagrafferne fra en række af de videreførte love i forslaget til sundhedsloven. Der kan peges på formålsparagrafferne i Lov om patienters retsstilling, i Lov om patientsikkerhed i sundhedsvæsenet og i Lov om tandpleje. Formålsparagrafferne rummer de politiske målsætninger, derfor er de vigtige.

Landsforeningen finder det meget positivt, at Lov om sterilisation og kastration bliver overført fra Justitsministeriet til Sundhedsloven. Det er vedvarende blevet påpeget af landsforeningen, at denne lov var placeret i det forkerte ministerium.

Landsforeningen skal generelt påpege, at der med samling af en række love i Sundhedsloven, og det der af følgende overblik over området, falder kraftigt i øjnene, at der er meget lidt brugerindflydelse på sundhedsområdet. Det er vigtigt, at der igangsættes et arbejde på at skabe brugerråd el. lign., hvor der forekommer konstante og afgrænsede brugergrupper. Mennesker med handicap er en sådan gruppe. Der skal opfordres til, at der nedsættes et arbejdsudvalg under sundhedsministeren, der kan se nærmere på brugerindflydelse i sundhedssektoren.

På fire specifikke områder skal landsforeningen bemærke følgende:

Kapitel 64 – specialeplanlægningen:

En af landsforeningens særlige interesser på sundhedsområdet er specialeplanlægningen behandlet i forslag til sundhedslovens i kapitel 64, §§ 202 til 204. Landsforeningens målgrupper – de forskellige grupper med udviklingshæmning – er stærkt afhængig af adgang til speciel ekspertise indenfor en række lægelige specialer. Landsforeningen har en oplevelse af de hidtidige fire årige specialefastlæggelser og placeringen af specialerne som en meget lukket proces, hvor brugernes mulighed for påvirkninger først kommer ind, når processen reelt er afsluttet. Den hidtidige meget korte høringsrunde har mildt sagt haft et ”demokratisk underskud”. Landsforeningen har eksempelvis gennem flere år søgt at få fastlagt et særligt speciale, når det gælder udviklingshæmmede med sindslidelser, hvilket kun er sporadisk lykkedes i form af etablering af et Videnscenter for psykiatri og udviklingshæmning (VIPO) på Psykiatrisk Hospital i Risskov. Der bør på dette område fastlægges et egentlig speciale, hvor der også indgår sengeafdeling. Der er også fra landsforeningens side påpeget behovet for specialer på andre områder.

Landsforeningen skal opfordre til, at handicaporganisationerne gives en særlig ret til at udtale sig om specialeplanlægningen tidligere i processen, hvor der reelt er muligheder for indflydelse. Der kan være en række områder, hvor brugerne – mennesker med handicap – mere præcis ved hvor ekspertisen mangler i forbindelse med en række undersøgelses- og behandlingsmuligheder.

Kapitel 37 – amtstandpleje:

Det kan på den ene side konstateres, at det er gået langsomt med udviklingen af amtstandplejen på trods af de ekstra ressourcer, der for få år siden blev tilført til området til udbygningen af amtstandplejen. For at opnå effektivitet er der i bl.a. tre amter lavet en fælles amtstandpleje til betjening af især mennesker med udviklingshæmning. Disse erfaringer tyder på, at grundlaget for en specialiseret amtstandpleje endda burde være større end de nuværende amter. Omvendt vil vi også på den anden side understrege, at behovet for en specialiseret tandpleje er stort, hvorfor der bør tilstræbes en relativ stor nærhed til borgeren, herunder en geografisk nærhed til det sociale område, hvor den samlede målgruppe for den specialiserede tandpleje modtager øvrige servicetilbud.

Det er således landsforeningens opfattelse, at der igen bør sættes særlig opmærksomhed på den specialiserede tandpleje for at sikre en balanceret udvikling fremover. Landsforeningen skal foreslå, at der nedsættes et særligt udlægningsudvalg på dette område, hvor også landsforeningen får plads.

Kapitel 39 – genoptræning:

Landsforeningen skal påpege, at begrebet "genoptræning" er for snævert, når det gælder mennesker med handicap. Begrebet "rehabilitering" bør introduceres i sundhedsloven, idet dette begreb både er mere moderne og bredt dækkende for de behov, der følger af sygdom/ulykke og *funktionsforstyrrelser/funktionsnedsættelser*. Landsforeningen skal henvise til høringsvaret fra De Samvirkende Invalideorganisationer (DSI) for en nærmere diskussion af rehabiliteringsbegrebet

§ 214 og 215 – Sundhedsstyrelsens tilsyn med institutioner efter Lov om social service:

Landsforeningen skal påpege, at der er et særligt behov for tilsyn med de sundhedsmæssige forhold i større boformer efter Lov om social service. Større boformer med mere end 12 beboere bør betegnes som institutionelle boligtyper, hvor der ikke er tale om en mindre og lukket kreds af personer, der kan sammenlignes med en privat husholdning. De hygiejniske forhold i de større boformer bør underkastes tilsyn, så der ikke opstår sager, som den sag vi for nylig kunne se i Ribe amt.

Det skal derfor foreslås, at større boformer (med mere end 12 beboere) efter Lov om social service kapitel 20 også underkastes tilsyn efter § 214, samt at der fastsættes nærmere regler for de sundhedsmæssige forhold efter § 215.

Kapitel 10 – tolkebistand:

Landsforeningen har to bemærkninger at knytte til § 51 om tolkebistand.

For det første skal landsforeningen påpege, at stk. 2 har en uheldig følgevirkning for mennesker med handicap og især mennesker med udviklingshæmning af anden etnisk baggrund end dansk. Grupper med kognitive og indlæringsmæssige vanskeligheder kan have vanskeligt ved at lære dansk, hvorfor de i deres fulde livstid kan have behov for tolkning i forbindelse med en ofte hyppig brug af behandlingstilbuddene. Stk. 2 rummer således en

uhensigtsmæssig men formentlig utilsigtet diskriminering af mennesker med kognitive og indlæringsmæssige vanskeligheder af anden etnisk oprindelse end dansk.

For det andet skal landsforeningen påpege, at der ikke kun er behov for tolkebistand fra et fremmedsprog til dansk. Der kan også i kommunikationen med personer med kognitive og indlæringsmæssige vanskeligheder være kommunikationsvanskeligheder, der kan gøre brug af tolkebistand nødvendig. Mennesker med udviklingshæmning anvender ofte alternative og udvidende kommunikationsformer og sprogsystemer, der kan tolkes til verbal dansk. Disse mennesker skal også have vederlagsfri tolkebistand. Tolkeproblemet er en af hovedårsagerne til, at sundhedsvæsnet ikke effektivt har kunnet løfte opgaver efter flytningen af sundhedsopgaverne fra Statens Åndsvageforsorg til det almene sundhedssystem

Landsforeningen skal benytte lejligheden til at påpege, at den nye Sundhedslov ikke løser problemet omkring den sociale støtte og assistance, der er nødvendig, når mennesker med udviklingshæmning indlægges på hospitalerne. Udviklingshæmmede føler sig ofte som helt fremmede på et sygehus/en hospitalsafdeling. De forstår ofte ikke i tilstrækkeligt omfang det, der sker omkring dem. De har derfor brug for en person sammen med dem mange timer i døgnet for at kunne føle sig trygge og for at kunne medvirke til behandlingen. I dag er tildelingen af denne personlige sociale assistance en finansiel kamp mellem hospitalet og det sociale tilbud, hvor den pågældende bor. Ofte ender det med at forældrene/ botilbudet bærer omkostningen ved at være til stede 24 timer i døgnet, fordi de to systemer ikke kan blive enige og det udviklingshæmmede menneske er uden støtte og assistance. Mennesket med udviklingshæmning er således uden retslig sikring af støtte i forbindelse med hospitalsophold. Der bør skabes klarhed over hvem, der har opgaven og bærer udgiften.

Socialministeriets område.

Udkast til forslag til Lov om social service:

Kommuner og regioner – kapitel 2, 31, 33 og 34:

Landsforeningen hilser velkommen, at regionerne jf. lovforslaget efter aftale med kommunerne kan videreføre de nuværende tilbud i amterne til mennesker med udviklingshæmning, når det gælder midlertidige og varige boformer (§§ 107, stk. 2 og 108), beskyttet beskæftigelse og aktivitets- og samværstilbud (§§ 103 og 104), døgninstitutioner til børn og unge (§ 67, stk. 2), samt de tilbud om service og anden bistand, der følger af §§ 83-88, 97,98 og 102. Det er også tilfredsstillende, at regionerne får en forpligtelse til at yde specialrådgivning fra disse tilbud til kommunerne og borgere i kommunerne. Det er dog landsforeningens opfattelse, at denne organisering af tilbuddene efterlader en række spørgsmål om den regionale forsyningspligt og især dens udmøntning i praksis.

Med hensyn til takster skal landsforeningen understrege vigtigheden af, at fastlæggelsen af principper for beregning af taksterne på pladserne sker ud fra princippet om, at al service ifølge loven tager udgangspunkt i borgerens individuelle behov. Sådan som disse bl.a. skal være beskrevet gennem handleplanerne jf. § 140. Der må ikke indføres takster på typer af tilbud, når tilbuddene skal være individuelt tilpasset den enkelte. Taksameter-princippet har været udbredt i bl.a. den offentlige sektors sociale tilbud. Ved overgangen fra bistandsloven til serviceloven blev det understreget, at borgernes behov er forskellige, hvorfor til-

buddene også skal være individuelle. Med tilpasning af serviceloven til strukturreformen er der en historisk chance for at komme taksameter-princippet til livs og igen sætte fokus på tilbuddenes individuelle karakter.

Det er ikke umiddelbart gennemskueligt for landsforeningen, hvordan finansieringen af de regionale tilbud skal finde sted. Det er forstået, at tilbuddene skal finansieres via takster, som kommunerne betaler for pladserne. Dette er som nævnt et problem for landsforeningen, der ser faren for at skabe et hierarki af typer af tilbud, som brugerne skal passes ind i frem for at få løst individuelle behov. Landsforeningen forstår, at regionerne skal sikres en objektiv finansiering for omkostningerne til udvikling og planlægning, ligesom der skal afsættes ressourcer til specialrådgivning fra tilbuddene. Disse – uden for tilbudene lovfastede aktiviteter – skal finansieres, så pladspriserne i sidste ende kan være sammenlignelige med kommunale eller private tilbud, der ikke har de forpligtelser, som regionerne har ifølge loven. Af hensyn til forståelsen af den fremtidige finansieringsmodel skal loven og dens bemærkninger gøres mere gennemskuelige og præcise.

Når det gælder konkurrence mellem leverandører af tilbud ser landsforeningen en risiko for, at kommunerne vil vælge billigere tilbud, også selvom tilbuddet ligger i en anden region. Der bør beskrives en takstpolitik og bestemmelser, der forhindrer kommunerne i at nedbryde nærhedsprincippet, som ideologisk ligger til grund for forliget om kommunalreformen. Det må klart i loven formuleres, at kommunerne ikke må vægte økonomiske grunde. En visitation må altid have sit grundlag i personens behov og den mest optimale faglige løsning på imødegåelse af disse behov.

Landsforeningen finder, at de et årige aftaler jf. § 6 ikke sikrer den nødvendige langtidsplanlægning omkring tilbuddene til mennesker med udviklingshæmning. Der hersker også usikkerhed omkring det økonomiske fundament for tilbudene, idet der kan vise sig et misforhold mellem den kommunale forventning til brug af tilbuddene (markeret i den årlige redegørelse) og så det faktiske forbrug af tilbuddene, der via taksterne sikrer økonomien. Den årlige rammeaftale bliver et afgørende værktøj til løsning af disse usikkerheder. Det er derfor ikke betryggende, at lovteksten ikke foreskriver, hvordan uenigheder om rammeaftalen skal afklares. Ophæves grundlaget for al virksomhed, hvis der ikke kan indgås en rammeaftale? Falder rammeaftalen, hvis én kommune ikke kan tilslutte sig rammeaftalen. Regionerne kan jo ikke finansiere tilbuddene uden om kommunerne.

Reelt vil det være regionerne, der har det egentlige overblik over den kortsigtede efterspørgsel efter boformer, institutioner og tilbud, idet de både på tværs af regionerne og kommunerne kender efterspørgslen. Men hvem sikrer overblik over den langsigtede efterspørgsel? Hvordan er det korte og langsigtede forhold mellem forhåndsbestillinger og beredskab? Regionerne bør kende og kunne forpligtes på tendensen over tid, dvs. kommunerne bør forpligtes til at opgøre estimat over det langsigtede behov. Allerede i dag ser landsforeningen dette som amtskommunernes svaghed, idet hverken amtskommune eller kommuner er forpligtet til at opgøre og meddele hinanden det langsigtede behov for dag- og klubtilbud til børn og unge eller bo- og beskæftigelsestilbud til voksne. Ofte ser det ud til at komme bag på både kommuner og amter, at tilbuddene efterspørges. Dertil kommer, at kommunerne generelt set har svært ved at forudse de vanskeligste og mest komplicerede enkeltsager.

Der opstår endelig et misforhold, når det gælder akutpladser. Det er jo reelt kommunerne, der skal acceptere rammeaftalen, der jo bl.a. skal fastlægge prisen på tilbuddene. Ønsker kommunerne en stram planlægning uden den nødvendige ekstra kapacitet til at imødekomme de akutte og pludseligt opståede behov, som vi kender omkring mennesker med udviklingshæmning, så kan regionerne reelt set ikke opretholde de nødvendige tilbud, som brugerne efterspørger. Kan der etableres sanktioner overfor kommuner, der ikke i tilstrækkelig grad forudser behovene for tilbud? Bliver der retningslinier for en vis overkapacitet med henblik på akut opståede behov? Og kan det klares gennem ministerielle retningslinier. Vil der blive givet ministeriet beføjelser til at sætte en kommune under administration, hvis kommunen i praksis ikke kan planlægge efter de faktiske behov?

Landsforeningen hilser det velkommen, at tilsyn med boformer, institutioner og tilbud følger med driftsansvaret, når det gælder kommunerne og regionerne. Kommunerne kan ikke føre det nødvendige tilsyn med de regionale tilbud, ligesom de heller ikke kan sikre opfølgning på indberetninger omkring magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten i de regionale boformer, institutioner og tilbud. Det er dog uklart, hvorvidt kommunens beslutning om magtanvendelse kan gælde i de regionale tilbud, dvs. om en bemyndigelse kan uddelegeres til regionen og regionens ansatte. Samme forhold gør sig i øvrigt gældende for personer fra Grønland og Færøerne. Det er også juridisk uklart, hvorvidt regionerne i forhold til driften af de regionale boformer, institutioner og tilbud er omfattet af den omsorgsforpligtelse, der beskrives i § 82, når de på vegne af kommunerne opretholder eller etablerer tilbud efter loven. I dag hersker der en lignende uklarhed, når det gælder de selvejende og private boformer, institutioner og tilbud. Lovens § 82 bør præciseres, når det gælder de situationer, hvor kommunen indgår aftaler med andre leverandører.

Landsforeningen mener, at der bør stilles en række krav i forbindelse med kommunernes overtagelse af amtskommunale eller fremover regionale tilbud. Derfor ser landsforeningen frem til, at socialministeren jf. § 186, stk. 2 og § 190, stk. 3 fremkommer med retningslinier for den kommunale overtagelse. Landsforeningen skal foreslå, at der ansås en balance-ret og behersket udvikling over tid, hvor der fokuseres på en overtagelse af de tilbud, der overvejende bruges af kommunens egne borgere. Overtager kommunen tilbud skal kommunen sikre en fortsat drift for en årrække, dvs. tilbud må ikke blot overtages for en nedlukning eller afvikling. Kommunen bør før en overtagelse kunne dokumentere erfaring med lignende tilbud eller en samlet udviklingsplan på området, som tilbuddet dækker. Det skal sikres, at fagligheden fastholdes og kommer til at indgå i et udviklende miljø. En hjemtagning af tilbud – uanset om tilbuddet dækker kommunens egne borgere eller borgere fra flere kommuner – må ikke ende i en sammenblanding af forskellige og indbyrdes uforlignelige brugergrupper, fordi brugerunderlaget skrider. Endelig er det landsforeningens klare opfattelse, at brugere/beboere skal høres i processen.

Er der tale om tilbud, som rækker væsentligt udover kommunens egne borgere, bør der stilles krav til enighed mellem amtskommunen (senere regionen) og kommunerne om en enkelt kommunes overtagelse af et tilbud. Landsforeningen ser klart en risiko for en udhuling af beredskabet for at klare de specialiserede behov, ligesom der over tid kan ske en afspecialisering. Derfor bør decentraliseringen ske glidende og efter en bevidst planlægning regionen og kommunerne imellem.

Endelig når det gælder boliger finder landsforeningen det positivt, at regionsrådet skal udarbejde en udviklingsplan jf. § 9 for boformer og institutioner med mere end 100 pladser. Landsforeningen skal dog foreslå, at pladsantallet sættes væsentlig lavere, da hensigten må være at afskaffe de institutionelle ramme.

Landsforeningen hilser det velkommen, at der nedsættes udviklingsråd for en fire årig periode. Det er dog landsforeningens håb, at der vil være lydhørhed for en forlængelse af udviklingsrådenes funktionsperiode, hvis det viser sig, at der stadig foregår en væsentlig transformation og udvikling af de nye strukturer.

Landsforeningen savner også et centralt udviklingsråd, der kan danne et samlet overblik over kommunalreformens konsekvenser og udviklingen på de forskellige serviceområder, ligesom det kan lave en samlet vurdering af udviklingen i det tværsektorielle samarbejde mellem social-, undervisnings- og sundhedsområdet.

Rådgivning – kapitel 3:

Selvom lovforslaget udelukkende med redaktionelle ændringer og ændringer som følge af strukturformen viderefører de eksisterende paragrafer vedrørende rådgivning skal landsforeningen påpege, at rådgivningen efter § 11, stk. 3 ligesom anden rådgivning efter §§ 11 og 12, når det gælder personer med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, bør være opsøgende. Det bør også i loven påpeges, at rådgivningen efter §§ 11, stk. 3 og 12, stk. 1 og 2 ikke alene kan ske i samarbejde med kommunen, men også om nødvendigt bør ske i samarbejde med specialrådgivningen i regionerne jf. bemærkningerne til § 5 og med VISO jf. § 13.

Når det gælder § 12, stk. 2 sammenholdt med bl.a. § 5, stk. 2, er det uklart, hvor den nuværende rådgivning efter nuværende § 97, stk. 2 skal varetages. Som udgangspunkt forstår landsforeningen, at al rådgivning om hjælpemidler som princip ligger i kommunerne. Regionsrådet kan dog jf. § 5, stk. 2 medvirke til at fremskaffe hjælpemidler, dvs. de nuværende hjælpemiddelcentraler eller hjælpemiddelenheder kan videreføres i regioner, hvilket må betyde, at de også foretager rådgivning af kommunerne og borgerne, når det gælder hjælpemidler. Derudover blev det ved arbejdet med serviceloven klart, at de særlige hjælpemidler jf. nuværende § 97, stk. 2 kun vanskeligt kunne varetages i kommunerne. Selv blandt de forventede større kommuner vil hovedparten ikke kunne håndtere de særlige IT- og kommunikationshjælpemidler til mennesker med udviklingshæmning. Der kræves en særlig ekspertise og et meget stort volumen for at opretholde denne ekspertise. VISO, Hjælpemiddelinstitutet og kommunikationscentre (videreføres formentlig af regionerne jf. ændringerne på de forskellige love på undervisningsområdet) vil have denne ekspertise, når det gælder landsforeningens målgruppe med meget specielle behov, men VISO vil ikke få en forpligtelse til at lave udredning jf. § 13. Erfaringerne viser, at der allerede i dag på grund af manglende kvalificeret udredning og af økonomiske grunde er tilbageholdenhed med at bevilge de nødvendige IT- og kommunikationshjælpemidler. Det vil ikke blive bedre ved overføring af opgaven fra amterne til kommunerne.

VISO - § 13:

Det skal igen understreges, at landsforeningen ser VISO som et kardinalpunkt, når det gælder tilslutning til kommunalreformen. Landsforeningen ser VISO som en historisk mulighed for at samle indsatsen omkring viden og specialrådgivning i Danmark. Dertil kommer, at den ekspertise, der samles i VISO, vil kunne udgøre kernen i den meget specialiserede udredning af børn, unge og voksne med de meste specialiserede og komplekse funktionsforstyrrelser. Som nævnt tidligere i indledningen ser landsforeningen en række mangler i beskrivelsen af VISO i loven og dens bemærkninger.

Landsforeningen forstår § 13, stk. 2, 2. pkt. således, at kommunerne skal træffe en afgørelse om henvisning, samt at denne afgørelse er omfattet af den generelle klageadgang jf. loven. Er denne opfattelse forkert bør der ske en præcisering af loven. Kommunerne bør også gives en forpligtelse til at følge den vejledning, der kommer ud af udredningen. Det kan ikke være meningen, at brugerne skal kæmpe for at få en henvisning til VISO, hvis den er berettiget, og efterfølgende skal kæmpe for at få kommunerne til at følge den vejledning, der kommer ud af udredningen. VISO har jf. § 13, stk. 3 afgørelsen, om der skal ydes tilbud om udredning, så uberettigede henvisninger vil kunne sorteres fra af VISO selv. Landsforeningen så gerne, at borgerne fik en direkte ret til at henvende sig til VISO, når det gælder specialrådgivning og udredning. Ligesom landsforeningen mener kommunerne som et minimum skal forpligtes til at redegøre for den specialrådgivning, der er foretaget af VISO, og hvorfor de følger eller ikke følger den givne rådgivning og udredning.

Endvidere forventer Landsforeningen, at VISO fremover i den samlede organisering af VISO skal sikre fokus og faglig forankring på de områder, der ikke i dag er dækket af de nuværende videnscentre m.m.

I loven og dens bemærkninger lægges der op til etablering af en samlet central enhed, der skal være kernen i et netværk af videnshavere og med personer med specialrådgivning og udrednings ekspertise. Landsforeningen finder det vigtigt, at der kommer en sådan samlet og central enhed. Det er landsforeningens opfattelse, at VISO skal etableres uafhængig af statsadministrationen i ministeriet. VISO skal ikke underlægges eller være en styrelse. VISO skal have sin egen ledelse og en faglig bestyrelse er ikke tilstrækkelig til at styre opbygningen og udviklingen. Det er vigtigt at sikre brugerindflydelsen på VISOs virksomhed, hvorfor etableringen af en bestyrelse for VISO med brugerrepræsentation er et krav. Landsforeningen skal dog påpege, at – med mindre brugerrepræsentationen gøres meget bred – så vil en bestyrelse kun vanskeligt være dækkende for de mangeartede behov, VISO skal tilgodese. Landsforeningen skal derfor foreslå nedsættelse af fagråd under bestyrelsen. Disse fagråd bør være beskrevet i lovtæksten.

En af manglerne ved det eksisterende videnssystem på det sociale område i dag er den manglende sammenhæng til handicapforskningen. VISO bør gives en generel forpligtelse til at koordinere og deltage i forskningsvirksomhed. Dette skal ikke kun gælde på hjælpemiddelområdet. Handicapforskning generelt – men især på det sociale område – er klart underprioriteret i Danmark. Der bør ved denne historiske lejlighed gives en særlig bevilning til VISO, så der kan skabes et systematisk afsæt for handicapforskning i Danmark. VISO bør selv deltage i forskning, men bør også via særlige puljer eller årsværk rettet mod

de etablerede forskningsinstitutioner og -miljøer kunne stimulere forskningen i disse institutioner og miljøer.

Endelig hilser landsforeningen det særdeles velkommen, at handicaporganisationerne skal indgå i bestyrelsen for VISO. Landsforeningen påtager sig gerne sin del af ansvaret omkring udviklingen af VISO.

[Der skal henvises til vedlagte særlige notat om VISO]

Brugerinddragelse m.m. – kapitel 5:

Landsforeningen finder, at der i loven bør foreskrives en forpligtelse for regionerne til inddragelse af brugerne, så de får mulighed for at få indflydelse på tilrettelæggelsen og udnyttelsen af boformer, institutioner og tilbud efter § 5, stk. 1-3. Regionerne er en vigtig part, når det gælder forsynings- og tilsynspligten, samt tillige når det gælder udviklingen jf. §§ 6 og 9. Regionerne bør også have brugerråd – både omkring de enkelte tilbud og generelt i forhold til planlægningen og udviklingen af tilbuddene.

En indirekte brugerindflydelse gennem kommunernes handicapråd m.m. er ikke tilstrækkelig.

I forlængelse heraf skal regionerne forpligtes på at formulere en skriftlig handicappolitik i samarbejde med et regionalt handicapråd/brugerråd. Denne politik skal baseres på "FNs standardregler om lige muligheder for handicappede."

Dag- og klubtilbud til børn og unge - §§ 32 og 36:

I den gældende Lov om social service beskriver §§ 18 og 25, at tilskud og egenbetaling i særlige dag- og klubtilbud beregnes efter regler, som socialministeren fastsætter. I lovforslaget er disse bestemmelser ikke medtaget, og ej heller omfattet af tilskuds- og egenbetalingsregler for de almindelige dagtilbud. De særlige dagtilbud giver i udpræget grad tilbud om særlig pædagogisk og behandlingsmæssig støtte til de udviklingsbehov, som børn og unge med særlige behov har. Denne pædagogiske støtte og behandling må ikke være et tilbud, som forældrene af økonomiske grunde må takke nej til. Tilbuddene er vigtige for barnet. Der bør således være en begrænset og rimelig egenbetaling, og tilbuddene bør også på grund af børnenes handicap følges af tilbud om transport til og fra dag- eller klubtilbudet.

Kapitel 11 særlig støtte til børn og unge - § 52 m.fl.:

Landsforeningen finder, at der i sammenhængen mellem §§ 52, 55, 66 og 67 er sket en tydeliggørelse af de mulige støtteforanstaltninger, der kan gives til familien og barnet/den unge (herunder også familien og barnet/den unge med udviklingshæmning). Landsforeningen finder dog, at mulighederne – jf. den nuværende § 40 – for at yde støtte til eller tilbyde ophold på kost- og efterskoler ikke fremgår af lovforslaget. Landsforeningen skal foreslå, at der sker en præcisering af § 66, eller at kost- og efterskoler nævnes i bemærkningerne til § 66, så der ikke hersker tvivl om, at anbringelsessteder også kan omfatte kost- og efterskoler. Flere grupper af udviklingshæmmede har behov for særlig støtte for at kunne benyt-

te kost- og efterskoler. Disse tilbud er tillige vigtige for både familien og den unge, når der skal ske en frigørelse fra forældrehjemmet, og hvor der er behov for at sikre et mere skærmende miljø ved sociale eller adfærdsmæssige problemer i tilknytning til udviklingshæmningen. Et efterskoletilbud kan for gruppen af socialt belastede udviklingshæmmede medvirke en uheldig social udvikling og dens følger i form af kriminalitet og misbrug. Et efterskoletilbud kan medvirke til etablering af venskaber, dvs. dannelse af netværk, hvilket især er vigtigt, fordi ensomhed er et dokumenteret problem blandt mennesker med udviklingshæmning.

Derudover mener landsforeningen også, at der sker en forringelse ved at fjerne de tidligere punkter 8) og 9) under § 40, stk. 2. om økonomiske støtte i forbindelse med foranstaltningerne. Landsforeningen skal opfordre til, at de enten tilbageføres, eller at der anføres i bemærkningerne efter hvilke andre paragrafer, denne økonomiske støtte kan gives.

Kapitel 15, § 82 – omsorgspligten.

Der skal henvises til kommentarerne tidligere, men konkret skal landsforeningen anføre, at der i begrebet "tilbyder" i forhold til det tidligere begreb "yder" er en kvalitativ forskel, der forandrer lovens intention. § 82 omhandler pligten til at tage hånd om personer, der ikke selv kan træffe en beslutning. Der kan således ikke være tale om et tilbud til personen, men kommunens pligt til at gennemføre en indsats over for personen. Det lå i begrebet "yder", men ligger ikke i begrebet "tilbyder". Personen kan ikke vælge og har dermed ikke et valg.

§§ 45 og 97 – Ledsagelse.

Landsforeningen skal benytte lejligheden til at påpege, at bestemmelserne om ledsagelse i en del tilfælde forstås af de bevilgende myndigheder på en misforstået og uhensigtsmæssig måde, der gør det vanskeligt for en del mennesker med udviklingshæmning at opnå ledsagelse. Det drejer sig om en fortolkning af begrebet "efterspørge". Dette forstås som en verbal anmodning om ledsagelse. Landsforeningen ser begrebet "efterspørge" bredere end en verbal markering, hvilket bør indføres direkte i lovteksten, evt. ved følgende sætning: "Tilbud om ledsagelse skal gives uafhængigt af en verbal tilkendegivelse."

Kapitel 20 botilbud - § 108, stk. 6 kriminelle udviklingshæmmede:

Landsforeningen finder, at der bør gøres et forsøg på at samle indsatsen omkring udviklingshæmmede lovovertrædere. Forhåbentlig udtrykker ministerbemyndigelsen i § 108, stk. 6 et ønske om at gøre dette forsøg i forbindelse med strukturlægningerne. Landsforeningen skal understrege, at det er vigtigt med et egentlig regelsæt for samråd om udviklingshæmmede lovovertrædere, således indsatsen kan koordineres mellem socialektoren, kriminalforsorgen, sundhedssektoren, anklagemyndigheden og politiet, ligesom der kan ske en opfølgning og vejledning i forhold til de boformer, institutioner og tilbud, der modtager udviklingshæmmede lovovertrædere. Landsforeningen er af den opfattelse, at der med fordel kunne etableres et nationalt samråd, der skal følge de relativt få sager på landsplan. Alternativt bør der skabes grundlag for etablering af samråd i regionerne eller de regionale statsforvaltninger. Forholdet mellem samråd, boformer, institutioner, tilbud og VISO bør præcist beskrives.

Der bør også foretages overvejelser om magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelseretten, når det gælder kriminelle udviklingshæmmede. Der har været megen diskussion af de sociale tilbuds muligheder for at lave indgreb i selvbestemmelseretten, når det gælder domsanbragte kriminelle udviklingshæmmede. Dommen i sig selv rummer basis for indgreb i selvbestemmelseretten, men den sociale lovgivning har været uklar.

Kapitel 21 hjælpemidler – §§ 112 og 114:

Det fokus, som i den nuværende lovgivnings § 97, stk. 2, 4) gives til informationsteknologiske hjælpemidler og dertil understøttende hjælpemidler ved placeringen i amtskommunerne, forsvinder med lovforslaget. Der skal henvises til de tidligere bemærkninger, men det skal her blot gentages, at landsforeningen ikke kan forestille sig, at kommunerne på trods af den forventede forøgede størrelse kan løfte opgaven omkring de informationsteknologiske hjælpemidler. Landsforeningen ser gerne, at denne opgave løftes i et samspil mellem regioner og VISO, hvor den specielle ekspertise, som i dag findes i dele af kommunikationscentrenes virksomhed bør henhøre.

Med hensyn til § 114 vækker det bekymring i landsforeningen, at kommunerne bliver ene om at behandle ansøgninger om støtte til køb af bil. Erfaringerne viser, at kommunerne ikke vil afholde de nødvendige udgifter til udredning af berettigelsen og behovet for bil og specialindretning af bilen. Der bør således indføres - i loven eller i ministerens bekendtgørelse - a) regler om udredningsprocessen, b) hvor udredningen bør foretages og c) hvad afklaringsgrundlaget skal rumme.

Kapitel 25 kvalitetsstandarder - §§ 138 og 139:

Landsforeningen finder det uacceptabelt, at der sker en forringelse med ændringer i §§ 138 og 139, hvorefter det bliver valgfrit for ministeren at udfærdige en bekendtgørelse om kvalitetsstandarder. Informationer i tilbudsportal mv. kan ikke blive sammenlignelige, hvis der ikke fastsættes retningslinier for kvalitetsstandardernes udformning. Landsforeningen forudsætter, at der også fremover tages udgangspunkt i den enkelte brugers individuelle behov, jf. Serviceloven.

§ 141- handleplaner:

Landsforeningen skal benytte lejligheden til at foreslå en præcisering af § 141, stk. 4, idet der bør stå, at "Handleplanen bør udarbejdes ud fra borgerens forudsætninger og så vidt muligt i samarbejde med denne eller dennes værge." Den sidste tilføjelse er i tråd med bemærkningerne til Serviceloven ved dennes fremsættelse. Det vil samtidig fjerne uklarhed omkring inddragelse af tredje person "for de grupper, der er så svage, at de selv kun vanskeligt eller slet ikke kan indgå i dialog om udarbejdelse af individuelle planer," som det blev udtrykt i de oprindelige bemærkninger til § 111 i Serviceloven.

§ 180:

Landsforeningen kan ikke i loven finde hjemmel til at drive Kennedy Institutet – Statens Øjenklinik. Der nævnes i bemærkningerne til § 4 i Udkast til forslag om Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og andre love, at § 2 i Lov

om udlægning af åndssvageforsorgen og den øvrige særforborg mv. videreføres i Lov om social service § 180, stk. 1 på grund af ophævelse af udlægningsloven. § 180, stk. 1 omhandler ikke dette.

Udkast til forslag til Lov om ændring af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og andre love.

§ 1, nr. 16 – Handicapråd:

Landsforeningen skal påpege, at der for de nye Handicapråd i det mindste kommer til at gælde lignende lovkrav som for ældrerådene. I den foreslåede § 38 står der i stk. 1 "Kommunen nedsætter et handicapråd, som kan rådgive kommunalbestyrelsen i generelle lokalpolitiske spørgsmål". Der bør stå "Kommunen nedsætter et handicapråd. Handicaprådet rådgiver kommunalbestyrelsen i handicappolitiske spørgsmål og formidler synspunkter mellem borgerne og kommunalbestyrelsen om lokalpolitiske spørgsmål, der vedrører mennesker med handicap." Derudover bør der som ved ældrerådene tilføjes, at "kommunalbestyrelsen skal høre handicaprådet om alle forslag, der vedrører mennesker med handicap", samt at "kommunalbestyrelsen afgør, om der er grundlag for at nedsætte flere handicapråd."

Landsforeningen skal også påpege, det bør være et krav, at kommunen i tæt samarbejde med Handicaprådet formulerer en handicappolitik, som skal baseres på "FNs standardregler om lige muligheder for handicappede".

§ 1, nr. 19 – ophævelse af § 42 under det nye kapitel 6 "Opgaver, der overlades til andre":

Landsforeningen skal foreslå, at der efter ophævelsen af § 42 indføjes en ny § 42, der omhandler kommunernes forpligtelse til at indhente og henvise til specialrådgivning og udredning hos VISO.

Forslag til Lov om ændring af lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v., lov om fremme af privat udlejningsbyggeri og forskellige andre love.

Landsforeningen har kun få bemærkninger, til forslag til lov om ændring af lov om almene boliger osv.

Ændringerne i anvisningsretten § 1, nr. 7 og 8 vedr. § 54, stk.2 efterlader ikke den fornødne klarhed. Ifølge § 54, stk. 2, pkt. 2 og 3 kan enten kommunalbestyrelsen eller regionsrådet beslutte, at boligerne skal udlejes til målgruppen efter § 54, stk. 1, pkt. 1, hvis boligerne ikke udlejes til målgruppen, der er beskrevet i § 54, stk. 2, pkt. 1. Derimod er det kun kommunen, der har anvisningsretten, når det gælder § 54, stk. 2, pkt.1. Det virker ulogisk, at regionsrådet ikke har en indstillingsret, dvs. kommunen har anvisningsretten efter indstilling fra regionsrådet, når det gælder boliger opført af regionsrådet. Disse boliger skal indgå i den samlede rammeaftale efter Lov om social service og bør kunne medregnes ved langtidsplanlægning af området.

Anvisningen skal hænge sammen med regionens muligheder for at planlægge kapaciteten og den individuelle placering af den konkrete borger, jf. rammeaftalen i Lov om social

service. Der skal henvises til bemærkningerne fra landsforeningen til kapitel 2, 31, 33 og 34 i udkast til forslag til Lov om social service.

Beskæftigelsesministeriets område.

Udkast forslag til lov om ansvaret for og styring af den aktive beskæftigelsesindsats.

Landsforeningen har ingen bemærkninger til det fremlagte udkast. Landsforeningen finder det positivt, at der kommer en klar grænse mellem beskæftigelsesindsatsen og den sociale indsats. Det er især positivt, at de kommende jobcentre skal rumme beskæftigelsesindsatsen for alle grupper i samfundet, herunder også de grupper, der på nuværende tidspunkt er fjernest fra arbejdsmarkedet.

Selvom grænsen bliver trukket skarpere op, kan landsforeningen dog se, at der fastlægges nogle regler for henvisning mellem de to systemer. Personer, der får afslag på førtidspension, skal førtidspensionssystemet henvise til jobcentrene for at få angivet de arbejdsfunktioner den pågældende kan varetage. Omvendt skal jobcentrene henvise til angivelse af forsørgelse eller supplerende forsørgelse, når en person ikke kan få en fuld eller delvis tilknytning til arbejdsmarkedet.

Visse grupper af mennesker med udviklingshæmning kan ende i en "gråzone", hvor både forsørgelsesgrundlaget og anvisning af jobmuligheder ikke er tilstrækkelige.

Udkast til forslag til Lov om ændring af lov om aktiv beskæftigelsesindsats med flere love.

Ad. § 1 Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

pkt. 4:

Landsforeningen skal foreslå, at den nye § 4a også kommer til at rumme en bemyndigelse til beskæftigelsesministeren om at fastsætte regler om de initiativer, der skal iværksættes i forhold til målgrupperne i § 2, pkt. 5), 6) og 7).

Personer omfattet af § 2, pkt. 5) kunne være mennesker med udviklingshæmning, der har gennemgået en kortere teknisk ungdomsuddannelse, men som alligevel ikke *magter* opgaven. Der bør fastlægges regler for jobcentres virksomhed, bl.a. hvordan ressourceprofilen, jf. vejledning knyttet til Lov om aktiv social politik skal etableres og anvendes.

Personer omfattet af § 2, pkt. 6) kan være mennesker med udviklingshæmning, der retter henvendelse med ønske om et job med løntilskud, fordi de oplever at have en rest erhvervsevne. Der bør også her fastlægges regler for jobcentrenes virksomhed, herunder hvordan der systematisk arbejdes på at skabe jobmuligheder. Igen er ressourceprofilen vigtig for denne gruppe.

Personer omfattet af § 2, pkt. 7) kan være mennesker med udviklingshæmning, hvor niveauet i deres arbejdsevne ikke er fastslået, og hvor der enten ikke er taget stilling til førtidspension eller afklaringen af førtidspension er udsendt. Gruppen udgør en "gråzone-

gruppe" eller mellemgruppe, der let kan komme til at hænge i systemet, hvis der ikke sættes ind med en målrettet indsats på afklaring af erhvervsevne såvel som deres sociale kompetencer. Der bør også her fastlægges regler for jobcentrenes virksomhed.

Indsatsen overfor disse tre målgrupper rummer naturligt den rådgivning som er foreskrevet i lovens § 9, men det bør understreges i de regler, som ministeren kan fastlægge, at rådgivningen efter § 9 skal være opsøgende, når det gælder ressourcetsvage grupper som mennesker med udviklingshæmning. Jobcentrene bør her kunne hente fornøden vejledning hos VISO, jf. Lov om social service § 13. Ligeledes bør det understreges, at indsatsen i jobcentrene skal koordineres med den øvrige sociale indsats, samt at beskæftigelsesindsatsen skal indgå i formuleringen af handleplaner jf. Lov om social service § 141.

Andre bemærkninger udover lovforslagene:

ad. kapitel 7:

Landsforeningen skal udtrykke sin forundring over, at der ikke skal fastlægges individuelle kontaktførelser jf. lovens kapitel 7, når det gælder personer, der er omfattet af § 2, nr. 5-8. Dette set i lyset af intentionen om, at jobcentrene skal varetage al indsats vedrørende beskæftigelse for alle grupper.

ad. kapitel 10:

Det kan undre, at personer omfattet af § 2, nr. 6 ikke er omfattet af kapitel 10. Mennesker med udviklingshæmning med en rest erhvervsevne kan for at komme tættere på arbejdsmarkedet have behov for opkvalificering, når det gælder nødvendige sociale kompetencer på en arbejdsplads, dansk kundskaber eller særligt tilrettelagte projekter omkring anvendelse af maskiner, redskaber m.m. Igen set i lyset af lovens intention om at gøre jobcentre til et tilbud for alle, så kan det undre af store grupper blandt mennesker med udviklingshæmning holdes ude.

ad. §§ 74, 76 og 78:

Landsforeningen skal benytte lejligheden til at påpege, at § 74, der beskriver kompensation for handicappede i erhverv i form af arbejdsredskaber, arbejdspladsindretninger m.v. er forældet. Paragraffen bør tillige omfatte kommunikationshjælpemidler og personlig assistance, der er kompenserende for mennesker med udviklingshæmning i skåne- og fleksjob eller job med løntilskud..

Ligeledes skal påpeges i § 76, stk. 3, at målgruppen bør omfatte personer omfattet af § 2, nr. 6. Mennesker med udviklingshæmning kompenseres i udstrakt grad gennem personlig assistance.

Endelig skal Landsforeningen påpege, at mentorordningen i § 78 ofte tidsbegrænses, hvilket er uheldigt, når det gælder mennesker med udviklingshæmning. Der bør således af lovgivningen fremgå, at mentorordningen kan oppebæres så længe behovet er til stede.

Ad. § 2 – Loven om kompensation til handicappede i erhverv.

Landsforeningen har ingen bemærkninger til de foreslåede ændringer af loven. Landsforeningen skal dog bemærke, at udviklingshæmmede – på trods af lovens intention om at dække alle handicapgrupper – ofte fortolkes ud af målgrupperne, der beskrives i § 4. Adskillige sager viser, at arbejdsformidlingerne vælger en stram fortolkning.

Undervisningsministeriets område.

Lov om ændring af lov om folkeskolen, lov om specialundervisning for voksne, lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven) og forskellige andre love.

Landsforeningen har delte meninger om, at specialundervisningen efter Folkeskolelovens nuværende § 20, stk. 1 og 2 samles i den samme del af § 20 (§ 20, stk. 2). På den ene side må det konstateres, at den nuværende kvalitet af undervisningen i amtskommunalt regi, er langt fra tilstrækkelig. Der er problemer med manglende kvalifikationer hos lærerne og mangelfuld eller fravær af efterlevelse af de lovpligtige individuelle læseplaner og undervisningsvejledninger. På den anden side vil landsforeningen pege på, at behovet for efteruddannelse af lærere og efterlevelse af Folkeskoleloven i forhold til elever med udviklingshæmning er af overordentlig stor betydning.

På den baggrund er landsforeningen bekymret for en hastig udlægning af specialundervisningen. Regionernes mulighed for at drive tilbud for kommunerne i en fire årig overgangsperiode, sammenholdt med at kommunerne generelt skal finde deres ben, levner ikke mange muligheder for en glidende decentralisering. Landsforeningen skal foreslå, at tidsbegrænsningen i selve lovteksten afløses af en hensigtserklæring og en aktiv indsats på at følge og stimulere decentralisering. Dette vil samtidig kunne sætte et fokus på kvaliteten i specialundervisningen frem for på strukturændringen.

Det er positivt, ministeriet stiller krav om, at kommunerne skal afgive en redegørelse om forventet pladsforbrug for en tre årig periode, jf. § 1, nr. 18. Dette giver regionsrådet mulighed for at planlægge undervisningstilbuddenes udvikling på mellemlang sigt.

Ligeledes finder landsforeningen det positivt, at der gives en generel (og dermed udvidet) klageadgang for al specialundervisning efter Folkeskoleloven jf. ændringerne i § 1, nr. 23-29.

Landsforeningen finder afgrænsningen mellem lands- og landsdelsdækkende tilbud på den ene side og den øvrige specialundervisning på specialskolerne på den anden side for uklare. Som eksempel fastlægges Geelsgaardskolen jf. § 1 nr. 1 som landsdækkende undervisningstilbud for børn og unge med svære motoriske forstyrrelser, med erhvervet hjerneska-
de, døvblinde elever m.v. Samtidig kan vi konstatere, at Kirkebækskolen med sin gruppe af børn med svære multiple funktionsnedsættelser formentlig vil blive udlagt til Vallensbæk kommune. Geelsgaardskolen og Kirkebækskolen er begge i dag drevet af Københavns amt og i praksis har de sammenlignelige målgrupper. Videnskabsmæssigt supplerer de to skoler i dag hinanden.

Landsforeningen skal foreslå, at initiativerne omkring det foreslåede KVIS 2 forlænges, så KVIS 2 kan fungere som en samarbejdspartner til de regionale udviklingsråd, der skal følge udviklingen både på det sociale område og specialundervisningen.

Landsforeningen mangler en beskrivelse af den mellemkommunale finansiering. Umiddelbart er det landsforeningens vurdering, at der kommer til at mangle regler for denne finansiering på det nuværende § 20, stk. 2 område, når amtskommunerne ikke længere eksisterer. Der bør i reglerne være et incitament til samarbejde kommunerne imellem.

Afslutningsvis skal landsforeningen endnu engang påpege, at der må sikres en mindretalsbeskyttelse i skolebestyrelserne, så forældre til enkeltintegreret specialundervisnings elever og/eller elever i specialklasser/specialklasserækker bliver synlige og får en reel mulighed for at tale denne elevgruppes sag.

Lov om ændring af lov om Centre for Videregående Uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelser m.v., lov om mellemlange videregående uddannelser, lov om centre for undervisningsmidler m.v. og forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

§ 1, nr. 2:

I forhold til § 27 a stk. 3, ny 2. pkt. skal landsforeningen påpege, at der i takt med de øgede muligheder på CVU'erne for at etablere almene ungdomsuddannelser og erhvervsrettede ungdomsuddannelser, bør disse kunne tilbyde elever med handicap handicapkompenserende foranstaltninger. Lovteksten nævner ikke, at der tilbydes handicapkompensation. Dette bør indføres.

§ 6, nr. 1:

Landsforeningen finder det ikke hensigtsmæssigt, at der i § 1, stk. 2, pkt. 1) i Lov om centre for undervisningsmidler m.v. slettes, at samlingen af undervisningsmidler er beregnet for udlån til undervisningsinstitutioner. Undervisningsinstitutioner, der bedriver specialundervisning har et stort behov for at afprøve undervisningsmidler inden de anskaffes, hvorfor centrene for undervisningsmidler og deres samlinger både er en inspirationskilde, men også en kilde til afprøvning. Landsforeningen skal foreslå at tilføjelsen om udlån opretholdes.

Forslag til lov om ændring af lov om produktionsskoler, lov om støtte til folkeoplysende voksenundervisning, frivilligt folkeoplysende foreningsarbejde og daghøjskole samt om Folkeuniversitet (folkeoplysningsloven) og de forskellige andre love på Undervisningsministeriets område.

§ 1:

Generelt ønsker Landsforeningen LEV at henlede opmærksomheden på, at der endnu ikke er fundet en løsning på en lovfæstet ret til en særlig ungdomsuddannelse for mennesker med udviklingshæmning. Udviklingshæmmede er derfor i princippet dækket af den almindelige lovgivning vedrørende ungdomsuddannelser. Det betyder dog i praksis, at udvik-

lingshæmmede afhængigt af, hvor de bor, må nøjes med uddannelses tilbud, der ikke er kompetencegivende, og som er meget varierende i kvalitet og omfang.

Regeringen har tidligere fået foretaget en vurdering af den kompenserende specialundervisning for voksne af Evalueringsinstituttet i Danmark (EVA). Konklusionen på denne evaluering siger klart og tydeligt, at mennesker med udviklingshæmning er stillet væsentlig dårligere end alle andre samfundsgrupper, når det handler om adgang til ungdomsuddannelse.

Landsforeningen LEV skal derfor foreslå, at det i lovforslaget om produktionsskoler præciseres, hvilke handicapkompenserende foranstaltninger, skolerne skal etablere for at kunne imødekomme behovet for undervisning af mennesker med udviklingshæmning eller generelle indlæringsvanskeligheder.

§ 1, nr. 8 og 9:

Vedrørende § 8a stk. 2 skal det foreslås, at DSI også får sæde i dette råd. Mange handicappede og især mennesker med udviklingshæmmede må betegnes som kortuddannede.

§ 2:

Generelt skal landsforeningen benytte lejligheden til at fremhæve, at folkeoplysningsudvalgene jf. § 34 i folkeoplysningsloven ikke har en fast repræsentation fra DSI. Det er landsforeningens opfattelse, at mange folkeoplysningsudvalg, ofte har svært ved at forstå de særlige problemstillinger der er i relation til undervisning af mennesker med handicap og i særlig grad mennesker med udviklingshæmning. Vi skal derfor foreslå at man genindfører en fast "handicaprepræsentation" i folkeoplysningsudvalgene, således at man herigennem sørger at fastholde og udvikle de frivillige folkeoplysende tilbud på en sådan måde, at mennesker med handicap /udviklingshæmning kan få størst mulig gavn heraf.

Landsforeningen skal også henlede opmærksomheden på, at der i enkelte amter, bl.a. Københavns amt, har været mulighed for "regionalskoler". Målet med regionalskolerne har været at sikre mennesker med handicap den bedste adgang til undervisningsmuligheder uden, der nødvendigvis skulle etableres en folkeoplysende kreds i hver eneste kommune. Landsforeningen skal derfor foreslå, at der i forbindelse med lovrevisionen gives lov hjemmel for regionalskoler inden for særlige områder, herunder undervisningstilbud til mennesker med udviklingshæmning.

§ 6:

Af § 7, stk. 3 i lov om erhvervsrettede grunduddannelse og videregående uddannelse for voksne bestemmes det, at forudsætningerne for at kunne benytte voksenuddannelsen er, at man er 25 år, har mindst 2 års erhvervs erfaring og forudsætninger svarende til grundskolens afgangsniveau.

På grund af den generelle mangel på muligheder for en ungdomsuddannelse for mennesker med udviklingshæmning, finder landsforeningen, at det er nødvendigt at præciseres i lo-

ven, hvordan arbejde på beskyttet værksted for mennesker med udviklingshæmning vil kunne sidestilles med erhvervserfaring.

I forhold til kravet om grundskolens afgangsniveau har hovedparten af udviklingshæmmede svært ved at dokumentere, at de har gennemført grundskolen trods deres opfyldelse af undervisningspligten. Det er svært at dokumentere, da hovedparten af landets 20.2 undervisningstilbud aldrig har udstedt eksamensbeviser eller undervisningsbeviser til elevgruppen. Landsforeningen LEV har tidligere rejst denne problemstilling uden held over for undervisningsministeriet.

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love.

§ 5:

Landsforeningen skal til lov om brobygningsforløb til ungdomsuddannelse påpege en forventning om, at man i kommunerne i højere grad, end det hidtil har været praktiseret, giver de tidligere 20.2 elever adgang til at benytte brobygningsforløbet, når kommunerne overtager ansvaret for hele den vidtgående specialundervisning (20.2). Regeringen har valgt, at der stadig ikke skal være et lovfæstet ungdomsuddannelsesstilbud til mennesker med udviklingshæmning. Landsforeningen LEV ser derfor gerne, at der i bemærkningerne til loven, lægges op til et øget brug af brobygningsforløbet, således man vil kunne holde unge udviklingshæmmede i et uddannelsesforløb indtil de fylder 18 år, hvorefter de kan vælge at lade sig indskrive på den kompenserende specialundervisning for voksne. Ønsker en elev med udviklingshæmning at benytte brobygningstilbudet forventes det, at uddannelsesplanen udarbejdes i samarbejde med uddannelsesstedet, jobcenteret og socialforvaltningen. Ved at samle disse instanser sikres der et endnu bedre grundlag for at udarbejde ressourceprofilen.

§ 7, nr. 2:

Landsforeningen skal til § 4 stk. 1, 3. punkt i bekendtgørelse af lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse påpege, at det må forventes, når de erhvervsrettede uddannelsesinstitutioner gives mulighed for at udvide undervisningen med bl.a. ungdomsuddannelser, at der stilles krav til de pågældende uddannelsesinstitutioner om at være tilgængelig for alle, herunder sikre den nødvendige adgang til særlige tilrettelagte undervisningsformer. Det bør påhvile uddannelsesinstitutionen at godtgøre, at dette krav er opfyldt.

§ 7, nr. 6:

Ifølge forslaget skal regionsrådet koordinere den samlede indsats, når det gælder ungdomsuddannelse. Landsforeningen LEV finder det naturligt, at regionsrådet får en særlig forpligtelse til at sætte fokus på adgangen til ungdomsuddannelse for mennesker med udviklingshæmning.

Trafikministeriets område.

Udkast til forslag om Lov om trafikkselskaber:

Landsforeningen har bemærkninger til udkastes beskrivelse af målgruppen for den individuelle handicapkørsel efter § 5, stk. 1, nr. 4) og § 11, samt det fremsatte lovforslag nr. L 105.

Målgruppebeskrivelsen i lovtæksten fokuserer udelukkende på bevægelseshæmning i fysisk forstand, jf. bemærkningerne til § 11. Selvom der i bemærkningerne gøres opmærksom på, at trafikkselskaberne kan tilbyde ordningen til andre grupper af mennesker med handicap, så er målgruppeafgrænsningen diskriminerende i forhold til de grupper af udviklingshæmmede, der er bevægelseshæmmede i psykisk eller adfærdsmæssig forstand.

Landsforeningen foreslår, at der – om ikke andet i bemærkningerne – blødes op på definitionen af ”svært bevægelseshæmmede”. Grupper af mennesker med udviklingshæmning, som har vanskeligt ved at benytte offentlige transportmidler, bør også omfattes. Årsagen til disse gruppers vanskeligheder er ikke den fysiske tilgængelighed, men den psykiske og sociale tilgængelighed ved de offentlige transportmidler. Gruppen er i risiko for at udløse psykiske eller adfærdsmæssige problemer i samvær med de øvrige brugere af de offentlige transportmidler. De kan eksempelvis begynde at råbe og skrig, slå ud efter de øvrige passagerer og lignende, når de bliver utrygge. Det kan også være autister, der har behov for meget overskuelige rammer og en stor forudsigelighed og struktur. I modsat fald bliver de angste og utrygge, hvilket kan give sig udslag i voldsom selvdestruktiv eller udadrettet adfærd.

Der er reelt set ikke tale om en stor målgruppe. Men for de få er det afgørende at have muligheden for individuel handicapkørsel.

----- 0000000 -----

Landsforeningen skal hermed overgive dette høringssvar til regeringens og ministeriernes velvillige behandling. I den kommende proces forventer landsforeningen selvfølgelig at blive inddraget, så landsforeningen kan komme med uddybninger til den fremlagte analyse. Det gælder både for det kommende lovforberedende arbejde i Folketinget og dets respektive udvalg, såvel som i det kommende arbejde i ministerierne med bekendtgørelser og vejledninger. Landsforeningen har altid søgt at bidrage med sin viden og erfaringen i sådanne processer.

Med venlig hilsen
Landsforeningen LEV

Sytter Kristensen
Landsformand

Notat om National videns- og specialrådgivningsorganisation (VISO).

Landsforeningen LEV skal indledningsvis udtale, at landsforeningen i den nationale videns- og specialrådgivningsorganisation ser en historisk chance for at samle videns-, specialrådgivnings- og udredningsfunktioner. Landsforeningen ser en strømlinet National videns- og specialrådgivningsorganisation som en forudsætning for kommunalreformen, når det gælder mennesker med udviklingshæmning. Der skal tages de nødvendige skridt til at gøre denne organisation helstøbt ved at sikre, at VISO bliver

- En tæt og sammenhængende organisation med en koordinerende og fysisk samlet central enhed med en række fysisk spredte netværksenheder. VISO skal have en selvstændighed og uafhængighed af den statslige centraladministration. VISO skal have sin egen ledelse og bestyrelse. En faglig bestyrelse er ikke tilstrækkelig, og der skal under bestyrelsen etableres en række fagråd.
- Grundstammen for samarbejdet mellem social-, undervisnings- og sundhedssektoren på handicapområdet, hvorfor det skal præciseres nærmere, hvori bidrag fra undervisningsministeriets og sundhedsministeriets områder kan bestå. Landsforeningen kan på det sundhedsmæssige område eksempelvis pege på Videnscenter for psykiatri og udviklingshæmning i Århus og de to videnseenheder, når det gælder små og sjældne handicap i henholdsvis Århus og København.
- Afsæt for et fokus på handicapforskning i Danmark. Det er klart, at denne forskning bør sikres en basis i de *egentlige* forskningsmiljøer, men der kan i VISO ske en koordinering af de særlige sektorforskningsinitiativer på social-, undervisnings- og sundhedsområderne. VISO kan gives ressourcer til koordinering og til at indgå i handicapforskning, dvs. der forventes tilført særlige midler til VISO og midler til etablering af egentlige forskningsmiljøer.
- Organisationen, der samler specialrådgivnings- og udredningskompetence. Specialrådgivning og udredning, der udgår fra VISO, skal have mere end en vejledende funktion. Kommunerne bør forpligtes på at henvise til udredning. Kommunerne bør forpligtes på at følge den specialrådgivning og udredning, der bliver givet kommunerne eller brugerne af VISO. Kommunerne skal som et minimum forpligtes til at redegøre for den specialrådgivning og udredning, der er foretaget af VISO, og begrunde hvorfor de følger eller ikke følger den givne rådgivning og/eller udredning. Landsforeningen så gerne, at borgeren fik en direkte ret til at henvende sig til VISO med henblik på både specialrådgivning og udredning.
- Bindeleddet mellem videns-, specialrådgivnings- og udredningsfunktionen og de praksiserfaringer, som udspringer af virksomheden i de kommunale og regionale tilbud. Dette bindeled kan opnås dels via en forpligtelse til også direkte at skulle rådgive de kommunale og regionale tilbud dels ved, at VISO får mulighed for at vejlede kommuner og regioner om indholdet i det tilsyn med tilbuddene, der følger af den sociale lovgivning. Ligesom VISO med fordel vil kunne forestå en formel uddannelse af tilsynskonsulenter.

Landsforeningen ser også, at det kan ske ved at give VISO mulighed for at købe specialrådgivnings- og udredningsydelser i de kommunale og regionale tilbud.

Landsforeningen har i sit generelle høringssvar omkring lovforslagene i forlængelse af kommunalreformen fremkommet med en række specifikke punkter. Der er udover disse en række spørgsmål og mangler i forhold til de hidtidige udspil fra regeringen og socialministeriet, som er nødvendigt at få afklaret:

1. Det skal præciseres, at der skal være tale om en helhedsorienteret rådgivning, og at udredninger ikke må planlægges og gennemføres løsrevet fra en helhedsbetragtning. Endelig bør en relationistisk tilgang foreskrives.
2. Det skal præciseres, hvordan specialrådgivningen og udredningen skal foregå, bl.a. hvordan samarbejdet og kommunikationen med borgeren skal være, hvorvidt nærtstående personer skal inddrages, når der er tale om voksne, og hvordan forældre skal inddrages, når der er tale om børn og unge.
3. VISO dækker alle handicapgrupper. Som udgangspunkt overføres der kun ressourcer indenfor vidensfunktionen på nogle få afgrænsede områder. Der skal ske en præcisering af, hvordan alle handicapgrupper skal kunne dækkes i vidensfunktionen, så der også fra VISOs side kan ydes rådgivning og udredning bredt.
4. Landsforeningen forventer, at alle grupper med specielle og komplekse funktionsforstyrrelser vil blive omfattet af VISOs virksomhed. Landsforeningen forestiller sig således også, at der oprettes en særskilt videnseenhed under VISO med specifikt fokus på mennesker med udviklingshæmning. Tilbuddene efter lov om social service forudsætter ikke særlige diagnoser eller en præcis diagnose hos borgeren. Grundlaget er en vurdering af funktionsevnen.
5. Det skal præciseres, hvordan VISO skal håndtere afgrænsningen "de få mest specialiserede og komplicerede enkeltsager". Landsforeningen skal foreslå en pragmatisk løsning, der samtidig respekterer kommunale og regionale forskelle i videns- og erfaringsniveau. Det skal foreslås, at der vælges en "brugerstyret" tilgang, dvs. det er oplevelsesniveauet i praksis, der afgør om en sag er specialiseret og kompliceret. Det vil så være op til VISO at "tilbagevise" eller "afvise" sagen med den nødvendige vejledning til at komme videre. Det kan være med en henvisning til kommuner eller regioner, hvor specialrådgivning og udredning foregår uden for VISO. Derved får VISO også en netværksskabende funktion.
6. Når bidrag fra undervisningsområdet foreligger, skal der
 - følge en beskrivelse af, hvordan rådgivning og udredning om den specialpædagogiske bistand til småbørn skal koordineres/samordnes med den specialiserede småbørnsvejledning, der må være dækket af VISO, dvs. den rådgivning, der ligger udover PPRs rådgivning i kommunerne. De seneste par år har den specialpædagogiske

ske rådgivning ligget i de kommunale PPR. Erfaringerne viser, at det de færreste PPR kontorer har magtet opgaven.

- ske en præcisering af, hvordan voksne udviklingshæmmede kan få en specialpædagogisk rådgivning og udredning hos VISO, der ligger udover den rådgivning og udredning, som kommer til at ske på specialundervisningscentrene for voksne i kommunerne.
 - laves en beskrivelse af kommunikationscentrenes bidrag til VISOs virksomhed. Kommunikationscentrene tilbyder en meget kompetent rådgivning og udredning, når det gælder personer med svære og sammensatte kommunikationsvanskeligheder og sensoriske forstyrrelser, herunder når det gælder afklaring af brug af IT hjælpemidler og andre kommunikationshjælpemidler.
7. VISO skal have mulighed for at hente, samordne og koordinere viden, specialrådgivning og udredning med enheder på sundhedsområdet. Landsforeningen skal her påpege, at Videnscenter for Psykiatri og Udviklingshæmning på Psykiatrisk Hospital i Risskov og andre har relevant ekspertise, når det gælder mennesker med udviklingshæmning.

29. december 2004

Undervisningsministeriet
Institutionspolitisk kontor 2
Institutionsstyrelsen
Frederiksholms Kanal 25
1220 København K
lsik2@uvm.dk
(sendes pr. mail og som almindeligt brev)

Landsforeningen Ligeværds udtalelse i forbindelse med udkast til forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love

Landsforeningen Ligeværd arbejder for at fremme ligestillingen i alle livets forhold begrundet i boglige, indlærings- og funktionsmæssige vanskeligheder. Foreningen arbejder for, at samfundet rummer ligestillende muligheder for den enkelte.

Over en meget lang periode har Landsforeningens medlemssteder og skoler arbejdet for at uddanne og kvalificere vore unge til arbejdsmarkedet. I hele den periode har vi haft et tæt samarbejde med Undervisningsministeriet om udvikling af muligheder for vores målgruppe.

Derfor finder vi det naturligt, at vi udtaler os om ovennævnte lovforslag, og vi skal igen anmode om at komme på Undervisningsministeriets høringsliste.

Vi oplever i disse år, at borgere med særlige behov i stigende grad presses af den samfundsmæssige udvikling. Udmøntningen af kommunalreformen vil være en oplagt mulighed, for

- at tage højde for de udfordringer, som vi kan forvente i de næste år, og
- at afhjælpe de nuværende problemer i den nuværende struktur.

Det ser vi ikke, at dette forslag gør. Der er stadig ikke lige adgang for borgere med særlige behov til en relevant uddannelse. I de strukturelle justeringer, der foreslås her, er det Undervisningsministeriet, der har myndigheden for hele det berørte område og Regionsrådet, der har en koordinerende rolle. Det sikrer ikke på nogen måde, at borgere med funktionsbegrænsninger får mulighed for at deltage i og gennemføre de enkelte uddannelses tilbud. Vi skal også påpege, at de mange slags lovgivninger og systemer stadig spiller for lidt sammen med hinanden. Der er behov for at justere samspillet med de forskellige slags initiativer. Landsforeningen Ligeværd bidrager gerne hertil. Vi har udviklet nyttige erfaringer med vores målgruppe. Det vil vi fortsat have mulighed for.

Vi skal opfordre til, at retten for borgere med særlige behov til relevante uddannelses tilbud skrives i dette og tilsvarende lovforslag og er gerne behjælpelig med konkrete formuleringer; ligesom vi gerne bidrager med den viden og de erfaringer, selvejende og private skoler og uddannelsessteder i Landsforeningen Ligeværds regi er i besiddelse af.

Landsforeningen Ligeværd ser frem til konstruktive drøftelser med konklusioner til gavn for borgere med særlige behov.

Med venlig hilsen

Jørgen Hansen
Formand

Steen Kristensen
Sekretariatsleder

∴ Der henvises i øvrigt til vedlagte materiale.

Undervisningsministeriet
Frederiksholms Kanal 21
1220 København K

Høring af:

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love

København
den 22. december 2004

Ledeme finder helt overordnet, at det er en fremadrettet beslutning at lade ovenstående uddannelsesinstitutioner overgå til selveje i lighed med erhvervsskoleme.

Ensartede styrings- og rammevilkår vil skabe ligeværdighed og sammenhæng på hele ungdomsuddannelsesområdet, og på længere sigt mulighed for et tættere samarbejde mellem de uddannelsesinstitutioner, hvis uddannelser retter sig mod den samme målgruppe – de unge. Et mere vidtgående samarbejde mellem uddannelsesinstitutionerne vil ligeledes styrke grundlaget for de unge uddannelsesudvalg og forhåbentligt sikre, at de unge ved et forkert valg kan skifte til en anden ungdomsuddannelse uden at skulle starte helt forfra.

Overgangen til selveje vil stille meget store krav til uddannelsesinstitutionernes ledelse – både den daglige leder og bestyrelsen – dels ved selve gennemførelsen af ændringen og dels i den fremtidige drift af institutionen.

Der bliver behov for mere ledelse, der bliver behov for ledere, der har de nødvendige kompetencer og ønsker at påtage sig ledelsesansvaret, således at skolen udvikles strategisk, organisatorisk, pædagogisk, personalemæssigt og i forhold til det omgivende samfund.

Erfaringen fra Erhvervsskolesektoren, som har været igennem en lignende proces gennem det seneste årti, viser, at der er sket en omfattende professionalisering af erhvervsskoleme ledelse og en stor udskiftning af ledelsen.

På gymnasierne står ledelsen over for to meget store opgaver – gymnasiereformen og overgangen til selveje. Danmarks Evalueringsinstitut udgav i 2004 rapporten Pædagogisk ledelse og ledelsesredskaber i det

**Ledernes
Hovedorganisation**

Vernlandsgade 65
2300 København S

Telefon 3283 3283
Telefax 3283 3284

E-mail: lh@lederne.dk
www.lederne.dk

almene gymnasium, hvor der blev peget på den store ledelsesudfordring, gymnasierne står over for i forbindelse med gymnasiereformen.

I forlængelse af OECD's anbefalinger omkring vigtigheden af ledelse og af kompetente ledere, der tager deres ledelsesansvar alvorligt, har der været stor opmærksomhed omkring betydningen af god ledelse i specielt folkeskolen, men også andre uddannelsesinstitutioner har været inddraget i den politiske debat.

Lederne skal derfor forstå, at der i lovens bemærkninger peges på vigtigheden og betydningen af ledelse, og at der i fortsættelse heraf i loven stilles krav til lederens ledelseskompetence.

Det er bemærkelsesværdigt, at det eneste krav, der i lovforslaget stilles til lederens kompetencer, er at denne skal have undervisningskompetence. Det er specielt bemærkelsesværdigt, når erfaringerne fra Erhvervsskolesektoren viser, at lederens hovedopgave i en selvejende institution bliver at lede uddannelsesinstitutionen. Derfor må det være naturligt at stille krav om, at lederen besidder den nødvendige ledelseskompetence eller får mulighed for at tilegne sig denne.

For så vidt angår det almene gymnasium, stilles der i §12 stk. 2 og 3 i lovforslaget udelukkende krav til rektor's undervisningskompetence:

"Stk.2. Rektor skal have undervisningskompetence i et eller flere fag inden for gymnasiets eller hf's fagrække.

Stk. 3. Hvis rektor ikke har den nævnte undervisningskompetence, skal undervisningen til studentereksamen organiseres i en afdeling under ledelse af en afdelingsleder, der har den i stk. 2 nævnte undervisningskompetence".

Tilsvarende krav om undervisningskompetence stilles til lederen af institutioner for uddannelsen til højere forberedelseksamen. I lovforslaget stilles ingen krav om specifikke kompetencer til forstanderen af et voksenuddannelsescenter og lederen af social- og sundhedsskolerne.

Endelig bør der i lovbemærkningerne og i loven indføjes, at de omhandlede uddannelsesinstitutioners bestyrelse skal sammensættes på en sådan måde, at denne på en professionel og helhedsorienteret måde kan varetage uddannelsesinstitutionens interesser såvel internt som over for det omgivende samfund samt fungere som en professionel sparringspartner til skolens daglige ledelse.

Med venlig hilsen

Mette Bjørn

Landsorganisationen i Danmark
Danish Confederation of Trade Unions

Islands Brygge 32D
Postboks 340
2300 København S

Telefon 3524 6000
Fax 3524 6300
E-mail lo@lo.dk

Undervisningsministeriet
Institutionstyrelsen
Frederiksholms Kanal 25
1220 København K

Sagnr. 10.02-03-1375
Vores ref. HJE/TAH/hmo
Deres ref.

Den 6. januar 2005

Høring om Lov om ændring af lov om institutioner for uddannelsen til studentereksamen, lov om institutioner for uddannelsen til højere forberedelseksamen, lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og forskellige andre love

Lovforslaget er en opfølgning på den politiske aftale om at samle og ligestille alle ungdomsuddannelser under staten som selvejende, taxameterfinansierede institutioner, hvilket LO har støttet. LO må dog med beklagelse konstatere, at alle ungdomsuddannelser med det fremsatte lovforslag ikke i fuldt omfang får ensartede rammer og vilkår.

Ministerbeføjelser

Generelt får Undervisningsministeren vidtrakte beføjelser til at fastsætte nærmere regler og bestemmelser, hvilket er betænkeligt.

Regionsrådenes beføjelser

Regionsrådene får en koordinerende funktion og skal sikre sammenhæng i udbuddet af ungdomsuddannelserne, og koordineringen skal ske i samarbejde med alle selvejende institutioner. Regionsrådene kan indgive indstilling til Undervisningsministeriet om den stedlige placering af nye institutioner, men det er fortaat Undervisningsministeren, der godkender.

De selvejende institutioner, der udbyder uddannelsen til studentereksamen (stx) og hf, forpligtes til at samarbejde, og regionsrådene får kompetence til at godkende samarbejdet mellem institutioner. Regionsrådene får endvidere beføjelser til – om nødvendigt – at påbyde visse af disse institutioner til at samarbejde, hvilket er betænkeligt. Regionsrådene får altså videre beføjelser over for institutioner, der udbyder studentereksamen og hf, end de får over for institutioner med erhvervs-gymnasiale uddannelser. Det kan være problematisk, da der derved ikke bliver tale om samme rammebetingelser for de gymnasiale uddannelser. LO foreslår derfor, at beføjelsen til at godkende og pålægge

institutioner, der udbyder studentereksamen og hf, at indgå i et forpligtende samarbejde, overgår til Undervisningsministeriet.

Ydermere er det ved de erhvervrettede uddannelsesinstitutioner Undervisningsministeriet, der godkender institutionssamarbejdet, og et delt ansvar for godkendelse af institutionssamarbejdet kan give problemer, idet erhvervrettede uddannelsesinstitutioner også kan godkendes til at udbyde uddannelsen til studentereksamen (stx) og hf.

Regionsrådene nedsætter et fordelingsudvalg, der skal videreføre den nuværende praksis med at fordele elever og kurser på uddannelsen til studentereksamen og hf, hvis antallet af ansøgere til et gymnasium eller hf-kursus overstiger skolens kapacitet. Fordelingsudvalgene er bl.a. nødvendige, fordi bestyrelserne for institutioner, der udbyder studentereksamen og hf, ikke fuldt ud får samme beføjelser som bestyrelserne ved de erhvervrettede uddannelsesinstitutioner. Blandt andet kan bestyrelserne ikke beslutte at udvide kapaciteten.

Fordelingsudvalgene får kompetence til at bestemme, at lederne af institutioner for erhvervrettede uddannelse, inden for det pågældende geografiske område, kan være medlemmer af udvalget. Da eleverne skal prioritere 3 uddannelsesønskter, hvor en erhvervgymnasial uddannelse kan indgå som et af ønskerne, bør lederne for de erhvervrettede uddannelser have ret til at deltage i fordelingsudvalget.

Institutioner godkendt til at udbyde social- og sundhedsuddannelser

Institutionernes kompetence til at fordele de optagne elever mellem de offentlige og private arbejdsgivere, der har stillet praktikpladser til rådighed, bliver slået fast, hvilket er tilfredsstillende.

Lovforslaget lægger op til, at der ved institutioner med social- og sundhedsuddannelser kan nedsættes paritetisk sammensatte lokale uddannelsesudvalg med indstillingret vedrørende godkendelse af praktikpladser. Det er LO's holdning, at de nye institutioner ikke kan, men at der skal nedsættes lokale uddannelsesudvalg.

Midlertidige bestyrelser

Alle nuværende amtstlige institutioner overgår pr. 1. januar 2007 til at være selvejende institutioner, og til forberedelse af denne overgang skal der pr. 1. januar 2006 nedsættes midlertidige bestyrelser. På social- og sundhedsskolerne varetager fællesbestyrelserne en del af de opgaver, der fremover tillægges de midlertidige bestyrelser. Fællesbestyrelserne er ikke fuldkommen paritetisk sammensatte som erhvervskolernes bestyrelser, men tæt på. I de midlertidige bestyrelser er lønmodtagerorganisationerne imidlertid helt fraværende, hvilket er helt utilfredsstillende. Lønmodtagerorganisationerne bør også være repræsenteret i de midlertidige bestyrelser, og pariteten bør i al fald ikke forringes i forhold til den nuværende sammensætning af fællesbestyrelser.

De midlertidige bestyrelser får ret til at indstille til ministeren, at uddannelsesinstitutioner kan fusionere eller spaltes. Det forekommer urimeligt at give en midlertidig bestyrelse så vidtrækkende beføjelser.